

KORLARIN ALACA KARANLIĞI

TEK ARZUSU YENİ BİR BAŞLANGIÇTI
OYSA KADERİN BAŞKA PLANLARI VARDI.

EMBER HOLLOW EJDERHALARI

TESSA HALE

NOX*

Çevirmen: Aslı Kuyumcu

Hayden Parrish, Ember Hollow'daki Evergreen Üniversitesi'ne geldiğinde tek istediği yeni bir başlangıçtı. Anne ve babasını kaybettiği gece olanları, o günden sonra içine hapsediği karanlığı kimsenin bilmediği yepyeni bir hayata atılıyordu nihayet. Ancak kampüse adım atar atmaz karşılaştığı bir yabancidan sırlarını saklaması hiç kolay olmayacaktı. Knox Gallagher sadece çekici, özgüvenli ve tehlikeli derecede dikkatli biri değildi. Kasabanın uzak ucunda kendi seçtiği ailesiyle beraber yaşıyordu ve Hayden'ı ait olduğunu bilmediği bir dünyaya çekecekti. İkiz kardeşi Easton, üniversitede profesör olan Maddox, Vikingleri andıran Cael ve milyarder Cillian da kaçınılmaz sonun bir parçasıydı.

Hayden kadim ve gizemli bir gerçeği öğrenmek üzereydi. Öyle ki tek bir dokunuş dünyasını yakıp kül etmeye yeterdi.

NOX*

DESTEK
DUKKAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
Nox yayınları Nox yayınları Nox yayınları
Nox yayınları info@destekyayinlari.com

KDV den muaf tir.

Yetişkin Okurlara Önerilir

KORLARIN ALACA KARANLIĞI

TESSA HALE

Ne duyarsan duy,
sakın oradan çıkma.

NOX*

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

NOX* YAYINLARI: 29

ROMAN: 29

KORLARIN ALACAKARANLIĞI / TESSA HALE

Orjinal adı: Twilight of Embers

© Tessa Hale 2023

Hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Aslı Kuyumcu

Redaksiyon: Ece Yücesoy

Son okuma: Ahmet Can Aşkın

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Mart 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-92545-8-6

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Ninova

KORLARIN ALACAĞI KARANLIĞI

*Düzenleme
Ny.ozlem*

TESSA HALE

Çeviren: Aslı Kuyumcu

NOX*

AÇILIŞ

Hayden

GEÇMİŞ, ON BİR YAŞINDA

El fenerinin ışığı derme çatma kurduğum çadırımın duvarlarına vurdu ve battaniyeleri kafamın üzerine iyice çekip el fenerini düzeltmek için uzandım. Kapımın altından azıcık bile ışık süzülmediğini gördükleri takdirde annemle babam saniyeler içinde odama damlar ve kitabıma el koyardı.*

Kol saatime göz atarken dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. On biri kırk üç geçiyordu. Gece yarısı olduğunda ışığı kapatacaktım. Ancak şu anda Nancy Drew'un çözmesi gereken bir gizem vardı ve tam da güzel kısımlara gelmiştik.

Alt kattan sesler yükselince kaşlarımı çattım. Annemle babam gece kuşuydu fakat genelde çıtları çıkmazdı. Onların gecenin geç saatlerine kadar oturduklarını bilmemin tek sebebi sayamayacağım kadar çok sefer kitap okurken yakalanmamdı.

Merdivende ayak sesleri yankılandı ve kaşlarım daha da çatıldı. Neler oluyordu ya?

Yatak odamın kapısı savrularak açıldı. "Hayden!"

Annem adımı yarı fısıldamış, yarı bağırmıştı. Battaniyeleri üzerimden attım ve el fenerim yatağa doğru yuvarlandı.

"Anne?"

Hol ışığının vurmasıyla menekşe rengi gözlerinde çılgın bir bakış olduğunu gördüm. Gözlerimi ondan almıştım. Elimi kavrayıp beni yataktan indirdi. "Çabuk."

“Ne oluyor?”

Alt kattan babamın tanımadığım bir dilde bağırdığını duydum ve annemin beti benzi attı. İkimiz de beyaz tenliydik fakat anneminki şu an hastalıklı bir tona bürünmüştü. Bir keresinde havuç doğrarken kazara elini kestiğinde de böyle olmuştu; kan görmekten hiç hoşlanmazdı.

Annem beni çekiştirerek hole çıkardı ve kendi yatak odalarına doğru götürmeye başladı.

“Anne?” diye sordum boğuk bir sesle.

Beni ufak dolaplarının içine çekti ve sedir ağacından bir sandığı dolabın ortasına doğru sürükledi. Sandığın üzerine basarak tavandaki bir paneli ittirdi. Şaşkın şaşkın baktım. Tavanda kapak olmasını bırakın, bu evin bir çatı katı olduğunu bile bilmiyordum.

Annem gözlerime baktı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. “Şimdi seni kaldıracam, sen de kapağı arkandan kapatacaksın. Kımıldama ve sakın sesini çıkarma. Ne duyarsan duy, sakın oradan çıkma.”

Benim gözlerim de doldu. “Neler oluyor?!”

Beni kucaklayarak sandığın üzerine çıkardı ve sımsıkı sarıldı. “Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Sen benim mucizemsin.”

Alt kattan bir gümlleme duyuldu ve annem irkildi.

“Yukarı. Hemen,” diye buyurdu beni havaya kaldırırken.

Annem hep güçlü biri olmuştu fakat bu gece beni tüy kadar hafifmişim gibi kaldırmıştı. Tavandaki açıklığa tutunup kendimi yukarı çektim. “Sen de gel,” dedim ona.

Başını iki yana sallayınca sarı saçları omuzlarına sürtündü. “Babana yardım etmeliyim. Unutma, ne duyarsan duy oradan çıkmayacaksın. Polis gelene kadar bekle. Sirenlere kulak ver.”

Akan bir damla gözyaşım annemin yanağına düştü ama o silmeye yeltenmedi. “Beni bırakma.”

Suratında acı dolu bir ifade belirdi. “Asla. Ben hep senin yanımdayım. Hep buradayım.” Bir elini kalbinin üzerine bastırdı.

Alt kattan bu sefer patlamayı andıran bir ses geldi.

Annem sandığın üzerinden atladı ve onu tekrar duvarın dibine itti. “Kapağı kapa, Hayden.”

Bir an kımıldamadım. Kımıldayamadım.

“Lütfen,” diye yalvardı annem.

Nihayet harekete geçmemi sağlayan şey sesindeki çaresizlikti. Fakat tavandaki panel yerine oturmadan önce annemin, “Seni hep seveceğim,” diye fısıldadığını duydum.

Karanlık etrafımı çepeçevre sararak beni boğdu. Sanki karanlığın kolları gırtlığımdan içeri girmeye çalışıyordu. Niye el fenerimi de yanımda getirmemiştin ki? Karanlığı savuştururdum.

Boğuk bağırmalar geldi, ardından da annemin bağırdığını duydum. Daha kalın bir ses tanımadığım bir dilde hırladı. Bir çattırtı, peşinden de bir gümlleme duyuldu.

Olduğum yerde zıpladım, ardından da pürüzlü ahşaba tutunmaya çalıştım. Avucumun içine kıymıklar batsa da hissettiğim acı dikkatimi dağıtmaya yaradı.

Kalbim kaburgalarımın içinde güm güm atıyordu. Ritmi o kadar şiddetliydi ki bütün vücudumu titretiyordu ve nabzım kulaklarımı sağır edecek kadar gürültülüydü.

“*Càit a bheil a’ bhana-phrionnsa?*” diye hırladı kalm ses.

Annem de hışımla aynı yabancı dilde cevap verdi. Bu dili daha önce hiç duymamıştım. Bir kez bile. Annemle babamın farklı bir dil konuşması ve benim bunu bilmemem nasıl mümkün olabilirdi?

“*Bana-phrionnsa!*” diye bağırdı adam. Adamın sesi o kadar kuvvetliydi ki duvarları titrettiğine yemin edebilirdim. “O nerede?”

“Onu asla bulamayacaksınız,” diye haykırdı annem.

Bir anlık sessizlik oldu, sonra da bir çığlık duyuldu. Annemin çığlığı.

Tam kapağın mandalına hamle yapmıştım ki annemin sözleri zihnimde yankılandı. “*Ne duyarsan duy, sakın oradan çıkma.*”

Ama annem çığlık atmıştı. Hem de acı dolu bir çığlık. Ona yardım etmem lazımdı.

Adam yine o hızlı dilde konuştu. Başka bir kalın ses cevap verdi ama ne annemin ne de babamın sesini duyabiliyordum.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı ve birileri mırıldanarak küfretti. Hemen ardından da ağır ayak sesleri duyuldu.

“Tüm yatak odalarını kontrol ettim. Dolapları da. Bodrumu da. Kız hiçbir yerde yok,” dedi daha genç bir ses.

“Yer yarıldı da içine girmedi ya,” diye hırladı adam.

“Kaçmasını sağlamış olabilirler,” diye karşılık verdi genç ses. “Buradan gitmemiz lazım. Polisler geliyor.”

“Ormanın aranmasını istiyorum. Onu avucumun içinden çıkarmak istemiyorum. Bir daha olmaz.”

“Emredersin, alfa,” dedi genç ses.

Sirenler gitgide daha yüksek sesle feryat ederken bir kez daha ayak sesleri duyuldu ama odanın içinden başka ses gelmedi. Parmaklarım kapağın mandalını kavradı. Bir saniye daha bekleyemezdim. Kapağı çekerek kaldırdım ve içeri baktım.

Ebeveynlerimin yatak odasından içeri ışık sızıyordu ama dolaşın içinden başka bir şeyi göremiyordum.

Tavandaki açıklığın kenarına kadar gelip iki yanını tuttum ve kendimi aşağı sarkıttım. Çatı katının kapağında asılı dururken aşağı baktım. Yalnızca bir metrelik bir düşüştü. O adamların duyamayacak kadar uzaklaştığını umdum.

Ellerimi bıraktım.

Çıplak ayaklarım halıya indiğinde ağzımdan bir oflama kaçtı. Yere iner inmez başımı kaldırıp doğruldum. Ama donup kalmadan önce yalnızca üç adım atabilmişim.

“Hayır.” Bu sesi tanı mıyordum ancak kendi ağzımdan çıktığını biliyordum. Boğuk, insan dışı bir sestti.

Ayaklarım kendi kendine hareket ederek öne fırladı ama dizlerimin üzerine çöktüm. Bir kan gölünün ortasına. Filmlerdeki gibi kıpkırmızı değildi. Daha koyu bir renkteydi. Neredeyse kahverengine çalıyordu. Ve annemden akıyor, bedeninden etrafa yayılıyordu.

Menekşe rengi gözleri açıldı ve kımıldamıyordu.

“Anne,” diye ciyakladım ona dokunamadan. Ne yapabilirdim?
Ona nasıl yardım edebilirdim?

Göğsünde bir delik vardı. Tam kalbinin olması gereken yerde.

İhtiyacı olan kanı irade gücümle yerine koyabilirmişim gibi ellerimi bu deliğin üzerine bastırdım. Onu kurtarabilirmişim gibi.

Ama kurtaramadım. Kendimi de kurtaramadım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

GÜNÜMÜZ, ON DOKUZ YAŞINDA

Yoldaki bir çukurun içinden geçerken bütün otobüs sarsıldı. Kolçağı sıkıca kavradım ve yanımda oturan yaşlıca kadın bana nazikçe gülümsedi. Gülümserken gözlerinin kenarlarındaki koyu renk derinin kırışmasına bakılırsa sık sık gülümseyen biriydi.

Bu tarz emareler aramaya alışkındım – birileri sık sık gülümsüyor mu ya da kaşlarını çatıyor mu diye bakmaya. Bu bir tür erken tanı sistemiymi ve sayamayacağım kadar fazla kez kıcımlı kurtarmıştı.

Kadın örgüsünü kucağına koydu. “Bu yollar insanın yüreğini hoplatıyor.”

Yüzümü buruştursam da kıkırdadım. “Bu sabah ağır bir kahvaltı yapmadığım için şükretmem lazım, orası kesin.”

Son bir saattir Kuzey Kaliforniya’nın bol dönemeçli dağ yollarında ilerliyorduk. Pek bakım görmemiş yollardı bunlar.

Kadın güldü. “Oğlum onu bu yolculuğa katlanacak kadar sevdiğim için çok şanslı.”

Bunu duyunca yüreğim sızladı. Kendi anne babamı kaybetmemin üzerinden kaç yıl geçtiğinin bir önemi yoktu; onların eksikliğini her hatırladığımda o korkunç acı içimi buruyordu. Üçüncü denemede iyi bir koruyucu aile bulabildiğim için şanslıydım. Bunca yıl bana bakmış ve on sekizimi doldurduğum hâlde liseyi bitirebileyim diye yanlarında yaşamama izin vermişlerdi.

Fakat şansımın yaver gitmesi ve yaşadığım trajediye karşı bana gösterdikleri iyilik kendi ebeveynlerimin yerini doldurmamıştı. Hep bir yabancılık, hep bir huzursuzluk hissetmişim. Kendi evinizde yaşamak yerine sekiz senedir bir otelde kalmak gibiydi.

“Ne güzel. O nerede yaşıyor?” diye sordum kendimi gülümsemeye zorlayarak.

Kadın tekrar örgüsünü kaldırıp parmaklarını becerikli bir hareketle ipin arasından geçirdi. “Hamilton’da, birkaç durak kaldı. Sen nereye gidiyorsun?”

“Ember Hollow. Evergreen Üniversitesi’ne başlayacağım.”

Buna hâlâ inanamıyordum. Ebeveynlerimin ölümünden sonraki ilk yıl boyunca zorlandıktan sonra çareyi kendimi okula vermekte bulmuştum. Bir kızılçam ormanının ortasındaki ufak, özel bir üniversiteye tam bursla kapağı atmayı başarmıştım.

Yol arkadaşım kısık bir ısıklık çaldı. “Kafan çalıyor o zaman.”

“Fena değilim ama sıkı çalışırım.” Okul kendimi kaybedebileceğim bir alan açmıştı. Matematik denklemlerine ya da anatomiye fazla odaklanırsam yasımın içinde boğulamazdım.

“Çalışma etiği her zaman yetenekten daha önemlidir.”

“Umarım haklısınızdır,” dedim gülümseyerek. Burada başarılı olmayı kafama koymuştum. Bir tıp öğrencisi adayı olarak alabileceğim tüm dersleri alıp oradan da tam burslu olarak bir tıp fakültesine geçmeyi hedefliyordum.

Otobüs bir dönemeçten dönerken bedenimin kasıldığını hissettim. Fazla güçlü bir statik elektriğe maruz kalmışım ya da üzerime yıldırım düşmüş gibi oldu.

“İyi misin?” diye sordu yanımda oturan kadın. “Biraz betin benzin attı.”

Ember Hollow’a Hoş Geldiniz, Nüfus 2013 yazan bir tabela görüş açımı girerken kendimi toparladım.

“Sanırım yeni okul gerginliği.”

Kadın bir kez daha bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Harika olacaksın, canım. Hiç canını sıkma.”

Otobüs dönerken sarsıldı ve şoför tepedeki mikrofonuna uzandı. “Ember Hollow’a yaklaşıyoruz. İlk durak, Evergreen Üniversitesi.”

“Güvenoyu için teşekkürler.”

Sık orman yerini tablo gibi bir kasaba merkezine bırakırken pencereden dışarı baktım. Son sekiz senemi geçirdiğim Seattle banliyösünün ardından burası bayağı bayağı Eski Batı havası veriyordu. Antika lamba direkleri, hatta eski bağlama kazıkları bile vardı. İnsanların kasabaya atlarının sırtında gelip gelmediğini ister istemez merak ettim.

Otobüs kasabayı arkasına alıp kampüse doğru döndü. Evergreen Üniversitesi’nin tabelası taşa kazınmıştı. Üst sınıf bir görüntü sergiliyordu ve içime bir huzursuzluk oturdu.

Son üç senedir okulun ardından işe gidip durmadan çalışmıştım. Üniversitede harçlık olsun diye para biriktirmiştım. Ama cüzdanım o kadar da şişkin değildi.

Otobüs yavaşladı ve dururken tısladı.

“Ember Hollow, Evergreen Üniversitesi durağı.”

“Göster onlara günlerini, hayatım.”

Kadına sırtıtarak karşılık verdim. “Elimden geleni yapacağım.”

Sırt çantamı omzuma attıktan sonra tepe bölmesinden uzun spor çantamı çekip aldım ve koridor boyunca ilerlemeye başladım. Benden önce iki yolcu indi ve şoförün başında durduğu bagaja yö-neldiler.

Ben tam kampüse doğru yürümeye başlamıştım ki şoför arkamdan bağırdı.

“Sizin bavulunuz yok mu?”

Başımı iki yana sallayarak adama döndüm. “Tüm eşyalarım burada.”

Yanımda getirecek pek bir şeyim yoktu. Johansenlar ellerinden geldiğince cömert davranmaya çalışmışlardı fakat çok fazla boğaza bakıyorlardı ve pek zengin oldukları söylenemezdi. Ben de paramı önemli şeyler için saklamak istemiştım.

Şoför bana el salladı ve tekrar kampüse doğru döndüm. Binaları gözden geçirdim ve sertçe yutkundum. Çok güzellerdi. Beyaz süslemeli kırmızı tuğlalar. Önemli, heybetli görünüyorlardı ve bir kez daha buraya uyum sağlayıp sağlayamayacağımı merak ettim.

Omzumdaki spor çantasını düzelttikten sonra ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Bir yere uyum sağlayamamak benim için yabancı bir his değildi aslında. Hep ayrıksı biri olmuştum. Lisede birkaç arkadaşım vardı ama hiçbirisiyle öyle sıkı fıkı değildim. Sınıf arkadaşlarım insanın ailesini kaybetmesinin bulaşıcı olabileceğinden korkuyormuş gibi davranırdı.

Etrafa bakıp öğrenci işlerinin nerede olduğunu gösterebilecek bir tabela aradım. Birkaç kere baştan sona okuduğum için tanıtım broşürünü resmen ezberlemiştim. Kampüsün haritasına kaç sefer baktığımı hatırlayamıyordum bile ama gerçekten burada olmak farklıydı. Ya da belki de yön bulma kabiliyetim berbat olduğu içindi.

Bilgilendirme tabelası olabilecek bir şeyi gördüm ve oraya doğru yürümeye başladım.

Kampüsün içindeki patikalar da tuğladan yapılmıştı ve âdeta kaldırım taşı üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Kampüsün tarihini her tarafta hissedebiliyordunuz. Yeni evime alışırken bu tarih içerisinde kendimi kaybedip burası hakkında her şeyi öğrenmeye can atıyordum.

Büyük haritanın önünde durup nerede olduğumu anlamaya çalıştım. *Buradasınız* yıldızını bulup öğrenci merkezine giden güzergâhı belirlemek azıcık zamanımı aldı ama bulunduğum yerden çok uzakta değildi.

İçim heyecandan kıpır kıpırdı ve öğrenci merkezine doğru dönerken sırtıma başladım. Ama dosdoğru briket duvarımsı bir şeye tosladım.

İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Yabancıyla çarpışınca ağızımda boğuk bir “ımph” sesi kaçtı.

İki büyük el beni düşmeyeyim diye omuzlarımdan yakaladı ve “Eyvah,” diye mırıldandı zengin tınılı bir ses.

Bu ses. Puslu bir vaat ile konforun bir birleşimiydi. Tuhaf bir şekilde içimden bu sesin içine girip kıvrılmak geldi. Nefis bir çamur birikintisi bulmuş bir köpek gibi içinde yuvarlanmak.

“İyi misin? Canını yakmadım, değil mi?” diye sordu o zengin ses.

Görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Biraz bulanık görüyordum. Önümdeki adamı daha net görmeye başladıkça gözlerimi kırptırtmayı sürdürdüm. Bunu yapmak adamı olduğundan daha az yakışıklı görmemi sağlayabilecekmiş gibi.

Adamı baştan ayağa süzebilmek için başımı geriye yatırmam gerekti. Pek de uzun olduğum söylenemezdi. İyi günümde en fazla bir altmıştı. Bu adam benden herhalde bir otuz santim daha uzundu.

Güneşte bolca vakit geçirdiğini gösterecek şekilde kumral saçlarında daha açık renk tutamlar vardı. Yeşil gözlerinin içindeki altın zerrecikleri öyle bir desenle dağılmıştı ki hepsini keşfedebilmek için ona biraz daha yaklaşıp geldim. Ve köşeli çenesi resmen bir taşı kesebilirdi.

Hayatımda gördüğüm istisnasız en yakışıklı erkeklerden biriydi. Ben bir futbol takımının kaptanıym ya da bir öğrenci derneğinin başkanımı diye bas bas bağıırıyordu. Asla benim yörüngemde bulunmayacak türden biriydi.

“Pardon,” diye ciyakladım.

Kaşları endişeyle çatıldı ve beni bırakırken sesi nazikleşti. “İyi misin?”

Sıcak ellerini omuzlarımdan çektiğinde tuhaf bir kayıp hissi yaşadım.

Yüzüm yanmaya başladı. “Hiçbir şeyim yok. Kusura bakma. Önüme bakmıyordum.”

“Dert değil,” dedi gülümseyerek. “Birinci sınıf mısın?”

Başım la onayladım. “Öğrenci işlerini bulmaya çalışıyordum.”

“Eh, ben de o tarafa gidiyordum. Sana yolu gösterebilirim. Başka birilerine de toslamanı istemeyiz.”

Yüzüm daha da kızardı. “Zahmet olmasın.”

Umarsızca omuz silktiğinde tişörtü kaslı göğsünün üzerinde gerildi. “Ne zahmeti. Bu arada ben Knox.”

Rüzgâr hızlanınca sarı saçlarımı suratıma savurdu ve çabucak ellerimi yüzüme götürdüm.

Knox’un burun delikleri genişledi ve yeşil gözleri kocaman açıldı. “Koruman nerede senin?”

Şaşkın şaşkın ona baktım. “Korumam mı?”

Sırf bana öğrenci işlerinin nerede olduğunu gösterdi diye onunla yatacağımı sanan bir sapık falan mıydı acaba bu herif?

Kısık sesle konuşmadan önce etrafına hızlı hızlı göz attı. “Muhafızların.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. “Buradaki öğrencilerin çoğu buraya koruma ordusuyla falan mı geliyor?”

Bu sefer şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştıran Knox oldu. Beni incelerken kaşları çatıldı, ardından huzursuzca kıpırdanıp yüzüne bir gülücük kondurdu. “Beyin sarsıntısı geçirmeni engellemek için korumalarla gezmen gerekiyor gibi geldi de.”

Dudaklarım seğirdi. “Pislik.”

Sırıttı ama o güzeller güzeli yeşil gözlerinden hâlâ belli belirsiz bir huzursuzluk okunuyordu. “Gel hadi. Öğrenci işlerine kadar sana korumalık yapayım.”

“Buna gerçekten gerek yok.” Ama onunla birlikte yürümeye başladım.

“Zaten kitapçıya gidiyordum. Yani bana biraz daha katlanman gerekecek.”

Sanki çok zormuş gibi.

Kampüsün iç kesimlerine doğru ilerledikçe daha fazla öğrenci görmeye başladım. Hepsinin bakışları doğrudan Knox’un üzerine kilitlendi. Erkekler ona çenelerini kaldırıp selam verir ya da onunla yumruk tokuştururken kızlar da ona utangaç utangaç gülümsüyor ya da kaçamak bakışlar atıyordu. İsmi bilmeyen yok gibiydi. Ardından da bakışları kafa karışıklığıyla bana dönüyordu.

Onları suçladığım söylenemezdi. Ortama uymuyordum. Üzerinde, *Hayat size küf verirse Penisilin yapın*, yazan en sevdiğim emektar tişörtümle daha iyi günler görmüş Vans ayakkabılarımı giymiştim. Yüzümü buruşturdum. Buraya gelirken üstüme başıma daha fazla dikkat etmeliydim.

Knox bana bir bakış attı. “Bana adını söylemedin.”

“Hayden. Hayden Parrish.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Hayden Parrish. Nerelisin?”

“Seattle’ın bir banliyösündenim.” Kasabanın ismi önemli değildi.

“Evergreen’e hoş geldin. Burası rahat bir yer. Her yerden insan var.”

Tişörtümün üzerindeki sökükle bir iplikle oynarken başımla onayladım. “Burası çok güzel. Ne kadar zamandır buradasın?”

“Birinci sınıftan beri. Şimdi üçüncü sınıftayım.”

Herkesi tanıyor olmasına şaşmamalıyım.

“Hangi yurt çıktı?” diye sordu Knox.

“Ridge Salonu.” Birileriyle oda paylaşmaya alışkındım ama yeni oda arkadaşımın kim olacağını bilmemek anksiyetemin fokurdamasına yol açıyordu.

Yakışıklı dudağını büzdü. “Orası iyidir. Beş sene önce yenilendi.”

Başka ne diyebileceğimi bilemediğimden başımla onayladım.

Ama bu, Knox’u durdurmadı. “Hangi bölümdesin? Biliyor musun?”

“Tıp hazırlık.”

Islık çaldı. “Zehir gibisindir.”

Boynum da yanmaya başladı. “Bilimden hoşlanıyorum sadece.”

Bu tamamen doğru değildi. Yalan yok, konuyu çok seviyordum ama altında başka bir neden yatıyordu. Şimdi tıp öğrenirsem, zamanda geriye gidip annemle babamı kurtarabilirmişim gibi hissediyordum. Bunun aptalca bir düşünce olduğunun farkındaydım ama öğrenmem gerekiyordu. Bedeni nasıl iyileştirebileceğimi anlamam gerekiyordu. Ve onları kurtaramasam bile en azından başkalarının hayatını kurtarabilirdim.

Knox durakladı. “Sorun nedir?”

“Ha?” Kendimi kaptırdığım düşünce sarmalından çıktım.

“Kafan bir yerlere gitti. Dışarıdan pek mutlu bir yer gibi durmuyordu.”

Demek ki Knox yakışıklı bir surattan daha fazlasıydı. Kıvrak zekâlıydı ve gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

“İyiyim. Etrafa bakıyorum sadece.”

Suratından sinir olmuş gibi bir ifade geçti. Başka bir soru sormak üzere ağzını açtı ama lafını böldüm.

“Kayıt masalarını gördüm. Bana yolu gösterdiğin ve ilk gün beyin sarsıntılarından beni koruduğun için sağ ol. Görüşürüz, Knox.”

Adam başka bir şey diyemeden, daha da önemlisi başka bir soru soramadan dosdoğru kayıt sırasına yöneldim. Çünkü Knox insanın ruhuna işleyen gözleri ve baştan çıkarıcı sesiyle tüm sırlarımı dökmeme neden olabilirdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Knox

Kendi sırasını bulmak için öğrenci kalabalığının arasından geçerken kızın arkasından bakakaldım. *Hayden*. İsmi sesli dile getirmeden ağzımda yuvarladım. O şahane sarı saçlarından gözlerimi alamıyordum. Fakat karın boşluğuma asıl yumruğu atan şey kızın menekşe rengi gözleri olmuştu. Daha önce benzerini görmemiştim.

Derinlerimden bir yerden korumacı bir dürtü yükseldi. Peşinden gitmemi, yakınlarında durmamı salık veren bir dürtü.

Derin bir nefes aldım. Havada hâlâ kızın kokusundan izler vardı. Çiy düşmüş taze yasemin gibi kokuyordu. Ama daha fazlası da vardı. Şey gibi kokuyordu...

Bir el omzumu kavrarken, “Gallagher,” dedi kalın bir ses. “Yeniyetmelerin yanında ne arıyorsun?”

Takım arkadaşşıma baktım. “Selam Frank. Kitaplarımı almaya gidiyordum.”

Ama bakışlarım tekrar Hayden’a kaydı. O sırada tek başına kalmasından hoşlanmamıştım. İki arkasında durmuş, kıcını kesen lavuktan hele hele hiç hoşlanmamıştım. Dişlerimi sıktım. Lavuğa diyecek lafım yoktu. Hayden’in muhteşem bir kıcı vardı ama yine de çocuğun gözlerini kafasından sökesim geliyordu.

“Dünyadan Knox’a,” dedi Frank şarkı söylercesine.

Bakışlarımı ânında ona çevirdim. “Pardon, ne dedin?”

“İyi misin, moruk? İnme falan inmiyor, değil mi?”

Sağımdan biri kıkırdadı. “Şimdiden gözüne bir birinci sınıf kestirmiş.”

Diğer takım arkadaşşıma pis pis baktım. “Siktir git, Jason.”

Ama Hayden’a bakmadan da duramıyordum. Sırada ilerlemişti ama şimdi etrafındaki insan sayısı da artmıştı. Dürtülerimi zor bastırıyordum. Kız o kadar minik, o kadar savunmasızdı ki. Birilerinin onun arkasını kollamasına ihtiyacı vardı.

Frank’in bakışları benimkileri takip etti. “Vay. Her zamanki tipin değil ama seni neyin cezbedtiğini görebiliyorum. Ufak tefek ama kıvrımları hiç fena değil.”

Gözümün önüne kızıl bir film indi ve nefesimi kontrol altında tutmakta zorlandım. Siktir. Kendimi kaybedemezdım. Şimdi olmazdı. Burada olmazdı.

Küçüklüğümünden beri kontrolü sağlamak üzerinde çalışıyordum. İçimdeki canavarı bitkin tutmak için tonla egzersiz, sakınleştirmek için de meditasyon yapıyordum. Ama şu anda hiçbirı bana yardımcı olmuyordu.

Pençelerimin azıcık uzamasına müsaade ederek tırnaklarımı avucumun içine batırdım. Acı, saldırı modundan çıkmak için en iyi taktikti. Yoksa avlunun ortasında arkadaşlarımdan birinin karnını deşmek gibi pişman olacağım bir şeyler yapacaktım.

“İı, Frank. Başka tarafa baksan iyi edersin. Knox kafanı koparcakmış gibi duruyor,” diye uyardı Jason.

Gözleri kocaman açılan Frank hemen bana döndü. “Siktir, kanka. Kötü bir niyetim yoktu. Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

“Ondan uzak dur,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Hırlayışım Frank’in bir adım gerilemesine neden oldu.

Jason sırtına vurdu. “Sakin ol, moruk. Kızına yürüyecek hâli yok”
Kızın.

Bu fazlasıyla hoşuma gitmişti. Kulağa çok doğru gelen bir yanı vardı.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışarak boynumu küttlettim. “Ayaklı bir ereksiyonun ona yürümesine ihtiyacı yok, o kadar.”

Jason alayla homurdandı. “Kimin var ki?”

“İkiniz de pisliksiniz,” diye karşılık verdi Frank.

Jason bana yan gözle baktı. “Peki kim bu kız?”

Huzursuzca kıpırdandım. Birilerinin Hayden’ı mercek altına almasını istemiyordum. Özellikle de şüphelendiğim şey doğruysa bu bir felakete yol açabilirdi. “Emin değilim. Bugün tanıştık.”

“Birileri daha bugün tanıştığı bir kız için fazla korumacı davranıyor,” diye homurdandı Frank.

Gözümü yine kan бүrүdү ama nefesimi kontrol ederek geçmesini sağladım. “İyi bir kıza benziyor ondan.”

Frank’le Jason şaşkına dönmüş hâlde bana bakakaldı.

Sessizliği bozan Jason oldu. “İyi bir kız mı? Sen kendinde misin? Bana doğruyu söyle. Gerçek Knox şu anda bir uzay gemisinde götten sonda yiyor olabilir mi?”

Jason’ı ittirdim. “Bas git be.”

Frank burnundan güldü. “Bilemedim ya, insanın arkasıyla oynanması bazen güzel olabiliyor.”

“Siz kendi işinize baksanıza.”

Jason sırtıttı. “Senin işin çok daha ilginçken niye kendi işimize bakalım ki?”

Ne kadar haklı olduklarından haberleri yoktu. Arkadaştık, doğru. İnsanlar ne kadar arkadaşım olabilirse o kadar. Goygoy yapıyorduk. Genelde futboldan, derslerden ve kızlardan konuşuyorduk. Ama bunlar yüzeysel sohbetlerin ötesine geçmiyordu. Geçemezdi. Saklamam gereken çok şey vardı.

Kardeşlerimle olduğu gibi bir ilişkimiz asla olmayacaktı. Kan ve savaşla dövülmüş bir kardeşlik bağından bahsediyordum. Ruhumun derinliklerini bile bilen kardeşler. Bu muhtemel keşfim konusunda haber vermem gereken kardeşler.

“Hadi, sen iki buçuk saniye önce tanıştığın bir yeniyetmeye evlilik teklif etmeden gidip kitapları alalım,” diye azarladı Frank.

Kaşlarımı çattım. “Lafını bilmezsen o ders kitaplarından birini dürüp kıçına sokarım.”

“Aman dikkat,” dedi Jason. “Götüyle oynanmasını sever o.”

Başımı iki yana sallamakla yetindim ve öğrenci işleriyle kitapçının olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Ama bakışlarım bir kez daha yana kaydı. Hayden şimdi masalardan birinin önünde durmuş, ona bir paket uzatan bir ikinci sınıfla konuşuyordu. O oğlanın kolunu koparmak istiyordum.

Derhal o aramayı yapmalıyım.

Başımla binayı işaret ettim. “Sizinle içeride buluşuruz. Benim bir Mad’i aramam gerekiyor.”

“Profesöre bu sene bana destek atmasını söyle,” diye mırıldandı Frank.

“Ondan böyle bir şey istersem senden daha çok puan kırar.”

Frank küfretti. “Boş ver o zaman. Arkadaşlığının bir faydasının dokunmayacağını bilmem gerekirdi.”

Jason’la Frank içeri girerken kıkırdadım. Telefonumu çıkarıp Maddox’ı aradım. İkinci çalışta açtı. “Knox.”

“Bir problemimiz olabilir.”

Maddox ânında dikkat kesildi. “Ne tür bir *problem*?”

Bunu nasıl açıklayacağımı düşünürken çenemi ileri geri oynattım. “Bir kızla tanıştım.”

Maddox iç geçirdi. “Ders planı yapıyorum. Aşk hayatından eve döndüğümüzde konuşsak olur mu?”

Kısık bir sesle hırladım. “Bu önemli.”

Birkaç saniye sessizliğini korudu ve ardından sadece, “Anlat,” dedi.

“Ben... o... kampüste bana çarptı. Yeni birinci sınıflardan. Başta ne olduğunu anlamadım ama sonra rüzgâr ters yönden esmeye başladı. Kokusunu aldım. Mad, kız bizden biri gibi kokuyordu.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Kampüste ilerlerken üzerimde gözler hissettiğime yemin edebilirdim. Ensemde şu bilindik kaşıntıyı hissediyordum. Ama dönüp baktığımda orada kimse olmuyordu.

Neyse ki bana verdikleri, içinde geçici öğrenci kimliği, anahtar kartı ve ders programının bulunduğu pakette bir de harita vardı. Haritayı çantamın içine tıkmadan önce öğrenci işlerinden Ridge Salonu'na giden yolu ezberlemiştim. Yön duygumun ne kadar berbat olduğunu herkese ilan etmek istemiyordum.

Tuğla yolda yürüdüm. Çimenliklerden birinin üzerinde bir tür frizbi oyunu dönüyordu ve yere battaniye sermiş bir grup kız sohbet edip gülüşüyordu. Bir gün ben de böyle olabilecek miyim diye merak ettim. Arkadaşları olan. Gerçekten bir yere ait hissedem.

Burada bunun için bir şansım vardı. Baştan başlama şansım. Zorlu geçmişimi silip yepyeni birine dönüşme şansım.

İlerideki binanın üzerinde yurdumun adı yazıyordu. Diğer binalar kadar güzeldi. Aynı prestijli tarih havasını veriyordu.

Elimi arka cebime atıp anahtar kartımı çıkardım ve okuyucunun üzerinden geçirdim. Kırmızı ışık yeşile dönünce kapıyı açtım. Sağımda birkaç öğrencinin sohbet edip pizza yediği bir ortak alan vardı. Hepsi bu yeni ortama çok rahat ayak uydurmuş gibi duruyordu. Şu anda bütün bedenimde uğuldayan ilk gün gerginliğinden eser yoktu onlarda. Ya da belki de bunu saklama konusunda çok daha başarılıydılar.

Göğsümdeki bir noktayı ovarak merdivene yöneldim. Knox'ta da aynı rahatlık vardı. Olduğu kişiden bütünüyle memnunmuş gibi. Tabii memnun olurdu. Yakışıklı ve cazibeli olmak, insanın hayatını çok daha kolaylaştıran bir kombinasyondur.

Başımı hafifçe iki yana salladım. O benden büyüktü ve sırada beklerken attığım bir bakıştan çıkardığım kadarıyla kendine ait bir arkadaş grubu vardı. Okul nispeten küçük olsa da onu muhtemelen bir daha aylarca görmeyecektim.

Üçüncü kata ulaştığımda kapı numaralarına bakmaya başladım. Bulmam gereken kapı üç yüz üç numaralıydı. Pakette yazdığına göre oda arkadaşımın adı Delaney Barrow'du. Ama kız hakkında bildiklerim bununla sınırlıydı.

Başta yanlış yöne yürüdüm ve geri dönmem gerekti. Koridorda birkaç köşe döndükten sonra açık bir kapıyla karşılaştım. Koridora bir grup kızın heyecanlı konuşmaları sızıyordu.

Açık kapının numarasına baktığımda doğru geldiğimi gördüm. Gerginlik vücuduma dalga dalga yayıldı. Yüzüme bir tebessüm kondurarak içeri girdim. Üç kız kafalarını kaldırıp bana baktığında konuşmaları kesildi.

Sarışın bir kız çalışma masasının sandalyesine oturmuş, sandalyenin ön bacakları havaya kalkacak şekilde arkasına yaslanmıştı. Kızıl saçlı bir kızla esmer bir kız da çiçek desenli tatlı bir nevresim takımının üzerinde oturuyordu. Aynı desende yastık kılıfları da vardı ve hatta köşeye aynı desende bir berjer yerleştirilmişti.

Bu sahneye dair her şey mükemmeldi. Bu sahneye dair her şey buraya ait olmadığımı söylüyordu.

Esmer olan gözlerini üzerimde gezdirirken öne doğru eğildi. "Hayden?"

Başımla onayladım. "Selam. Sen Delaney misin?"

"Evet." Bunu der demez dudaklarını büzdü. "Umarım sorun olmaz. Bir tarafı seçtim. Yerleşmek istedim."

"Olur. Sıkıntı değil." Zaten ben de bana kalan tarafı tercih ederdim. Onun seçtiği tarafın daha fazla alanı ve daha büyük bir gar-

dirobu vardı ama benim yatağımın yanında pencere vardı. Kampüsün etrafını çevreleyen şahane ormanı seyredebilecektim.

“Bunlar Maggie ile Bella.” Delaney başıyla önce sarışını, ardından da kızılı işaret etti.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye onları selamladım.

Arkadaşlarının yaptığı gibi beni incelediler. Ve tıpkı onun gibi sanki gördüklerinden hoşlanmadılar. Selamıma kibar mırıldanmalarla karşılık verdiler fakat memnuniyetleri gözlerine yansımadı.

Yanağımın içini ısırıp yatağıma döndüm.

“Eşyalarının geri kalanını annenle baban mı getirecek?” diye sordu Delaney.

Bu son derece normal bir soruydu ve beni derinden yaraladığını bilemezdi.

Cevap verirken ona bakmadım. “Eşyalarımı önden gönderdim.”

Odadaki ikinci masanın dibinde duran büyük koliyi işaret ettim. İçinde yalnızca nevresim takımım vardı fakat Delaney’nin bunu bilmesine gerek yoktu.

“O kadarcık mı?” diye sordu Bella inanamayarak.

Maggie de ağzı bir karış açık bana bakıyordu. “Peki ya ayakkabıların?”

Kaşlarımı çattım. “Ayakkabılarım mı?”

“Ben sırf bir koli ayakkabı getirdim. Karşılama partilerinde ne giyeceksin?” Maggie benim adıma hayrete düşmüş gibiydi.

Omuz silktim. “Pek parti insanı değilimdir.”

Parmaklarını ipeksi, koyu kahverengi lülelerinin arasından geçiren Delaney hıhladı. “Senin kaybın.”

Maggie sırtıttı. “Bize daha fazla İrlandalı oğlan kalır.”

Kaşlarım daha da çatıldı ama sormaya zahmet etmedim. Bilmek istemiyordum.

Az biraz eşyayı çıkarıp yatağımyı yapmaya odaklandım. Odanın öteki ucundaki kızlar için bir arka plan dekoruna dönüşmem çok sürmedi. Bu konuda başarılıydım. Bazen acaba gerçekten kayboldum mu diye düşünmeme neden olacak kadar görünmez olmaya.

“Tanrım, onlar için neler vermezdim. Gülüşüyle külotumu eritebilecek Knox, o kasvetli bakışlarıyla Easton ve şu vahşi sırıtışıyla Cael.” Bella az kalsın inleyecekti.

“Knox’un peşini bırak. Onu ilk ben gördüm,” diye çıkıştı Delaney.

Knox’un ismini onların dudaklarından duyunca içimi çok acayip bir his kapladı. Kıza saldırmak, gözlerini oymak ya da onun benim olduğunu göstermek için ne gerekiyorsa onu yapmak istedim.

Maggie’yle Bella bakıştı.

Delaney omzuna düşen saçını geriye attı. “Ve yerinde olsam Cael’den uzak dururum. Seni öldürmesi daha muhtemel.”

“Vajinamı öldürmesini isterdim ama,” diye mırıldandı Maggie.

Delaney’yle Bella ağızları bir karış açılmış hâlde ona baktı.

Kız omuz silkmekle yetindi. “Ne var? Onda tam bir Viking tipi var ve yazın o diziye düştüm.”

Üçlü kıkırtılara boğuldu.

Bella arkadaşlarına sinsi sinsi gülümsedi. “Ben asıl *paylaştıklarımı* duydum.”

Delaney kaşlarını çatı. “Aynı evi mi? Doğrudur. Kampüs dışında yaşıyorlar.”

“Hayır. Kadınları paylaşıyorlarmış,” diye fısıldadı Bella.

Bu düşünceyle beni bir sıcak bastı. Acaba Knox’un yanında gördüğüm o diğer iki çocuktan mı bahsediyorlardı? O çocuklar Knox’a kıyasla gözüme normal ve sıradan gelmişti.

Delaney başını iki yana salladı. “Yalandır ya.”

Bella, Delaney’nin yorganının üzerinden görünmez bir yün parçasını topladı. “Ben öyle duydum. Maddox’la Cillian’ın da buna dahil olduğunu söylüyorlar.”

“İmkânı yok,” diye karşı çıktı Maggie. “Maddox burada bir *profesör*. Okulun bu konuda katı kuralları olduğunu biliyorsun. Bunu riske atmaz.” Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Gerçi kendimi ona sunmaya karşı da değilim.”

Tekrar kahkahalara boğuldular ama Bella’nın ima ettiği şeyi aklımdan atamıyordum. Beş erkek ve bir kadın. O kadın ne şanslı bir kadın olurdu.

BESİNCİ BÖLÜM

Hayden

Yaranın üzerine sertçe bastırdım ama annemin göğsü kanamaya devam ediyordu. “Lütfen, anne. Beni bırakma.”

Yatağımda birden doğruldum. Terden sıırıslıklam olmuş bol kesim tişörtüm vücuduma yapışmıştı. “Sadece bir rüya,” diye fısıldadım kendi kendime.

Fakat bu sadece bir rüya değildi. Tekrar tekrar yaşamaya mahkûm olduğum bir anıydı bu. Bazen bir ay boyunca bu kâbusu bir kez bile görmediğim oluyordu. Fakat bazen de her gece görüyordum.

Genelde mevsim geçişlerinde ya da başka stres faktörleri baş gösterdiğinde oluyordu bu. Evim diyebileceğim herhangi bir yerden yüzlerce kilometre uzaktaki yeni bir okula başlamak da bence bir stres faktörü sayılabilirdi.

Gözlerimi ovaladım ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak parmak arası terliklerimi giydim. Delaney yanımdaki yatakta usul usul horluyordu. Üstü yarısına kadar battaniyeyle örtülüydü ama dün geceki kıyafetlerinin içinde sızdığı belliydi – siyah bir likralı mini etek ile payetli bir üst.

Sabahın üçünde kıkırdayıp bir şeylere çarparak sendeleye sendeleye odaya dönmüştü. Bu sık sık tekrarlanacaksa, o zaman ayrı bir eve çıkmayı düşünmem gerekecekti. Ama bu da bir işe girmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yataktan kalkıp duş çantamı aldım ve banyoya gittim. Knox haklıydı. Burası iyi bir yurttu. Banyoların yenilendiği belli oluyordu ve yatak odalarına da ihtiyaç duyabileceğiniz hey şey konmuştu.

Hızlıca duş alıp dişlerimi fırçaladım. Hatta odama dönmeden önce kurutma makinesiyle saçlarımı bile kuruttum. Odama döndüğümde Delaney hâlâ uyuyordu.

Yatağımı toplayıp o gün ne giyeceğime karar verirken elimden geldiğince ses yapmamaya çalıştım. Sürekli giydiğim kot pantolonumla çok sevdiğim başka bir tişörtümde karar kıldım. Bunun üzerinde periyodik tablodaki elementlerden *NErDy* yazıyordu: nitrojen, erbiyum ve disprosyum.

Tişörtü giyerken kendi kendime sııttım. Ben böyle biriydim ve insanların beni baştan böyle bilmesi daha iyiydi. Artık içi boş olan sırt çantamı aldım, cüzdanımı ön gözüne yerleştirdim ve telefonumu kot pantolonumun arka cebine koydum.

Bugünün ilk durağı kitapçıydı. Neyse ki bursum kitapları karşılıyordu ve okul malzemeleri için ufak bir harçlık bile veriyorlardı. Fakat bursumun devamlılığı 3,5 not ortalamasını tutturmama bağlıydı. Bu da odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kapıyı iterek açtım ve beklenmedik bir serin havayla karşılaştım. Rakımın yüksek olması gerçekten bir fark yaratıyordu demek ki. Odama dönüp bir kapüşonlu almayı düşündüm ama vakit kaybetmek istemiyordum. Bunun yerine güneşe çıkıp öğrenci işlerine doğru yürümeye başladım.

“Hayden,” diye seslendi tok bir ses.

Dönüp baktığımda Knox’un bana doğru geldiğini gördüm. Okul eşofman altıyla bir kapüşonlu giymişti ama artık nasıl beceriyorsa, bu parçalar onun üzerinde son moda tasarım gibi duruyordu.

“Selam,” dedim biraz temkinli bir sesle.

Yalnızca sııttı ve bana bir karton bardak taşıyıcı uzattı. “Ben de seni bulmaya geliyordum. Ne içmeyi sevdiğini bilmiyorum, bu

yüzden seçeneklerle geldim. Sade kahve. Krema ve şekerli kahve. Şu da milkshake'e daha yakın olan karamelli kahvelerden bir tanesi. Bir de sıcak çikolatamız var."

Şaşkınlıktan hafifçe açık kalan ağızla ona baktım. "Bana dört farklı içecek mi getirdin?"

Knox başıyla onayladı. "En iyisi bu olur diye düşündüm."

"Niye?"

"Dedim ya. Ne içmekten hoşlandığını bilmiyorum."

"Hayır yani, bana niye bir şey getirdin ki?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu, içeceğime müshil karıştırdığın türden tuhaf karşılama zorbalıklarından biri mi yoksa?"

Knox'un dudakları seğirdi. Gözlerindeki altın zerrecikler sabah güneşinde resmen parılıyordu. "İyi bir karşılama olsun istedim. Bir arkadaşlık jesti."

Arkadaşlık kelimesini duyunca midem kasıldı ama kendimi zorlayarak gülümsedim. "O zaman teşekkürler, sanırım."

Taşıyıcıdan sıcak çikolatayı çekip aldım. "Kahveden nefret ederim. İnsan o acı şeyi niye içmek *istesin* ki?"

Knox kalan bardakları yakındaki bir çöp kutusuna attı ve kendi bardağını kaldırdı. "Çünkü kahve tanrıların içeceği." "

Başımı iki yana salladım. "İçecekleri ve parayı resmen çöpe attın."

Omuz silkti. "Yapacak bir şey yok." Spor çantasından bir kesekâğıdı çıkardı. "Muffin?"

İkramını alırken kaşlarım çatıldı. "Ayaklı bir kahveci misin nesin?"

Knox bana sırtarak cevap verdi ve mahvoldum. "Görevimiz sizi memnun etmek. Nereye böyle sabah sabah? Seni pijamalı hâlinle yakalayabilirim diye düşünmüştüm." Bunu söylerken kaşlarını oynatmıştı.

Hıhlayıp yürümeye başladım. "Bu nasıl bir sapıklık?"

"İnsan hayal kuramaz mı?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim. "Kitapçıya gidiyordum."

"İyi. Ben de geleyim."

Ona yan gözle baktım. "Bana niye iyi davranıyorsun?"

Knox sendeledi. “İyi birine benziyorsun.”

Son derece basit bir cevaptı ama nedense pek inandırıcı gelmemişti.

Beni baştan ayağa süzerken gözleri kısıldı. “Palton falan yok mu ya da kapüşonlun?”

Tekrar yürümeye başladım. “Bu kadar soğuk olacağını tahmin edemedim. Dün hava sıcaktı.”

Knox neredeyse kısık sesle hırladı ve hışımla yakınlardaki bir masaya gitti. Kahvesiyle spor çantasını masanın üzerine koyduktan sonra kapüşonlusunu çıkardı. Resmen şu tek-elle, kapüşonlu-yu-arka-tarafından-tutup-tek-hamlede-başını-üzerinden-çıkarma hamlesinden bahsediyordum.

Kapüşonlusunu çıkarırken tişörtü de açıldı ve esmerleşmiş karın kaslarıyla sadece filmlerde görebileceğiniz türden şu V hattını ortaya çıkardı. Küçük dilimi yutmamak için çırpınmam gerekti.

Knox kapüşonluyu bana uzattı. “Giy bunu.”

“Ne? Hayır. Bu senin. O zaman da sen üşürsün.”

“Ben spordan dönüyorum. Üşümem.”

Bu karın kaslarıyla tabii ki spordan dönüyordu.

Knox, “Hayden...” diyerek bütün vücudumda keyifli bir ürperinin dolaşmasına neden olan kısık bir sesle uyardı beni.

“Tamam, tamam.” Sıcak çikolatamla kekimi masaya koydum.

Knox bana kapüşonlusunu verirken parmak uçlarımız birbirine değdi. Parmakları bana dokunduğu anda içimde bir elektrik akımı dolaştı. Görüşüm daraldı. Sonra da yere düştüm.

ALTINCI BÖLÜM

Hayden

Knox kuvvetli kollarıyla beni yakalayıp yavaşça bir sandalyeye oturturken küfretti.

Dünyam tekrar berraklaşırken birkaç kere gözlerimi kırıştırdım. Knox önümde diz çöküp iki eliyle suratımı tuttu, gözlerinden endişe ve hayret karışımı bir ifade okunuyordu.

“İyi misin?” diye sordu hırıltılı bir sesle.

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. “Kusura bakma. Şekerim falan düştü sanırım.”

“Öyle bir şey.” Knox’un kendi kendine böyle mırıldandığını duyduğumu sandım.

Ellerini yüzümden çekti ve ardından kapüşonluyu kafamdan geçirdi. “Isınman gerekiyor. Ondan sonra da o keki son kırıntısına kadar yiyip sıcak çikolatanın hepsini içeceksin.”

Kollarımı kapüşonlunun kollarından geçirirken bir kaşımı kaldırarak ona baktım. Kapüşonlu hâlâ Knox’un vücudunun sıcaklığını taşıyordu. Ya kokusu? Sağanak bir yağmurun ardından etrafa yayılan çam kokusuna benziyordu. Bu kokunun içinde yaşamak istiyordum.

“Ye,” dedi huysuzca.

“Bu ne böyle emir falan, seni mağara adamı,” diye karşılık verdim.

Knox’un suratındaki ifade yumuşadı. “Kusura bakma. Senin için endişelendim sadece.” Muffin’i bana doğru ittirdi. “Bayılacaksın sandım.”

Gözlerindeki sahici endişeyi görünce kekten bir parça koparıp ağzıma attım. Limon tadı dilimin üzerinde patladı ve kendimi tutamayarak inledim. “Bu aşırı lezzetliymiş.”

Başımı kaldırıp baktığımda Knox’un gözlerinin tamamen altın rengine bürünmüş olduğunu gördüm.

Gözlerini benden kaçırıp uzakta bir yerlere baktı. Tekrar bana baktığında gözleri her zamanki gibi altın zerreciklerinin yüzdüğü yeşil rengine geri dönmüştü.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Ciddi ciddi kafayı yemeye başlamıştım.

“Tamam, tamam.” Ağzıma birkaç parça daha muffin atınca Knox’un omuzlarındaki gerginlik azalmaya başladı.

“Ailen aslen nereli?” diye sordu kekin yarısını yediğimde.

Midem kasıldı. “Küçüklüğümü Maine’de geçirdim, sonra da Seattle civarlarında yaşadım.”

Beni Washington’a getirenlerin ebeveynlerimin bir aile dostu olduğunu paylaşmamıştım. Beni yanlarına alacaklarını sanmıştım fakat *bunun herkes için en iyisi* olacağını söyleyerek beni koruyucu aile sistemine teslim etmişlerdi.

Knox kafasında bir şeyleri yerine oturtmaya çalışıyormuş gibi parmaklarıyla masanın üzerine vuruyordu. “Peki ya annen baban nereli?”

Kekten bir parça daha yerken kaşlarımı çattım. “Atalarımın mı bahsediyorsun?” Ne tuhaf bir soruydu bu.

Knox başıyla onayladı. “Evet.” Gülümsedi ama gözüme pek içten gelmedi. “Benim hem anne hem de baba tarafım İrlandalı.”

“Açıkçası bilmiyorum.” Çocukken bu tarz şeyler pek ilgimi çekmezdi. Şimdiyse soracak kimsem yoktu.

Knox’un kaşları çatıldı. “Anne babanla hiç bu konuları konuşmadın mı?”

“Annemle babam öldü. Ben on bir yaşmdayken öldürüldüler.”

Bu kelimeleri hiçbir duygu emaresi göstermeden söylemiştim.

Bu gerçek, bana hiçbir Şey hissettirmiyormuŐ gibi. İŞin aslı Őuydu ki, her seferinde içimde asla dinmeyecek bir fırtına koparıyordu.

Knox'un rengi attı. Buraya kadardı işte. İnsanlar sahici Őeylerden bahsetmenizden ya da bir gün kendilerinin de kaybedeceği Şeyleri onlara hatırlatmanızdan hoşlanmazdı. Birkaç dakikaya Knox bir mazeret uydururdu – unuttuğu bir antrenman, bir buluŐma ya da arkadaşıyla bir kahvaltı. Yanımdan ayrılırdı ve onu bir daha görmezdim.

Ama böyle olmadı. Knox beni Şaşkına eviren bir Şey yaptı. Elimi tuttu ve parmaklarımız kenetlendi. Bunu o kadar rahatça ve o kadar doğal bir tavırla yapmıştık ki gören de bütün ömrümüzü böyle el ele tutuŐarak geirmıŐiz sanırdı.

“BaŐın sağ olsun, Hayden. Sevdieğin birini kaybetmek nasıl bir Őeydir bilirim. Böyle bir olayın insanı nasıl deėiŐtirdieėini. Başına bunların gelmiş olmasından nefret ediyorum.”

O güzeller güzeli yeşil gözlere bakarken birkaç kere Şaşkın Şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerinde hakikatten başka bir Şey yatmıyordu. Nasıl bir Şey olduğunu biliyordu gerçekten. Ve bunu görmek, yıllardır ilk kez kendimi anlaŐılmıŐ hissetmememe neden oldu.

“Senin de baŐın sağ olsun.” Belli belirsiz bir fısıltıyla konuŐmuŐtum ama Knox beni duydu. Parmaklarıyla parmaklarımı sıktı.

“Anne babanı kaybettikten sonra kimin yanında kaldın?” diye sordu.

Bakışlarında acıma görmek istemedieğimden gözlerimi kaçırdım. “Anne babamın hayatta olan herhangi bir...”

“Hey, Gallagher,” diye seslendi dn Knox'un yanından gördüğüm oğlanlardan biri.

Gözleri sinirle parlayan Knox'un burun delikleri genişledi. Konuşurken parmaklarımı bıraktı. “Selam.”

Dokunuşundan mahrum kalmak beni birkaç farklı yerden yaraladı. Teselli eden sıcaklığı. ArkadaŐının onun bana dokunduğunu görmesini istememesi. Dertop olma dürtümü bastırdım.

Uzun boylu oğlan sırtarak masamıza yaklaştı. “Bu hoş kız da kimin nesi böyle?”

“Jason...” dedi Knox kısık sesli bir uyarıyla.

Ama bu, oğlanın daha da genişçe gülümsemesine neden oldu; şu anda iyice manyak gibi görünüyordu. “Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Jason. Bu herifin çok daha çekici ve yakışıklı arkadaşı.”

Dudaklarımdan dökülen kahkahayı tutamadım. “Hayden. Buradaki erkeklerin hepsinin birer mağara adamı olmadığını görmek güzel.”

Jason bir kahkaha patlattı. “İyi bir intiba bırakıyorsun ha, Knox?”

“Kapa çeneni,” diye mırıldandı Knox.

Sıkımam için elini uzatırken Jason’ın gözlerinde bir parıltı dans ediyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum, Hayden.”

Knox ayağa kalkıp Jason’ın eline vurdu ve kısık sesli bir hırlamaya benzer bir ses çıkardı. “Siktir git, J.”

Jason yalnızca güldü ve iki elini havaya kaldırıp gerilemeye başladı. “Aman, aman, bu ne alınganlık.” Ardından bana sırtıttı. “Sonra görüşürüz, Hayden.”

Knox bir kez daha kısık sesle, öfkeyle hırladı.

Knox’un kesik nefeslerle inip kalkan göğsüne baktım. “Sen az önce adama hırladın mı?”

Knox’un gözleri bana döndü ve bir kez daha tamamen altın rengi olduklarına yemin edebilirdim. “Gıcıklık yapıyordu.”

“Sence biraz abartmış olabilir misin?” diye sordum gülmemek için kendimi zor tutarak.

“Puştun tekidir,” diye homurdandı Knox tekrar masaya otururken. Ardından ters ters muffine baktı. “Kekini bitirmemişsin.”

Bu sefer kendimi tutamayıp güldüm. “Bence senin biraz şekerleme yapmaya ihtiyacın var. Ya da hatta al kekin yarısını sen ye. Bu açlık siniri olabilir.”

Kekten bir parça koparıp ona uzattım.

Knox'un bakışları muffin'in üzerine odaklandı fakat ona kopardığım parçayı eliyle almak yerine parmaklarımı dudaklarıyla yakalayıp keki elimden yedi.

Kolum boylu boyunca karıncalandı ve keskin bir nefes alırken gözlerim kocaman açıldı.

Knox lokmasını yutup sırtıttı. "Haklısın. Kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Ben hissetmiyordum. Derim birden bedenim için fazla küçük gelmeye başlamış gibi hissediyordum. Kaçmam mı gerekiyor yoksa kendimi onun üzerine atmam mı, bilemiyordum.

Birisi genzini temizledi. Bakışlarımı Knox'tan koparıp tuhaf derecede tanıdık bir suratla karşılaşana kadar yukarı kaldırdım. Gür sakallarına rağmen bu adamın çenesinin de Knox'ununki gibi köşeli olduğunu görebiliyordum. Burnu ve yanakları da birebir aynıydı. Kafasının tepesinde topuz yaptığı saçları Knox'ununkiyle aynı renkteydi.

Ama gözleri farklıydı. Yeşil ve altın, evet. Fakat bu adamın gözlerindeki altın zerreciklerinin deseni ve şekli farklıydı. Ve gözleri öyle nefret doluydu ki resmen asit akıtacaklardı.

"Herhalde kardeşimin dilinden düşüremediği parça bu."

YEDİNCİ BÖLÜM

Easton

O menekşe rengi gözler söylediğimi duyunca öfkeyle, hatta biraz da alınganlıkla parladı. Knox o gözleri en ince detayına kadar anlatmıştı. Son on iki saattir kız aşağı kız yukarı konuşup durmuştu. Ama bitmek bilmeyen goygoyuna rağmen gözlerini anlatırken hakkını verememişti.

Işıkla birlikte ton değiştiren, duygularına göre koyulaşıp parlayan bir mor tonundaydı. Sarı saçları dalga dalga omzuna dökülüyordu. Var ya, bu saçları avucumun içine alıp yumruğuma sararak...

“Ne yapıyorsun, East?” diye hırladı Knox.

Bakışlarımı ikizime kaydırdım. Onu herkesten iyi tanırdım ve tepesinin atmaya başladığını görebiliyordum. Omuzlarına binen gerilim, nefeslerinin hafiften hızlanması...

Knox’u tahrik etmek oynamamam gereken bir oyundu. Ondan daha hızlı tetiklenen tek kişi Cael’di. Ve Cael’in de öfke ile uyuşukluk dışında hiçbir duygusu yoktu.

Dudaklarım seğirdi. “Ne var? Minik *dostuna* selam veremez miyim?”

Bu kelimeyi leş gibi kokuyormuşçasına telaffuz etmiştim. Ve öyle de kokuyordu. Kızın kokusu fazla saf, fazla çekiciydi. Yase-min, çiğ ve *biz* gibi.

Sikeyim.

Knox bir konuda haklıydı: Bu kız bizden biri olmalıydı. Ve şu anda suratındaki kafası karışmış ifadeye bakılırsa, buna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

“Götlük yapmadığın sürece verebilirsin,” diye hırladı Knox. “Ama bugünlerde bu biraz imkânsız görünüyor.”

Haksız değildi. İçimde bir süredir öyle büyük bir öfke fokurduyordu ki dışarı taşmaya ve en yakın olduğum insanlara patlamama neden olmaya başlamıştı. Ve Knox’un şu anda yaptığı gibi sevdiğim bu insanlar ateşle oynadıklarında daha da kötü oluyordum.

Kayıtsızca omuz silktim. “Yalan mı söyleyeyim? Bu kız için girdiğin şu hâllere bak. Normalde böyle tavlamazdın.”

Kız ayağa fırlayıp sırt çantasıyla karton bardağını aldı. “Aranızdaki *bu şey* her neyse sizi onunla baş başa bırakayım.” Knox’a bakınca yüzündeki ifade biraz olsun yumuşadı. “Kahvaltı için sağ ol.”

Burun büktüm. “*Kahvaltıymış.*” Kardeşim malın önde gideniydi.

O menekşe gözlerini bana çevirdi. “Seninle tanıştığıma memnun oldum derdim fakat yalan söylemek gibi bir huyum yok.”

Kıza sırtıtarak karşılık verdim ama tüm dişlerimi göstererek. Demek bu yavru kedinin pençeleri de vardı. “Görüşürüz.”

“Tanrım, umarım görüşmeyiz,” diye mırıldandı taş yolda uzaklaşırken.

Kızı seyretmeye, poposunun sağa sola sallanışına ve sarı saçlarının yürürken ışıktaki dans edişine öyle dalmıştım ki yumruğu fark etmedim bile.

Knox elini korkak alıştırmamıştı. İyileşmek için muhtemelen dönüşmemi gerektirecek bir yumruk yemiştım. Bedenim yana doğru savrulurken çatırtı kulaklarımda yankılandı.

“Siktir, Knox,” diye hırladım.

Bir yumruk daha atmak üzere hamle yaptı ama gözlerim altın rengine bürünürken kenara çekilerek yumruktan kaçındım. “İlk yumruğa müsamaha gösteririm ama o kadar.”

“Oracıkta bağırsaklarını yere dökmediğim için şanlısın,” diye hırladı.

Gözlerim öfkeyle parladı. “Karının tekinin aramıza girmesine izin mi vereceksin?”

Üzerime hücum edip ikimizi de çimenlerin üzerine yıktı. Çimenlerin üzerinde yuvarlanarak güreştik ve bağrıışmaları duyana kadar birbirimizi yumrukladık.

“Tanrım!” diye mırıldandı Frank, beni gömleğimden çekiştirirken.

İstesem onu avlunun öteki ucuna kadar fırlatabilirdim. Ama insanların yanındayken becerilerimizi göstermeme dersini ezber etmiştik artık. Bunu bildiğim hâlde kendimi tutmak için bütün irademi kullanmam gerekti.

Jason da kardeşimi tişörtünden tutmuş, aramıza biraz mesafe koyuyordu. “Ne yapıyorsunuz abi siz?”

Frank’i ittirerek elinden kurtuldum. “Size ne lan bundan?”

Bu ahmaklarla işim yoktu. Knox insan rolü oynamayı severdi. Futbol takımı. *Arkadaşlar*. Benim bunlara ihtiyacım yoktu. Beni gerçekten tanıyan küçük grup benim için yeterliydi. Kardeşlerim.

Ama şimdi onu da kaybetmek üzereymişim gibi hissediyordum.

Knox nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu ve yumruklarını sıkışından öfkesini zaptedebilmek için pençelerini çıkardığını anlayabiliyordum.

Siktir.

Neyim vardı benim? Knox’un kendini ifşa etmesini riske atmak asla yapmak istemeyeceğim bir şeydi. Fakat istemesem de yapmıştım.

Knox çenesiyle Jason’ı işaret etti. “Tamam, iyiyim. Ama kardeşimle konuşmam gerekiyor.”

Frank’le Jason temkinli gözlerle bizi süzüyordu. Birbirimize girmedığımızı görünce Frank arkadaşça Knox’un omzuna vurdu. “Koç seni kavga ederken yakalamasın. Yoksa kesin yedek kulübesine gönderir seni.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Knox.

Yüzümü buruşturdum. Yedek kulübesi mi? Yahu kimin umurundaydı bu?

Jason'la Frank köşeyi dönene kadar Knox kıınıldamadı. Ardından üzerime yürüdü. "Eğer Hayden'a bir daha karı dersen sadece yumrukla kurtulamazsın."

Dişlerimi sıktım. "Senin derdin ne lan?"

"Benim derdim, o kızın bizim *eşimiz* olması," diye hırladı.

Kafamda her şey yerli yerine oturdu. Kanım kulaklarımda uğuldarken her yerim buz kesti. Öyle ki olduğum yerde binlerce parçaya bölünmemem bir mucizeydi.

"Yanlışın var." Sesim sanki kendi ağzımdan çıkmamış gibi yabancı ve uzaktan gelmişti kulağıma.

Knox çenesini ileri geri oynattı. "Eş bağını nasıl bir his olduğunu biliyorum, East. Ömrümüz boyunca bize bunu anlattılar. Ben onu hissettim. O elektrik akımını. O aşırı korumacı hissi."

Sırtım terlemeye başlamıştı. "Bunu hissettiğini sanıyorsun sadece. Böyle bir şeyin olmasını o kadar çok istiyorsun ki hayal etmeye başlamışsın."

Knox'un gözleri altın rengi parladı. "Ben salak değilim. Ne hissettiğimi biliyorum. Yani onu korumak için ne gerekirse yaparım. Onu senden korumam gerekse bile."

İşte olmuştu. Aşılması gereken o eşik belirmişti. Bir eş bulmak her şeyi değiştirirdi. Ve bu değişim illaki iyi olacak diye bir kaide yoktu. Bazen bir eş bulmak, bütün dünyanın tepetaklak olması anlamına gelirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Ağzına kadar kitapla dolu olan plastik poşet avucumun içini kesiyordu. Fakat acımaya başlayan elim, hâlâ içten içe fokurdayan sinirimi dağıtmıyordu. Knox'un ikizi tam bir dallamaydı.

Benden ilk görüşte nefret edişini aklım almıyordu. Adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Ama gelin görün ki bana en sevdiği oyuncak ayısını çalmışım gibi davranmıştı.

O kocaman adamın içi dolu bir oyuncağa sarılıp yattığı düşüncesiyle dudaklarım yukarı kıvrıldı.

İçimdeki bir şeyler kıpırdandı ve vücuduma bir sıcaklık yayılmaya başladı. Bunu geldiği yere geri tıktım. Bay Huysuz Kedi böyle bir sıcaklığı ya da iç titremesini hak etmemişti. Fazlasıyla yakışıklı olmasının ve saçlarını bir arada tutan tokayı çekip çıkarmak istememin bir önemi yoktu. Ya da daha sonrasında parmaklarımı saçlarının içinden geçirmek istememin.

Bocaladım ve gözlerimi sımsıkı yumdum. "Hayır. Hayır. Hayır."

Aptal kızlardan olmayacaktım. Lisedeyken benden aslında tek bir şey isteyen bir oğlanın güzel yalanlarına kanarak bunu bir kere yapmıştım zaten. Benden istediğini aldıktan sonra da resmen beni çöp gibi bir kenara atmıştı.

Bu bir daha yaşanmayacaktı.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım. Öğrenci işleriyle yurdum arasında bir noktada parmaklarımın hissi tamamen kaybolmuştu. *Eyvah.*

Hızlanarak Ridge Salonu'na doğru yol aldım. Kitaplarımın hepsini almam saatler sürmüştü. Kitapçıya erken bir saatte gitmiş olsam da benimle aynı şeyi düşünen bolca öğrenci vardı ve içeride yalnızca iki kişi çalışıyordu. Ama nihayet ihtiyacım olan her şeyi almıştım ve kütüphanede bir çalışma masası ayırtmıştım. Oda arkadaşımın partilemeye düşkünlüğü düşünülduğünde, kütüphane duvarları arasında bolca vakit geçirecekmişim gibi hissediyordum.

Bundan şikâyet ettiğim yoktu. Kütüphaneler benim için her zaman güvenli bir liman olmuştu. Buradaki kütüphanenin de kampüsün geri kalanından aşağı kalır yanı yoktu.

Yurda vardığımda oğlanın tekinin ön kapıdan çıktığını gördüm.

“Bekle,” diye seslendim. “Kapıyı tutabilir misin?”

Oğlan duraksayıp beni baştan ayağa süzdü. “Nasıl istersen, güzelim. Parola nedir?”

Gözlerimi devirdim. “Parola şu: *Götüme bakarsan bu kitapları kafana geçiririm.*”

Bir kahkaha patlattı. “Belki değer, bilemeyiz.”

Yanından geçerken başımı iki yana salladım. Üniversite gerçekten farklı bir yerdi. Merdivenden çıkarken kendimle gurur duymadan edemedim. Bugün *normal* bir gün gibi geçmemiş miydi? Huysuz Kedi dışında öyleydi.

Normale erişmek için çok uzun bir süredir bekliyordum ve nihayet başarmıştım. Bu harika bir histi.

Odama vardığımda nefes nefeseydim. Ya koşuya başlamalı ya da kampüsün spor salonuna yazılmalıydım. Kondisyonum acısına bir durumdaydı.

Poşetlerden birini yere bırakıp arka cebimden anahtar kartımı çıkardım ve cihaza okuttum. Işık yeşile döndü ve kapıyı açtım.

Kapının açıldığını duyan Delaney başında oturduğu masasından bana doğru döndü. Fakat artık masa bir çalışma masası değildi. Üzerinde kocaman bir ışıklı ayna ile bir güzellik mağazası dışında bir arada gördüğüm en çok makyaj ve saç malzemesinin bulunduğu bir tür makyaj masasına dönüştürülmüştü.

“Neredeydin?” diye sordu sertçe.

Yatağımın yanına gidip poşetlerimi yere koyar ve sırt çantamı çıkarırken şaşkınlığımı gizleyemedim. “İ, kitaplarımı almaya gittim ve kütüphaneye uğradım. Hatırlamadığım bir plan mı yapmıştık?”

Delaney’nin çenesi kasıldı ve konuşurken ağzını doğru düzgün açmadı bile. “Bu sabah Knox Gallagher’la kahve içtiğini duydum.”

Gallagher. Nihayet soyadını da öğrenmiştim. Yakışıyordu. İsmiyle soyisminin beraber söylenişinde insanı sarsan bir yan vardı, tıpkı adamın kendisi gibi.

“Ee?” diye üsteledi Delaney.

“Ne ee?” diye sordum, ders kitaplarımı yatağımın yanındaki minik masanın üzerine yerleştirirken. Sığacaklarından pek emin değildim. Bu sene programım tamamen doluydu ve dersler, aralarında en kalın ders kitabına hangisinin sahip olacağına dair bir yarışa girmişlerdi sanki.

Delaney boğulur gibi bir ses çıkardı. “Knox’la kahve içtiniz mi, içmediniz mi?”

Kuzguni saçlı oda arkadaşıma baktım. Uykusunu alıp dün geceki akşamdan kalmalığı üzerinden atmıştı. Şu anda kusursuz görünüyordu. Koyu renk saçlarına dalga vermiş, makyajını ustalıkla yapmıştı. Açık bir dekoltesi olmayan ama kıvrımlarını sararak altlarında ne olduğuna dair bazı ipuçları veren bir taytla kazak giymişti.

Kendi üstüme başıma bakmadan edemedim. Ben harap hâldeki bir kot pantolonla eskimiş Vans ayakkabılar giyiyordum ve Knox’un kapüşonlusu dizlerime kadar geliyordu. Yüzümü buruşturmasım geldi.

“İ, evet. Sanırım.”

“Sanır mısın?” diye çığlığı bastı kız. “Bütün kampüs bundan bahsediyor. Onu memleketten falan mı tanıyorsun? Bunu bana niye söylemedin? Bizimle birlikte takılması için onu davet etsene.”

Derin bir nefes alıp bir adım geriledim. Kızın aç gözleri çılgınca bakıyordu. “Onu öyle tanımıyorum ki. Dün yolumu kaybettüğimde bana yardım etti ve bu sabah da onunla tekrar karşılaştım.”

Şu an içinde bulunduğum durumda, sabahleyin aslında beni bulmaya odama geldiği bilgisini paylaşmamayı seçtim.

Delaney'nin kehribar rengi gözleri kısıldı ve burun delikleri genişledi. "O. Üzerindeki. Onun. Kapüşonlusu. Mu?"

Donakaldım. Yalan mı söylemeliydim?

"Arkada onun numarası var," diye çıkıştı.

Eyvah.

"Ben, ee, ceketimi almayı unutmuşum. Bana bir incelik yaptı sadece."

"Bana her şeyi en başından anlatacaksın. Derhal," diye buyurdu Delaney.

Yüzümü buruşturdum. Bugün Knox'un bana gösterdiği kibarlıkları paylaşma fikri yanlış geliyordu. Bu, göğsümün içinde kendime saklamak istediğim bir şeydi.

"Öyle önemli bir şey değildi," diye yalan söyledim. Knox'un nezaketi benim için dünyalara bedeldi. "Dün bana öğrenci işlerine nasıl gideceğimi gösterdi ve bugün de okul hakkında konuştuk."

Delaney burun büktü. "Knox Gallagher'ın *derslerden* konuşacağını hiç mi hiç sanmıyorum."

"Sen onu tanıyor musun ki?" diye sordum.

Yanakları al al oldu. "Ablam burada üçüncü sınıfta. O hepsini tanıyor. Geçen sene onu ziyarete geldiğimde Knox'la tanıştım. Onunla *kafa dengi* çıktık."

Bu kelimeleri üzerlerine basa basa söyleyişi midemi bulandırdı. "Ah."

"Evet, geldiğimi haber vermek için bekliyorum sadece. Çok çaresiz görünmek istemem."

Delaney konuşurken beni süzdü ve sessizce beni tam olarak nasıl gördüğünü söyledi.

Kapı tıklatılınca bakışlarını kaçırdı. Bir şeylerin bu konuşmayı bölmesinden memnun olarak kapıya bakmaya gittim. Kapıyı açınca karşımda tanıdık bir yüz gördüm.

Knox bana bakarak sırtıttı ve midem takla attı. Plastik bir poşeti havaya kaldırdı. "Öğle yemeği getirdim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Gözlerinin içindeki o altın zerrecikler, Knox daha da genişçe gülümserken floresan ışıkların altında resmen parlıyordu. “Beni içeri davet edecek misin, etmeyecek misin?”

Sertçe yutkunarak bir adım geriledim. “Olur..”

Knox içeri girip odaya bir göz gezdirdi. Delaney’ye kibarca başıyla selam verip yanından geçti ve odanın bana ait olan yarısını dikkatle incelemeye başladı. “Sana birkaç poster falan alalım. Bura’yı biraz daha eve benzetelim.”

Poster mi? Odaklandığı şey bu muydu?

“Knox,” dedi Delaney boğuk bir sesle. “Seni tekrar görmek *ne kadar* güzel anlatamam.” Hızlı hızlı kırıştırdığı kirpiklerinin altından adamı süzdü.

Knox’un dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. “Tanışıyor muyuz?”

Kahkaham boğazıma takıldı ve Delaney’nin suratı domates gibi kıpkırmızı kesilirken öksürmeye başladım.

“Tabii ki. Bryce benim ablam. Geçen sene ziyarete geldiğimde futbol partisinde tanışmıştık.”

“Aa, evet. Bryce iyidir,” dedi Knox.

Delaney’yle tanıştığı kısmı hatırlamadığı gözümden kaçmamıştı. Biraz adice olsa da bunu duyunca biraz rahatlamıştım.

Delaney’yse Knox ona onun geleceği günleri saydığını söylemişçesine mutlu olmuştu. “O süper biri. Bir gece Küller&Zümrütler’de hep beraber içmeye çıkalım.”

Knox kıpırdandı. "Olabilir."

Delaney pes etmedi. "Bu gece gidebiliriz."

Knox'un bakışları bir anlığına bana döndü. "Şey, bu gece planlarım var."

"O zaman belki bu hafta sonu?" diye üsteledi Delaney.

"Belki," diye tekrar etti Knox.

Kız kocaman gülümseyerek sandalyesinden kalktı. "Belki bu akşamüstü bana kampüsü gezdirirsin. Burayı tanıyan birinden öğrenmeyi çok isterim."

Knox bir adım geriledi. "Eminim Bryce seni harika bir şekilde gezdirir."

Kız başka bir kelime edemedi bana döndü. "Hayden, yemeği dışarı da mı yesek diyordum. Hava biraz ısındı."

Delaney'nin öfke dolu bakışları doğrudan beni buldu.

"İmm, olur," diye mırıldandım cüzdanımla anahtar kartımı alırken.

Knox başıyla Delaney'ye selam verdi. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Kızın öfke dolu yüz ifadesinin yerini ânında yavan bir sevecenlik aldı. "Ben de seni, Knox. Eminim bundan sonra çok daha sık görüşürüz."

İçimde tuhaf bir korumacı his belirdi. Delaney'nin Knox'la görüşmesini istemiyordum. Ki bu da olup olabilecek en saçma düşüncelerden biriydi. Knox'un kiminle arkadaşlık edeceğine ve kiminle arkadaşlıktan ötesine geçeceğine ben karışamazdım. Birbirimizi doğru düzgün tanı mıyorduk bile.

Hızla koridora çıktım ve Knox da kapıyı arkamızdan kapatarak derin bir nefes verdi. Göz göze geldik ve gülmeye başladık.

Koridorda ilerlerken elimle ağzımı kapayarak kahkahalarımın sesini kesmeye çalıştım. "Uykumda beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye tısladım ona.

"O, ee... biraz yorucu biriymiş."

İç geçirdim. "Bu sömestr öncelik listesinde ilk sırada sen varsın sanırım."

Merdivene varırken Knox inledi. “Kızlar bazen niye böyle acayip davranıyor?”

Dudaklarım seğirdi. “Sevilmek ve beğenilmek çok zor iş, ha?”

Knox’un ifadesinden anlık bir şey geçti. “Beni tanımıyor bile.”

Onu süzerken adımlarım yavaşladı. Kampüsün dört bir yanında Knox’a yürüyen kızlar olduğundan emindim. Anladığım kadarıyla yalnızca yakışıklı değildi, aynı zamanda yakışıklı bir futbolcuydu ki bu da onun çekiciliğine çekicilik katıyordu. Ama insanlar size baktığında yalnızca bunu görüyorsa, o zaman ilgileri ona son derece boş geliyor olmalıydı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Knox’un bakışları bana döndü. “Ne için?”

“Delaney hakkında güldüğüm için. Bu tarz bir ilgi çok yorucu olmalı. Hatta belki yalnız hissetmene bile yol açıyordur.”

Knox bana yaklaştı; o kadar yakınımıdaydı ki vücudunun ısınısını hissedebiliyordum. “Yalnız diyerek tam üstüne bastın.”

“Özür dilerim.”

Knox’un bakışları dudaklarıma indi. “Hayden...”

Tepemizde bir kapı çarpılarak kapanınca ânın büyüğü bozuldu.

Knox kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Bir elini belime yerleştirdi. “Gel hadi, oda arkadaşın bizi avlamadan gidelim.”

Kıkırtımı bastırıp onun bana merdivenlerde yol göstermesine müsaade ettim. Üzerimde hâlâ onun kapüşonlusu vardı ama elinden yayılan sıcaklığın resmen derimi yaktığını hissedebiliyordum. Daha önce kimsenin varlığının, bedeninin en ufak bir hareketinin bu kadar farkında olmamıştım.

Dışarı çıktığımızda bana dokunamayacağı kadar uzaklaştım. Knox’un dokunuşu çok tehlikeliydi.

“Bölüm binalarının oradaki masalar şu anda sessiz sakindir,” dedi Knox gözlerini üzerimden ayırmadan yumuşak bir sesle.

“Olur. Birkaç saate danışmanımla bir toplantım var, orası süper olur.”

Yürürken sesimiz çıkmadı. Yanından geçtiğimiz birkaç öğrenci Knox'a ismiyle selam verdi. Ve onun herkese çok nazik davrandığını fark ettim. Selam veren kişinin dış görünüşünün nasıl olduğu ya da sosyal hiyerarşide nerede durduğunu önemsemeden hepsine gülümüyor, ya selam vererek ya da hâl hatır sorarak karşılık veriyordu. Bu yönünü sevmiştim. Kimsenin yargılanmadığı bir alan gibiydi.

Yalnızca birkaç öğrencinin bulunduğu daha küçük bir avluya geldik ve Knox başıyla boş bir masayı işaret etti. "Şurası iyi mi?"

Başımınla onayladım. "Bana öğle yemeği getirmene gerek yoktu. Zaten kahvaltı getirdin."

Kaşlarını çattı. "Kahvaltımızın bölünmesi ayıp oldu. Bu, Easton adına özür yemeği."

Easton. Bu isim nedense ona çok oturuyordu. Eşit derecede prestijli ve yabani.

"Başkalarının davranışları için özür dilemene gerek yok," dedim otururken.

"Evet, var. Onun karmaşık bir geçmişi var. Yemin ederim, başta görüldüğü kadar berbat biri değil. Yalnızca birilerine güvenmesi biraz vakit alır."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. Bunun ardında bir hikâye yatıyormuş gibi görünüyordu. Ama insanların davranışlarının ardında ne gibi bir sebebin yattığının bir önemi yoktu; önemli olan şey davranışların kendisiydi. "Kafamda ona Bay Huysuz Kedi ismini takmıştım."

Knox kahkahayı patlattı. "Bu ona tam oturmuş."

Sırıttım. "Somurtuşu şu meme'deki kediyle aynı."

Knox poşetten iki tane sarılı sandviç çıkarıp birini bana uzatırken başını iki yana sallıyordu. "Korkunç derecede benziyor hem de. Peki ya sen? Kardeşin var mı?"

"Hayır. Tek çocuğum." Yani ebeveynlerim öldükten sonra yapayalnız kalmıştım.

Knox kelimelerini özenle seçerken oturduğu yerde kıpırdandı. "Ebeveynlerine ne oldu?"

Bu son derecede cesur ve meraklı bir soruydu. Özellikle de beni hiç tanımayan biri için ama nedense bunu takdir etmiştim. Knox'un bir konunun etrafında dolanmaktansa dobra dobra aklındaki sormasını sevmiştim.

Bu üstüne konuştuğum bir şey değildi. Hiçbir zaman. Kelimeleri oluştururken bile midemin kasılmasına rağmen ne hikmetse Knox'a gerçeği anlatmaktan çekinmedim.

“Bir cinayete kurban gittiler.”

ONUNCU BÖLÜM

Hayden

Knox kaskatı kesildi ve gözlerinin bir anlığına altın rengine döndüğüne yemin edebilirdim. “Cinayet mi?”

Gözlerimi ondan kaçırıp başımla onayladım. Diğer insanların tepkilerini görmeye yüreğim dayanmıyordu. Çünkü insanların duyguları benim duygularımı güçlendiriyordu. “Ben on bir yaşındayken.”

“Hayden.” Knox’un sesi boğuk ve kendini zor zaptedebiliyormuş gibi çıkmıştı. “Çok üzgünüm.”

Kot pantolonumun üzerindeki sökülmüş bir ipliğin ucunu çektişirdim. “Ben de öyle.”

Büyük ellerini ellerimin üzerine koyduğunda derimin altı karıncalandı. “Sonrasında sana kim baktı?”

Konuşmanın bu kısmını atlayabilmeyi dileyerek altdudağımı ısırdım. “Kimsem yoktu. Ebeveynlerimin bir aile dostunun beni yanına alacağını sanmıştım ama onlar da bir çocuğa bakamayacak durumdaydılar. Kendimi sistemde buldum.”

Knox elimi sıktı. “Koruyucu aile.”

Başımla onayladım. “O kadar da kötü değildi. Üçüncü yerleştirmemde şansım yaver gitti. Johansenlar çok iyi insanlar. Liseyi bitirebileyim diye on sekizimden sonra bile yanlarında kalmama izin verdiler.”

Duyabildiğim tek şey, kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi görünen Knox’un kesik kesik aldığı nefeslerdi.

Kendimi zorlayarak bakışlarımı kucığımdan onun o güzel yeşil gözlerine kaydurdım. Oradaki duyguyu tarif edebilecek yalnızca tek bir kelime vardı. İstirap.

“Yalnızdın,” dedi sıktığı dişleri arasından.

Omuz silktim. “Çoğu insan yalnız değil midir?”

“Yalnız kalmaman gerekirdi.”

Birilerine sahip olmayı kaç defa dilemişim? Beni *gerçekten* tanıyan birilerine. “Olabilir ama bunu atlattım.”

Knox’un gözleri, yalan söylediğime dair bir emare ararcasına benimkileri inceledi. “Artık yalnız olmayacaksın.”

Duraksadım. Ne demekti bu? Beni hiç tanımayan birinin vadedmesi için çok büyük bir şeydi. İçimi bir huzursuzluk kapladı ve elimi geri çektim. Daha önce de benzer vaatlerde bulunan birini tanımıştım ve bekâretimi aldığı anda beni terk etmişti.

Knox bir an alınmış gibi göründü fakat bu ifadenin yerini hemenecik bir kararlılık aldı. “Sevdiğin insanları kaybetmek nedir bilirim. Ama benim yanımda East vardı. Huysuz pezevengin teki gibi davranabiliyor ama o benim ikizim ve her zaman arkamı kolayacağını biliyorum.”

Beni kandırmaya mı çalışıyor diye birkaç saniye Knox’un yüzünü inceledim fakat bir şey göremedim. “Sen kimi kaybettin?”

Çenesi kasıldı.

“Bana anlatmak zorunda değil–”

“Hayır. Anlatmak istiyorum. Sadece... Bu pek üzerine konuştuğum bir mevzu değil. Bütün ailemi kaybettim. Annemle babamı. Küçük kız kardeşimi. Abimi. Hepsi, ee, bir yangında öldüler.” O da benim bu duyduklarıma vereceğim tepkiye katlanamayacakmış gibi gözlerini kaçırdı.

Tanrım, bir anda bunca insanı kaybetmeyi hayal dahi edemiyordum. “Çok üzüldüm.”

Yutkundu ve âdemelması aşağı yukarı oynadı. “East bu yüzden bazen dallamalığı abartıyor. Gereğinden fazla insanı umursamak için.”

Mideme suçluluk duygusu oturdu. Bu sabahki pislikle empati yapmak istemiyordum ama yüreğimin yalnızca Knox için değil, Easton içinde sızladığını fark ettim. “Böyle bir şey yaşamanıza çok üzüldüm.”

Knox tekrar benimle göz göze geldi. “Bu insanı değiştiriyor, değil mi? Yas yani?”

Başımla onayladım. Ebeveynlerimi kaybetmenin üzerimdeki etkileri saymakla bitmezdi. Tıp okumak için girdiğim bu yoldan asla bir yerlere aitmişim gibi hissedemiyor oluşuma kadar. Beni eskiden olduğumdan farklı bir insana dönüştürmüştü. Fakat aynı zamanda ufak tefek şeylere şükretmek için hiçbir fırsatı kaçırmamaya başlamıştım. Güzel bir gündeğümü, bana öğle yemeğı getirip benimle kendi hikâyesini paylaşan bir oğlan. Çünkü tüm bunların insanın elinden nasıl kolayca alınabileceğini biliyordum.

“İnsanı değiştiriyor gerçekten. Hem iyi açıdan hem de kötü.”

Gözlerini benden kaçırmadı. “Sanırım dediğın doğru. Bazen ben sırf kötü şeyleri görüyormuşum gibi hissediyorum.”

Parmağımla kot pantolonumun üzerinde desenler çizdim. “Gezegendeki en kötü şeyler bile iyi bir şeyle sonuçlanabilir. Ödediğın bedele değmese bile o iyilikleri görmek her halükârda yardımcı oluyor bence.”

Knox arkasına yaslanıp derin bir nefes verdi. “Sen harika birisin. Biliyor musun?”

Ona soru dolu gözlerle baktım.

“Başından onca şey geçmiş ama sen hâlâ dünyadaki parlak şeyleri görmeye çalışıyorsun.”

Omuz silktim. “Gölgeleri aramak istemiyorum. Zaten orada olduklarını biliyorum.”

Knox’un yüzündeki ifade karardı. “Bundan sonra gölgeler yok.” Kendimi tutamayıp güldüm. “Hayat gölgelerle doludur.”

“Bundan sonra senin için değil.”

Ona sııttım. “Gölgeleri öylece silebileceğini düşünmen ne hoş.”

“Bunu yalnızca düşünmüyorum. Silebilirim. Bundan sonra seni kollayacağım, Hayden.”

Knox’un sesi öyle kararlı, öyle kendinden emindi ki.

Ona şaşkın bir bakış atarak başımı iki yana salladım. “Niye bu kadar umursuyorsun ki?”

Bir an bir şey demedi. “Bilmiyorum. Sanırım sana hemen kanım ısındı. Bence arkadaş olmak yazgımızda var. Sence de öyle değil mi?”

Arkadaş.

Bu kelimeyi duyunca göğsümün içerisinde kabaran hayal kırıklığı hissinden nefret ettim. Ama Knox’un bahsettiği çekimi de anlıyordum. Ben de yanımda oturan bu oğlana çekildiğimi hissediyordum. Onun yanında emniyette, rahatlamış... ve evimde hissediyordum. Bu çok tuhaf bir düşünceydi ama hislerimi göz ardı edemezdim.

“Belki gerçekten de arkadaş olmak kaderimizde vardır.”

Knox’un suratında alınmış bir ifade belirdi. “Belki mi?”

Kıkırdadım. “Tamam, en yakın arkadaşlar olmamız bizim alinyazımız.”

“Böyle daha iyi.”

“Knox,” diye seslendi kalın bir ses.

Bu ses derimin karıncalanmasına neden oldu. Neredeyse müzik gibi bir tınısı vardı. Bedenime dönme komutu vermeden dönmeye başlamıştım bile. Sanki bütün mevcudiyetim bu sesin kime ait olduğunu görmeden edemeyecekmiş gibi.

Başımı kaldırıp baktığımda ağzım bir karış açıldı. Masamıza yaklaşan adamın yeri bu minik üniversitenin patikaları değil, GQ’nun kapağıydı. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve bir Olimpiyat yüzücüsü gibi kaslı bir vücudu vardı. Saçları simsiyahtı. Biraz uzunlardı ve dağınık gibi durmaları için ustaca şekillendirilmişlerdi. Yanık teni, kehribar rengi gözlerinin daha sıcak parlamasına neden oluyordu ve kirli sakallıydı. Yanımıza gelirken gözlerimiz buluştu ve burun delikleri genişledi.

Knox boğazını temizledi. “Mad, bu Hayden. Hayden, bu kardeşlerimden biri Maddox.”

Adam önümde durdu ve kendimi tutamadan elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Sesim robotik ve biraz da tiz çıkmıştı.

“Ben de.” Büyük eli elimi kavrarken kaşları çatıldı.

Avuçlarımız birbirine değdiği anda sanki yıldırım çarpmışa döndüm. Knox bana ilk dokunduğunda hissettiğim o hayali akımın aynısıydı. Görüşüm daraldı ve karanlık beni bütünüyle yutmaya kalktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Maddox

Menekşe rengi gözleri bir an eriyik lav gibi parlarken kızın gözleri aydınlandı.

Hasiktir.

Eş bağı şarkısı sinir uçlarımda dans ediyor, tekrar tekrar hissetmek istediğim üçüncü derece yanıklara neden oluyordu. Bu şiddetli alevler şehvet, korumacılık ve farkındalığın bir karışımını hissetmeme neden oldu.

Hakiki eş bağının tasvirini kaç kez dinlemiştim? Sayısını unutmuştum artık. Hem kendi ebeveynlerimden hem de sürümüzdeki ihtiyarlardan. Ama dinlediğim o hikâyeler, şu anda hissettiğim şeyin yanında solda sıfır kalırdı.

Hayden'ı kucaklayıp inimize götürmek istiyordum. Şu anda etrafımızda milyon farklı tehlike görebiliyordum. Onu korumam gereken tehlikeler.

Hayden gözlerini kırptırdı ve yana doğru devrilmeye başladı. Hemen elini bırakıp onu tutmak için hamle yaptım.

Knox da öbür taraftan koştu. "Siktir. Hayden, iyi misin?"

Kendine gelirken gözlerini hızlı hızlı kırptırıyordu. "Kusura bakmayın. Anlamadım, bugün ikidir aynısı oluyor. Belki revire uğramalıyım."

Ona dokunmak elimi yakmış gibi elimi omzundan çektim. *Revir.* Hayden burada bir öğrenciydi.

Dişlerimi sıktım. Eşim benden on yaş küçüktü ve öyle el sürmemem gereken biriydi ki komik bile sayılmazdı. Üniversitenin

öğrencilerle ilişki kurmak konusunda katı kuralları vardı. Bu kuralların varlığını hep iyi bir şey olarak görmüştüm. Şimdiye dek.

“Bence bir şeyler yemen gerekiyor sadece. Şekerin falan düşmüştür,” Knox çömelip kıza bir sandviç uzattı.

“Evet, olabilir.” Hayden uzun, narin parmaklarını kullanarak zarif hareketlerle sandviçini açtı.

Başını kaldırıp bana baktı, solgun yanaklarına muhteşem bir allık oturmuştu. “Kusura bakma. Pek iyi bir intiba bırakamadım.”

Tanrım, ona nasıl da dokunmak istiyordum. Onu kucağıma almak ve bu dünyada onu daha az sevmemi sağlayacak tek bir şeyin bile olmadığını anlamasını sağlamak.

“Dert değil.” Sesim normalden daha kalın, daha hırıltılı çıkmıştı. “Ama iyi beslendiğinden emin olman lazım.”

Kafamın içinde milyon tane soru dönüp duruyordu. Yeterince iyi besleniyor muydu? Üşüyor muydu? Mutlu muydu?

O menekşe rengi gözler eğlenerek parladı. “Yemek konusunda ne bu saplantı ya?”

Knox homurdandı.

Saplantı demek çok hafif kaçmıştı. Türümüz eşini bulduğunda, eşlerinin güvende ve iyi olduğundan emin olmak için derin bir ihtiyaç duyardı. Akla gelebilecek her eksiklerini gidermek için. Yemek buzdağının yalnızca görünen kısmıydı.

Hayden sandviçinden ufak bir ısırık aldı. Kızın lokmasını çiğneyişini seyretmek bir felakete davetiye çıkarmaktan farksızdı. Bakışlarımı zorla gözlerine çevirdim. “Birinci sınıf mısın?”

Lokmasını yutup Knox’un ona uzattığı gazozdan bir yudum alırken başıyla onayladı. “Evet. Peki sen?..”

Kafası karışmış hâlde cümlesini yarım bıraktı.

Dudaklarım seğirdi. “Ben buradaki profesörlerden biriyim.”

Knox’a bir bakış atan Hayden’in kaşları çatıldı. “Ona kardeşim demiştin.”

Knox sırtıttı. “Öz değil. Tercihen diyebiliriz. Beş kişi beraber yaşıyoruz. Eski aile dostları. Hepsiyle tanışacaksın.”

İnlememi zar zor yutabildim. Eş bağımız bu kızı canlı canlı yiyecekti. Minicik ve nazik bir şeydi ve ne bizim ne de kendisinin olduğu şeye dair en ufak bir fikri yoktu. Bu nasıl mümkün olabiliyordu ki?

“Ah,” diye mırıldandı Hayden. “Böyle bir arkadaşlığınız olması ne güzel.”

Sesinde hiç saklama gereği duymadığı bir hasret, bir yere ait olma ihtiyacı vardı. Göğsüm sızladı. Eşim kendini yalnız hissediyordu, orası barizdi.

“Artık senin de var,” diye kızı temin etti Knox.

Hayden’in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Knox’a uyarırcasına baktım. Kız, Knox’un onu niye bu kadar çabuk aramıza katmaya çalıştığını anlamayacaktı. Knox fazla hızlı hareket ederse Hayden’i korkutup kaçırabilirdi ve bu da ihtiyacımız olan son şeydi.

Kız sandviçinden bir ısırık aldı. “Arkadaşlarıyla tanışmak güzel olurdu.”

Gülmek istedim. Biz bir araya gelip oyun oynayan bir grup çocukluk arkadaşımız gibi konuşmuştu. Halbuki hiçbir fikri yoktu.

Knox sıırttı. “Sana bayılacaklar.”

Hayden kol saatine baktı. “Eyvah! Beş dakikaya danışmanıyla görüşmem var!”

Kız ayağa kalkarken Knox kaşlarını çatı. “Sandviçini bitirmedin.”

“Sonra yerim.” Hayden çabucak sandviçi sarıp fen fakültesine doğru döndü. “Öğle yemeği için teşekkürler. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Maddox.”

İsmimin onun dudaklarınca zikredildiğini duyunca midem kasıldı. O kusursuz çilek pembesi dudakları... Siktir ya. Bunu kontrol altında tutmalıydım. Yine de kız binanın içinde gözden kaybolana dek onu seyrettim.

Knox beni ittirdi. “Demiştin sana.”

Bakışlarım ona kaydı. “Kokumuzu alabildiğine dair herhangi bir işaret yok.”

Knox'un ifadesi karardı. "Anne babası cinayete kurban gitmiş. Koruyucu ailede büyümüş."

İçimde bir yerlerde öfke kıvılcımlanarak canlandı, bastırması neredeyse imkânsız olan bir yangındı.

"Mad, gözlerin," diye uyardı Knox.

Gözlerimi kapayarak kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Derin derin nefesler alıp içimdeki hayvan dizginleri eline almaya kalktığımda gittiğim o Zen yere gittim. Ama hayvanım eşi için hiddete teslim olmak, onu korumak ve ona acı çektirmiş olan herkesi ortadan kaldırmak istiyordu.

Nihayet gözlerimi açtığımda kontrolü tekrar ele almıştım.

"Bu çok zor olacak," diye mırıldandı Knox. "Tüm bunları ona nasıl açıklayacağız?"

En ufak bir fikrim yoktu. "Adımlarımızı dikkatli atmalıyız. Ve ben buna dahil olamam."

Knox'un ağzı bir karış açıldı. "O bizim eşimiz."

"Ve bu üniversitenin bir öğrencisi. En az dört sene ona el süremem."

Knox'un ağzı daha da açıldı. "Mad, çok acı çekersin."

Haklıydı. Eşimizden uzak durmak tüm içgüdülerimize aykırı bir şeydi. Fiziksel acıya, hatta hastalığa bile yol açabilirdi. "Başka seçeneğim yok."

Başını iki yana salladı. "Bu aptallık..."

"Yapma," diye çıkıştım. "Şimdilik asıl önemli olan şeylere odaklanalım. Onun güvende olduğundan emin olmalıyız. Korunduğundan." İç geçirdim. "Cillian'ı aramamız lazım."

Alfamız aile içi kargaşalarla ilgilenmek için Doğu'ya dönmüştü ama bundan haberdar olması gerekiyordu.

Knox bana endişeli bir bakış attı. "Cáel'e de haber vermemiz gerekiyor. Kafayı yiyecek."

Yüzümü buruşturdum. Cáel'in aklı dengesi pek yerinde değildi. Ve bir eş bağının onu nasıl etkileyeceğini bilmiyordum. Hayden'a yan gözle bakan her erkeği gebertebilirdi. Sonra al başına belayı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

“Ay,” diye mırıldandı Delaney birkaç kitabım yere düşerken.

Yere bilerek düşürdüğü her hâlimden belliydi ve kitapları kaldırmaya zahmet etmeden kapıya doğru giderken dudakları seğirdi.

Yerdeki kitapları ve kâğıtları almak için çömelirken iç geçirdim. Delaney son yirmi dört saat içinde onun kara listesine eklendiğimi açık açık göstermişti. Bununla bir derdim yoktu fakat şu kötü kız havaları şimdiden tatsızlaşmaya başlamıştı.

Her şeyi sırt çantama tıkarak fermuarını çektim. Daha doğrusu, sıkışmasa çekecektim. Parmaklarımla fermuarı kurtarmaya çalıştım ama kımıldamadı. Ucuz fermuar elimde kaldı ve birkaç yaratıcı küfür ettim.

Tüm bunların derslerin başladığı ilk günün nasıl geçeceğine dair alametler olmadığını umuyordum. Ucu kopmuş olsa da parmaklarımla fermuarı sıkıştığı yerden oynatmaya çalıştım ve çekmeyi başardım. Yeni bir sırt çantasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bu da aynı zamanda en kısa sürede bir iş bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

İç çekip ayağa kalktım ve çantamı omzuma attım. Masamın üzerinde katlı hâlde duran kapüşonluya uzandım. Bir yanımla Knox’un kapüşonlusunu bir yatıştırıcı ve zırh olarak kuşanmayı çok istiyordu. Ama beni kendi kıyafetini giyerken görürse ne düşüneceğini bilmiyordum.

Başımı iki yana sallayarak bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırdım ve kapıya yöneldim. Dün danışmanımın ofisine gittiğimde kapının üzerinde toplantımızı bu sabaha erteleyen bir not bulmuştum. Birazcık canım sıkılsa da Knox ve Maddox'tan uzaklaşmama fırsat tanıdığı için çok takmamıştım.

O ikisine dair her şey... *fazla yoğundu*. Aynı anda ikisinin de yakınında durmak resmen bedenimin arıza vermesine neden oluyordu.

Kapıyı açıp güneşe çıkarken başımı iki yana salladım. Sanırım bu kadar yakışıklı erkeklerin etrafında olmaya hiç alışık değildim. Ember Hollow'un sularına ne katıyorlardı acaba?

Knox'un dünkü kampüs gezisi sağ olsun, artık en azından yolunu bulabildiğim için şükrederek hızlı hızlı yürüdüm. Kampüs artık iyice kalabalıklaşmış olsa da çoğu bana bir alaka göstermedi. Yanlarından geçerken bana bakan ya da arkadaşlarına bir şeyler fısıldayan birkaç kız gördüm ama. Bu hareketleri midemin kasılmasına neden oldu. Delaney'nin sırf hasedinden hakkımda çirkin dedikodular yaymadığını umuyordum.

Adımlarımı hızlandırarak fen fakültesinin basamaklarına doğru yöneldim. Binanın dış cephesi kampüsteki diğer binalar gibi tuğladandı fakat içi çok daha yeni ve parlaktı. Laboratuvarların nasıl görüldüğünü çok merak ediyordum.

Başka bir öğrenciyi sollayıp 300 ofisin bulunduğu koridorlara girdim.

Yanından geçtiğim ofisleri kontrol ederek nihayet kapısı açık olan bir tanesinin önünde durdum. İçeri göz attığımda orta yaşlı bir adamın bilgisayarında çalıştığını gördüm.

Elimi kaldırıp kapıyı tıklattım.

"Gel," dedi adam başını kaldırmadan.

Masasının karşısındaki boş bir sandalyenin yanına geldim. "Profesör Brent?"

Klavye üzerindeki elleri yavaşladı ve nihayet başını kaldırdı. Muhtemelen ellilerinin ortalarındaydı ve kahverengi saçları kırışmaya başlamıştı. Ela gözleriyle beni süzdü.

Adam beni süzerken nedense omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. “Hayden Parrish?”

Başımla onayladım. “Evet, efendim.”

Ela gözleri parladı. “Otur.”

Sırt çantamı omuzlarımdan indirip sandalyenin yanına yerleştirdikten sonra adamın dediğini yaptım.

Profesör Brent masasındaki yığından bir dosya alıp ilk sayfasını hızlıca gözden geçirdi. “İyi bir burs yakalamışsın.”

Hiçbir şey demedim. Bu tam olarak bir soru değildi, bu yüzden benden nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordum.

Bakışlarını dosyadan kaldırdı. “Not ortalamanı 3,5’un üzerinde tutman gerekiyor ve bu sömestr epey ağır dersler almışsın.”

“Biliyorum. Önceliğim derslerim. Bu yüzden bunun bir sorun olacağımı sanmıyorum.”

Brent beni süzerken elini altdudağınm üzerinde gezdirdi ve ben de kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. “Burs alan danışanlarımla daha sık görüşmeyi tercih ediyorum. Olası herhangi bir aksaklığı çok geç olmadan yakaladığımızdan emin olmak için.”

Sertçe yutkundum. Bursumu kaybetme fikri hayal edebileceğim hemen hemen en kötü şeydi. “Tamam.”

“Şimdilik iki haftada bir görüşelim. Ondan sonra yolumuza bakarız.”

Bu çok fazla görüşmeydi. Ama bursumu kaybetmemi engelleyecekse bir derdim yoktu. “Olur.”

Brent delici bakışlarını yüzüme sabitledi. “Şimdiden tıp hazırlık okumayı seçmişsin. Bu anadal konusunda emin misin? Bu üniversitedeki en zor anadallardan biridir.”

“Eminim. On bir yaşımdan beri doktor olmak istiyorum.”

Profesör sandalyesini arkaya ittirerek ayağa kalktı, maun masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi ve oraya yaslandı. Yaslanırken bacağı bacağıma sürttü ve bu teması bozmak için bir hamlede bulunmadı.

Öksürerek ondan uzağa doğru eğilip aramıza mesafe koydum. Brent'in gözleri kısıldı. "Bu kadar büyük hedefleri olan biri olarak benden danışmanlık alman senin için büyük şans. Çok sayıda öğrencinin tıp fakültesi giriş sınavını geçerek prestijli okullara girmesine önayak oldum."

Adam bana yine birazcık yaklaşıncı midem bulanmaya başladı.

"Teşekkür ederim, profesör." Göstere göstere kol saatimi kontrol ettim. "Biyoloji dersine geç kalmayayım ben. Gitsem iyi olur."

Sinir olduğu yüzünden belliydi. "Kavanaugh'dan mı alıyorsun dersi?"

Başımınla onayladım.

"Aslında seni kendi sınıfıma transfer ettirsem güzel olurdu," diye mırıldandı. "Ama Psikolojiye Giriş dersini de benden alacaksın zaten, yani hiç yoktan iyidir."

Profesörün konuşma tarzı ürpermeme neden olmuştu ve alelacele ayaklanıp sırt çantamı aldım.

"Bir sonraki görüşmemizin tarihini belirlemek için bana e-posta gönder, Hayden."

"Olur, profesör." Kapıdan dışarı fırlarken adama bakmadım bile.

Acaba danışmanımı değiştirebilir miyim diye düşündüm. Fakat danışman değiştirmem muhtemelen adamı sinirlendirirdi ve derslerimden birini ondan alacağım için de bu pek iyi bir fikir sayılmazdı.

Koridorda hızlı hızlı yürürken dudağımın içini ısırdım. Köşeyi döndüm ve kaslardan oluşan sert bir duvara tosladım. Sonra da kendimi düşerken buldum.

Düzenleme

Ny.ozlem

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Kuvvetli eller havaya savurduğum kollarımı yakalayıp yere yığılmamı engellerken mırıldanarak edilen bir küfür boş koridorlarda yankılandı.

Birkaç kere gözlerimi kırıştırdım; görüşüm berraklaşırken kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Tiksintiyle çarpılmış yakışıklı bir suratla karşılaştım.

“Önüne bakmak nedir bilmez misin sen?” diye çıkıştı Easton.

Brent’le olan görüşmemin adrenalini hâlâ damarlarımda akarken ellerim titriyordu. Yanlarına verildiğim koruyucu aileler konusunda şansım büyük ölçüde yaver gitmişti fakat ürkütücü tiplerden bütünüyle kaçınabildiğim de söylenemezdi. Bu sebeple uzak durulması gereken kişilere karşı son derece hassas bir radarım vardı. Ve Brent’in bu kadar yakınında bulunmak da anılarımın depreşmesine neden olmuştu.

“Pardon,” diye mırıldandım Easton’ın yanından geçip gitmeye kalkarak.

Eli mümkün olmayacak kadar hızlı hareket edip kolumu yakaladı. “Ne oldu?”

“Hiç,” diye mırıldandım.

Easton’ın bakışları, *Hadi oradan*, dercesine ellerime indi.

Titremelerini saklamak için çabucak ellerimi kavuşturdum. “Sanki çok umurunda ya. Bana bir kamyon çarpsa muhtemelen çok daha mutlu olurdun.”

Yeşil gözleri kısıldı ve içlerindeki altın zerrecikleri resmen kıvılcım saçarak kıpırdandı. Öne doğru bir adım atıp daha kısık bir sesle sordu. “Ne. *Oldu?*”

Brent’in odasında yaşadıklarımın sonra Easton’ın öfkesi yüzünden yaprak gibi titremem gerekirdi. Fakat ne tuhaftır ki hiç mi hiç korkmamıştım. Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Benden ilk görüşte niye nefret ettiğini söylersen ben de sana ne olduğunu söylerim.”

Easton’ın gözlerinden bir duygu öyle hızlı geçti ki ne olduğunu okuyamadım bile. “Haklısın. Sana bir kamyon çarpsa hayatım çok daha kolay olurdu.”

Hızla arkasını dönüp gitti.

Birkaç saniye orada öylece durup nefes alarak kalp atışlarımı dizginlemeye çalıştım. Bu herifin derdi neydi böyle? Bay Huysuz Kedi ismi ona cuk oturuyordu.

Koridordaki öğrenci sayısı arttı ve acele etmem gerektiğini anladım. Son bir derin nefes alıp sınıfımı aramaya koyuldum. Sınıfı iki kere daha yanlış koridordan döndükten sonra buldum ama neyse ki zil çalmadan önce varmayı başarmıştım.

Biyolojiyi hep çok sevmiştim. En rahat anladığım fen dersi bu olmuştu. Asıl zorlandığım kimya dersi idi. Bu dersin benim için kolay geçeceklerden biri olmasını umuyordum ama sınıfa girer girmez öyle olmayacağını anladım.

Bir çift öfkeli yeşil gözle göz göze geldim ve neredeyse tökezliyordum. Easton. Ama üçüncü sınıftaydı. Daha ileri seviye bir fen dersi alması gerekmiyor muydu? Gerçi anadalı fen değilse gerekmiyor olabilir.

Bir laboratuvar tezgâhının önünde, telefonunda bir şeyler yazan bir oğlanın yanında oturuyordu. Karşısındaki sırada da oda arkadaşım çene çalıyordu. Easton’ın kızın ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duyduğunu sanmıyordum. Ve Delaney oğlanın ilgisinin başka bir tarafa yöneldiğini fark ettiğinde onun bakışlarını takip etti. Beni gördüğü anda yanakları kızardı ve o güzel ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

Harika. Gerçekten harika. En sevdiğim ders, beni bakışlarıyla öldürmek isteyen iki kişi yüzünden mahvolacaktı.

Başımı eğip ikilinin bakışlarından kaçınarak sıraların arasındaki boşluk boyunca ilerledim. Sınıfın arka kısmındaki boş bir sandalyeye oturdum. Yan sandalyede koyu kahverengi saçları yüzünü gizleyen bir kızın oturduğunu gördüm.

Ben oturduğumda başını kaldırdı.

“Buraya oturabilir miyim?” diye sordum.

Hızlı hızlı başıyla onayladı ama bir şey demedi.

En azından bana ters ters bakmıyordu.

“Benim adım Hayden,” dedim kısık sesle.

“Wren,” dedi kız. Çok konuşmaya alışık biri değilmiş gibi sesi biraz çatallıydı.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Başını yukarı aşağı salladı ve bu hareketle saçları açıldı. Yanağı boyunca uzanan bir yara izi vardı. Keskin bir nefes alma dürtümü bastırdım. Başına her ne geldiyse canı çok yanmış olmalıydı.

Sınıfın ön tarafından birinin boğazını temizleme sesi gelince o yöne baktım.

“Günaydın,” dedi pürüzlü bir ses.

O tenor. Maddox’ın bakışları sınıfın üzerinde dolaşırken bedenimden bir kez daha keyifli bir ürperti geçti.

“Benim adım Profesör Kavanaugh ve Biyoloji 101 dersine hoş geldiniz.”

Eyvah. Knox’un acayip-seksi *kardeşi* benim biyoloji profesöründü.

“Bazılarınız anadalınız gerektirdiği için bu sınıftasınız. Bazılarınızsa temel ders kotanızı doldurmaya çalışıyorsunuz. Her halükârda, bu derslerin en acısız şekilde geçmesi için elimden geleni yapacağım.”

Öğrenciler güldü ve birkaç kızın iç geçirdiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Odayı taradım ve birkaç kızın ona kirpiklerini kırptırarak baktığını gördüm. İçimde bir öfke seli yükseldi ve kendimi kontrol altına almak için sırayı avuçlamam gerekti.

Maddox'ın gözleri duygularımı hissedebiliyormuş gibi bana döndü. Çenesi kasıldı ve kendini zorlayarak önündeki kâğıt yığınınına baktı.

Benim sıkıntım neydi? Sanki son zamanlarda tüm duygularımı fazla yüksek perdeden yaşıyordum.

Maddox müfredattan bahsederken nefes alıp verişime odaklanmaya çalıştım ama epey zorlanıyordum. Önümdeki kâğıdın üzerindeki kelimeler dönüp dans ediyordu.

Ders sona erdiğinde, Maddox'ın anlattıklarının belki yarısını duyabilmişim. En azından ödev olarak nereyi okumamız gerektiğini yakalayabilmişim. Bir sonraki derse kadar kendimi toplamam gerekiyordu yoksa bursum hiç şüphesiz tehlikeye girecekti.

Zil çaldı ve defterimle ders programını sırt çantama tıktırdım. Wren'in, öğrencilerin çoğunun sınıftan çıkmasını beklerken sınıfın arka tarafında takılıp ondan sonra hızlı adımlarla kapıya yönelmesi gözümünden kaçmamıştı. Sıralar arasındaki boşluktan ilerlerken suratımı asarak kızın arkasından baktım.

“Bayan Parrish,” dedi Maddox kısıp bir sesle.

Bakışlarım hızla profesöre döndü. “Evet?” Bu tek kelime ağzımdan resmen ciyaklayarak çıkmıştı.

“İyi misin? Biraz... kafan dağınık duruyorsun.”

Eyvah. Eyvah. Üç kere eyvah.

“Kusura bakmayın. Hâlâ üniversite hayatına alışmaya çalışıyorum. Sonraki ders daha iyi olurum.”

Maddox'ın gözleri, bir saat önce Easton'ın yaptığı gibi kısıldı. Sanki o da yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. “Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, Knox sana memnuniyetle yardımcı olur.”

Kendi yardımını teklif etmemesi niye canımı yakmıştı?

“Bir şeyim yok. Gerçekten. Bu ders için çok heyecanlıyım. Gelecek sefere daha dikkatli dinleyeceğim.” Öyle yapmak zorundaydım.

Maddox’ın kehribar gözleri eğlenerek ışıldadı. “Öyle olsun, Bayan Parrish.”

Soyadımı söyleyiş şeklinde bir şey vardı. Sanki aramıza bir mesafe koymaya çalışıyordu ama aynı zamanda şehvet dolu bir vaadi de içinde saklıymuş gibiydi.

Ve Maddox’tan ders aldığım bir dönemin alev almama neden olacağından büyük ölçüde emindim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Rüzgâr kırbaç gibi bedenimde şaklar, ince ceketimin altına sı-zarken gözlerim yanıyordu. Kampüsten çıkıp Ember Hollow'un manzaralı çarşısına inerken ceketime daha sıkı sarındım. Bu ka-dar bitkin olmasaydım Vahşi Batı atmosferinden daha çok keyif alabilirdim.

İlk günüm bitmek bilmemişti. Beni her gördüğünde arkadaşla-rına gözüme sokarak fısır fısır bir şeyler anlatan oda arkadaşım la ortak üç ders alıyorduk. Neyse ki Easton'la tek bir ortak dersimiz vardı. Ama yarının beraberinde ne getireceğini kim bilirdi tabii.

Evergreen'deki ders yükü az buz değildi. Sırf okumaları bitirmek için bile gece yarısına kadar çalışmam gerekecekti. Test ve sınav za-manlarının nasıl olabileceğini hayal bile etmek istemiyordum.

Kasabanın ana çarşısı olan Bitter Brush Sokağı'na döndüm. Rüzgâr yanaklarımı acıttığından adımlarımı hızlandırdım. *Spark's Diner*'ın logosu hoş bir elyazısından ibaretti ve kelimelerin etrafın-da minik havai fişekler patlıyordu.

Öğle yemeğini yerken iş ilanlarını incelemiştim ve en uygun pozisyon olarak bunu bulmuştum. Dört senelik garsonluk tecrü-bemin işi kapmama yardımcı olmasını umuyordum.

Kulpunu tutarak kapıyı açtığımda antik bir zil çaldı. Çabucak içeri girip sıcaklığın beni sarmalamasına müsaade ettim. Bölme-lerde birkaç öğrenci grubu ile iki çocuklu bir anne oturuyordu ama içerisinin kalabalık olduğu söylenemezdi.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, güzelim?” diye sordu boğuk bir kadın sesi.

Bakışlarım sesin sahibini buldu. Gözlerinin etrafı çizgilerle kaplı, aralarına aklar düşmüş sarı saçlarını örgü yapmış, altmış ila yetmişli yaşlarındaki bir kadındı.

Kendimi kocaman gülümsemeye zorlayarak kasanın önüne geldim. “Garsonluk pozisyonuna başvurmak için gelmiştim.”

Ben yaklaşırken kadının burun delikleri genişledi ve gözleri kocaman açıldı. “Ta-tamam.” Boğazını temizledi. “Ben Fiona ve buranın sahibiyim.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Fiona. Benim adım Hayden. Memleketteyken dört sene bir kafede garsonluk yaptım.” Sırt çantamı omzumdan indirip kopuk fermuarını zar zor açarak bir kâğıt çıkardım. “Referanslarımla birlikte özgeçmişim de burada.”

Kâğıdı elimden alırken Fiona’nın kaşları havaya kalktı. “Ne kadar da profesyonel.”

Omuz silktim. “Çalışmaya ihtiyacım var. İşe alınma şansımı yükseltmek istedim.”

Bunu duyunca kadının yüzündeki ifade biraz yumuşadı ve kâğıdı incelemeye başladı. “Bir sıkıntı görünmüyor. Ne zaman başlayabilirsin?”

Gözlerimi kırptırdım. “Bu kadar mı?”

Kadın omuz silkti. “Kasa başında durmaktan anlar mısınız?”

Başım la onayladım.

“Bir tepsiyi düşürmeden taşıyabilir misin?”

Yine başım la onayladım.

“Daha fazla bir şeye ihtiyacım yok. Ne zaman başlayabilirsin?”

“İsterseniz hemen şimdi başlayabilirim.” Rahatladığımı hissettim. Endişe listemden bir şeyin üzerini çizmiştim.

“Harika. Arkaya gel, sana dolapların yerini göstereyim.”

Fiona’nın peşinden dar bir koridora girdim ve kapalı bir kapının önüne gelene kadar yürüdük.

“Personel odasının şifresi var. Üç-üç-iki-sekiz. İster ezberle ister telefonuna kaydet.”

Telefonumu çıkarıp ne olur ne olmaz diye Notlar uygulamasına kaydettim.

Fiona beni içeri soktu ve altı dolaptan birini açtı. “Bu dolabı kullanabilirsin. İçinde önlük var. İş için çok şık bir şey giyinmene gerek yok ama üzerinde küfür yazan tişörtlerle iç çamaşırlarını görebildiğim mini etekler giyme.”

Bir kahkaha attım. “Bu çok karşılaştığınız bir sorun mu?”

Kadın gözlerini devirdi. “Zamane gençleri. Onların yanında kendimi yaşlı hissetmeye başladım.”

Kadının hislerini paylaşıyordum. Delaney’nin yanında ben de bazen yaşıtlım öğrencilerden onlarca yaş büyük hissediyordum.

“Önlüğünü tak da sana neler yapman gerekeceğini göstereyim,” dedi Fiona.

Sırt çantamı çabucak dolabın içine yerleştirdim ve ön kısmında elyazısıyla *Spark’s* yazan turkuaz önlüğü taktım.

“Hazırım,” dedim kadına dönerek.

“Hakkını yemeyeyim, hızlısın.”

Fiona’nın gözlerinin içine baktım. “Çok çalışacağım. Söz veriyorum.”

“Göreceğiz,” diye mırıldandı kadın.

Özgeçmişim ve iş ihtiyacımın oluşuyla kadının aklını çeldiğimi düşünmüştüm ama belki de biraz daha emek vermem gerekiyordu.

Fiona bana lokantayı gezdirdi, masa numaralarını sıraladı ve lokantanın nasıl kısımlara ayrıldığını açıkladı. “Yakında iyice kalabalıklaşır. Saat üç gibi öğrenciler akın ediyor ve dokuzda kapanana kadar da ortalık durulmuyor. Hafta sonları gece yarısına kadar açığız. Sarhoşluklarını atmak isteyen öğrenciler geliyor çoğunlukla. Hafta sonları çalışır mısınız?”

“Evet, efendim,” dedim çabucak. Ne kadar isterse çalışacak, kalan zamanımı da kütüphanede geçirecektim.

“Bunu duyduğuma sevindim. Sana her hafta sonu ihtiyacım olmayacak ama ara sıra çağırırım. Vardiyalı olarak.”

Başım la onayladım. “Bana ne zaman ihtiyacınız olursa ben size uyarım.”

“İyi bakalım. İlk masan bu.” Fiona başıyla tanımadığım öğrencilerin oturduğu masayı işaret etti.

Çalışmaya başlayıp sipariş almanın ve yemek servis etmenin tanıdık ritminde kendimi kaybettim. Fiona kalabalık konusunda haklı çıkmıştı. Kapılardan içeri giren öğrenci sayısı gitgide artıyordu. Benim çalıştığım alandaki rezervasyonlu bir masa dışında masalarımın çoğu çabucak dolmuştu.

Yeni boşalmış bir masayı silerek bekleyen grubu almadan önce masayı hazır ederken gözüm e pencereden bir şey takıldı. Siyah bir Mercedes G-Wagon lokantanın hemen önündeki park yerine yanaştı.

Arabanın hiçbir yanı fabrika çıkışı değildi. Camları o kadar karanlıktı ki içeriyi görme ihtimaliniz sıfırdı. Tekerlekleri normalden biraz daha büyüktü ve jant telleri de araba gibi simsiyahtı.

Bir an arabadan Gizli Servis ajanlarının ineceğini sandım. Yanılmışım.

Önce şoför indi. Easton içinde yer yer sarı tutamların bulunduğu açık kahverengi saçlarını yine topuz yapmıştı. Arabanın kapısını çarparak kapatırken kaşları yine çatıktı.

En azından suratındaki bu ifadenin bana özel olmadığını öğrenmişim.

Yolcu kapısı açıldı ve Knox indi. Her zamanki gibi sırtıtmıyordu ama ikizi gibi öfkeli bir hâli de yoktu. İfadesiz bir yakışıklılığı vardı.

Bakışlarımı onlardan koparıp masayı son bir kez daha sildim ve kapının yanında bekleyen gruba gelmelerini işaret ettim. Grup otururken içecek siparişlerini aldım ve yiyecek menüleri dağıttım.

Grubun içecek siparişleriyle döndüğümde, bu iki tanıdık yüz benim alanımdaki rezervasyonlu masada oturuyordu. Temkinli adımlarla onlara yaklaştım. “Bu rezervasyon sizin adınıza mı?”

Sesimi duyunca Knox birden bana baktı ve suratına kocaman bir sırıtış yayıldı. “Hayden, burada ne işin var?”

Easton’sa homurdanıp bana ters ters bakmakla yetindi.

Aman ne güzel.

Önlüğümü işaret ettim. “Üç tahmin hakkın var ama ilk ikisi sayılmaz.”

Knox’un suratı düştü. “Ders programın dolu değil mi? Bir işe ayıracak vaktin olduğundan emin misin?”

Önlüğümün gözünden menü tabletimi çıkardım. “Uzun süre okulla işi beraber yürüttüm.”

Görünüşe göre bu yanlış cevaptı çünkü Knox’un suratı daha da karardı.

“Burada çalışmaman lazım,” dedi Easton sıkıldığı dişleri arasından.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Niyeymiş o?”

Çenesini ileri geri oynattı. “Burası sana uygun bir yer değil. Kampüste bir yeri dene. Kitapçıyı falan. Ya da sadece derslerine odaklan.”

Gözlerim kısıldı. “Herkes keyfine G-Wagon’la gezemiyor. Kimimizin geçinmek için çalışması gerekiyor.”

Easton dişlerini sıkarken yeşil gözleri altın renginde parladı.

Knox’un kahkahası boğazına takıldı. “Mercedes fazla demiştin sana.” Dikkati bana dönünce ifadesi ciddileşti. “Sen yine de kendini çok yorma, olur mu? Hastalanmanı falan istemem.”

“Yormam,” diye onu temin ettim. “Şimdi, içecek bir şeyler ister misin?”

“Evet. Ben bir tane... Siktir,” diye mırıldandı Knox. Bakışları sokaktaki bir yerden bana döndü. “Birazdan yaşanacaklar için çok üzgünüm.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Knox'un sözlerine kaşlarımı çatarak karşılık verdim fakat zilin çalmasıyla kapıya doğru döndüm. Girişteki adamı gördüğümde kalakaldım. Daha önce onun gibi birini görmemiştim. Adam resmen farklı bir çağda doğmuş gibi duruyordu. Viking çağı belki?

Boyu ikizlerden bile uzun olan adam geniş omuzları ve kaslı göğsüyle devasaydı. Açık sarı saçları uzundu ama kafasının iki yanı tıraşlanmıştı. Saçları incelikli bir desende örülmüştü ve kafatasının iki yanında dövmeler vardı.

Açık mavi gözleri beni gördüğü anda gümüşü bir renkte parladı.

Hızla üzerime gelmeye başladı, o kadar hızlıydı ki bana doğru yürürken eskimiş motosiklet botları resmen yere değmiyordu.

Dudaklarım yarı şok, yarı hayretle aralandı.

"Cáel," diye uyardı Knox.

Ama çok geçti. Viking doğrudan kişisel alanıma girdi ve beni kucağına alarak göğsüne bastırdı.

Bu darbeyle ciğerlerimdeki nefes boşaldı. İlk içgüdüm onu kendimden uzağa ittirmek ya da kasığına dizimi indirmektir. Ama kokusu etrafımı sardığı anda donakaldım. Yeni yağmış kar ile kamp ateşinin karışımı kokuyordu. Bu kokunun beni büyüleyen bir yanı vardı ve büyülenmenin de ötesinde, içimi neredeyse dizlerimin bağının çözülmesine neden olacak bir hasretle doldurmuştu.

Adamın eli saçlarımın altına kayd ve parmakları enseme dokunduğu anda artık alıştığım o elektrik akımı bedenimi dolaştı. Belli ki benimle aynı şeyi hissederken adamın vücudunun da titrediğini hissettim.

“Ceann Beag,” diye fısıldadı.

“Cáel,” diye hırladı Easton. “Bırak onu.”

“Olmaz,” dedi adam sıkıdığı dişlerinin arasından.

Knox yanımıza geldi ve Cáel bana daha da sıkıca sarıldı. “O seni tanımıyor, Cáel. Onu korkutmak istemezsin.”

Adam titrek bir nefes vererek beni yavaşça saldı.

Cáel’in açık mavi gözleri kısıldı. “Seni korkuttum mu?”

“Ee, hayır?” Bu bir cevaptan ziyade bir soruymuş gibi çıkmıştı ağzımdan.

“Güzel,” diye homurdandı.

Knox iç geçirip burnunun kemerini sıkı. “Otur şuraya, Cáel. Ben siparişi veririm.”

Cáel, Knox’a sinirli sinirli baksa da oturdu. Easton da tekrar oturmadan önce onun iyice yerleşmesini bekledi.

“Gel,” diye fısıldadı Knox elini belime koyup beni oradan uzaklaştırırken.

İşte o zaman fark ettim. Üzerimdeki gözleri.

Çabucak etrafa bakındığımda lokantadaki herkesin gözlerini üzerime diktiğini gördüm. “Niye bana bakıyorlar?” diye fısıldadım.

Knox beni arkada kalan bir koridora sokarak meraklı gözlerden uzaklaştırdı. “İyi misin?”

Onun cüsseli bedeninin kenarından lokantanın içine bakmaya çalıştım ama önümü kesti.

“Hayden.”

Başımı kaldırıp endişeyle parlayan o yeşil gözlere baktım. “İyiyim. Ama o... Neydi o?”

Knox’un endişeli ifadesi yerini acıya bıraktı. “Cáel. Kardeşlerimizden biri. Ama genelde diğer insanlar gibi davranmaz. Kampüste herkesin çoğu ondan korkuyor.”

Böğrüme bir acı saplandı. “Normal hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim,” dedim sessizce.

Birkaç saniye önce tenimi delen gözleri düşününce, Cael’in sürekli nasıl hissettiğini anlayabiliyordum.

Knox bana sarılarak göğsüne bastırdı. “Çok özür dilerim, Hayden.”

“Ben iyiyim,” diye mırıldandım. “Anladığımı söylemek istedim sadece.”

Knox beni bırakmadı ama gözlerimin içine bakabilmek için biraz geriye çekildi. “Ona senden bahsettim. Ne kadar harika biri olduğundan. Ama *bu tepkiyi* beklemiyordum.”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım.

“Cael genelde... kimseye dokunmaz,” diye açıkladı Knox. “Temasa katlanamıyor.”

Keskin bir nefes aldım. Bu nasıl bir histi acaba? İnsan temasına katlanamamak.

Ben de insanlarla çok temas eden biri değildim. Şu anda Knox’un kollarının bedenime dolanmış olması bile tüm duyularımı iflas ettiriyordu. Ama yine de insanlara dokunabiliyordum. Doğum günüm ya da mezuniyetim gibi önemli günlerde Bayan Johansen bana sarılırdı. Bir sınavdan A aldığımda Bay Johansen omzuma vururdu. Cael tüm bunlardan yoksundu.

Birilerine katiyen dokunamamasına neden olacak ne yaşamış olabileceğini merak ederken midem düğümlendi. Gözlerim Knox’un gözleri aradı. “Ona ne oldu?”

Knox’un yüzü ifadesiz bir maskeye dönüştü. “Bu uzun bir hikâye.”

Bana anlatmak istememesini anlıyordum. Beni ilgilendirmezdi. Ama yine de bu, bir yanımin hikâyeyi öğrenmek istediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Knox derin bir nefes verdi ama beni bırakmadı. “Bundan sonra nasıl davranacağından pek emin değilim ama oldukça korumacı davranacakmış gibi hissediyorum. Birisinden hoşlandığına karar

verdiğinde, o kişilere karşı tehdit olarak algıladığı şeylere karşı pek sakin kalmaz.”

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “O zaman iyi ki mafyadan falan kaçmıyorum.”

Knox’un da dudakları yukarı kıvrıldı. “İyi ki.”

Uzunca bir an birbirimize baktık.

“Onu incitmeyeceğim,” diye fısıldadım. “Söz veriyorum.”

Knox’un gözlerinde acı ve rahatlama karışımı bir duygu belirdi. “Sen bir mucizesin, Hayden Parrish.”

Öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırdı.

Bu basit dokunuşla vücudumda bir duygu patlaması yaşandı. Hemen dibimizde havai fişek patlatmışlar gibi içimde kıvılcımlar yağıyordu.

Geriledim ve Knox’un gözlerinin altın rengi parladığını gördüm.

Bu da neydi böyle?

ON ALTINCI BÖLÜM

Hayden

Knox'un alnıma dayadığı dudaklarının hissini, altın rengi parlayan gözlerini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Fakat dokunuşunun bende uyandırdığı hisler hâlâ etkisini sürdürüyordu. Kaslarım belli belirsiz karıncalanıyordu.

Yeni gelen bir grup öğrencinin siparişlerinin girişini yaparken bunu göz ardı etmeye çalıştım.

“Şimdilik nasıl gidiyor?” diye sordu Fiona benimkinin yanına bir sipariş daha eklerken.

Kendimi gülümsemeye zorladım. “İyi. Saat üç kalabalığı konusunda haklıymışsınız. İçerisi ana baba günü gibi.”

Kadın başını hafifçe yukarı aşağı salladı. “Ne kadar meşgul, o kadar iyi. Vardiyanın çabucak geçip gitmesini sağlıyor.”

Bu dediğinin doğru olduğunu biliyordum. Asıl geçmeyen saatler hizmet edecek kimsenin olmadığı zamanlardı.

“Knox, Easton ve C  el’i nereden tanıyorsun?” diye sordu Fiona belli belirsiz bir fısıltıyla.

Kaşlarım çatıldı. “İı, okul?”

Bu cümle a  zımdan bir soru gibi çıkmıştı ama hemen açıklamaya giriştim. “Knox ve Easton’la okulda tanıştım. Şey, C  el’le de az önce tanıştım.”

Fiona’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve beti benzi attı. “Onunla ilk kez mi tanışıyorsun?”

Başımınla onayladım. “Knox ona benden bahsetmiş galiba.”

Fiona kolumu tutup sıktı. “Dikkatli ol. Senin gibi bir kızın bu-
laşmak istemeyeceği işlerin içinde onlar.”

Kadın iki tabağı alıp masalardan birine doğru uzaklaşırken yü-
züm düştü. Bu da ne demekti şimdi?

Masada oturan üçlüye kaçamak bir bakış attım. Cáel doğrudan
bana doğru bakıyordu. Knox adamın karın boşluğuna bir dirsek
atınca Cáel homurdandı.

“Sipariş hazır,” diye seslendi aşçı Ian ve hizmet penceresinden
bana üç devasa tabak uzattı. “Bu, oğlanların siparişi.” Başıyla be-
nim de baktığım masayı işaret etti.

Tepsiye üç tabağı da sığdırmaya çalışırken dudağımı ısırđım.
Easton’ın lüks arabasını düşününce midem düğümlendi. Uyuştu-
rucu falan mı satıyorlardı?

Ağır tepsiyi avucumun içinde dengede tutarak masalarına git-
tim. Hiçbiriyle göz teması kurmadan tepsiyi dikkatle masaya in-
dirdim. “İki çizburger, patates kızartması ve soğan halkaları?”

“Benim,” diye homurdandı Easton.

Tabağı önüne yerleştirdim.

“Biftek, patates püresi ve lazanya?”

“Buraya,” diye hırladı Cáel.

Sesinin hırıltısı olduğum yerde zıplamama neden olunca ba-
kışlarımı ânında ona çevirdim. Açık mavi gözleri beni birkaç sa-
niye boyunca esir etti ve nefes alıp verişim hızlanmaya başladı.
Dudağını ortadan ikiye bölen soluk yara izini de o sırada gördüm.

Cáel bana yavaşça elini uzattı. Dövmeleri kıyafetinin kolunun
altından ellerinin üstüne kadar uzanıyordu. Ama beni korkutma-
maya çalışıyormuşçasına nazikçe hareket ediyordu.

Tabağı eline verdim ve dudakları belli belirsiz yukarı doğru
kıvrıldı.

“Sonuncusu da benim,” dedi Knox gülümseyerek ama sanki
biraz zorakiydi.

Çizburgerle pastırmalı sandviç kombosunu önüne ittirdim.
“Açsınız herhalde?”

Knox'un sırtışı genişleyerek samimi bir hâl aldı. "Biz hep açızdır." Lokantayı süzdü. "İlk günün nasıl geçiyor?"

Bakışlarını takip ederken sipariş vermeye hazır bir masa gördüm. "İyi. Fiona çok hoş biri." Şimdilik müşteriler de bayağı iyi bahşişler bırakmıştı.

"İyi," dedi Knox. "Mesain kaçta bitiyor?"

"Tam bilmiyorum."

Cep telefonunu çıkardı. "Numaran ne?"

Kaşlarını çatıldı.

Knox'un parmakları ekranda gezinmeye başladı. "Hava karardıktan sonra yurda tek başına yürüyerek dönme. Seni bırakabilirim."

"Buna hiç gerek..."

Alçak bir hırıltı bakışlarımla hışımla Cael'e dönmesine neden oldu.

"Güvenli değil," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Tamam," diye hemencecik pes ettim ve telefon numaramı verdim.

Knox'un parmakları ekran üzerinde uçarcasına hareket etti. "Sen de numaramı bil diye sana şimdi mesaj attım. Mesain bitmeye yakın ara yeter."

"Çıktığımda hava kararmış olursa," diye mırıldandım. "İçecek bir şeyler ister misiniz?"

Başlarını iki yana salladılar ve tepsimi kolumun altına alıp masadan uzaklaştım. Sipariş vermeyi bekleyen masaya gidip kendimi gülümsemeye zorladım. "Spark's'a hoş geldiniz. İçecek bir şeyler alır mıydınız? Yoksa hemen sipariş vermek mi istersiniz?"

Masa Evergreen logolu çeşitli kıyafetler giyen oğlanlarla doluydu. Hepsi iriyarı tiplerdi ama yine de yeni arkadaşlarımla yanında küçük kalıyorlardı.

İçlerinden biri beni şöyle bir süzüp sırttı. "Menüde sen de var mısın?"

İğrenç.

“Korkarım buna hayır demek zorundayım ama çizburgerimiz bayağı iyidir.”

Arkadaşları kahkahalara boğuldu ama onlar siparişlerini verirken o çocuk gözlerini üzerimden ayırmadı.

Harika ya. Bir de ürkütücü müşterilerle uğraşmaya hiç ihtiyacım yoktu.

Masanın siparişlerini Ian’a ilettikten sonra sorumlu olduğum masaları ziyaret edip boşalmış olanları temizledim ya da müşterilerin bir istekleri var mı diye sordum. Çok geçmeden Ian bir kez daha siparişlerin hazır olduğunu seslendi.

Çabucak servis penceresine gidip tabakları aldım ve tepsiye yerleştirdim. Sporcu olduklarını varsaydığım çocukların oturduğu masaya dönüp yemeklerini servis etmeye başladım. Dört sene bir kafede çalışmak hafızamı iyice kuvvetlendirmişti ve kimin ne sipariş verdiğini rahatlıkla hatırlıyordum.

Oğlanlardan birkaçı gayet kibardı ve bana teşekkür etti ama kimileri yalnızca homurdanmakla yetindi. Son tabağı bana asılanın önüne bırakırken bir el kıcımı avuçladı.

İrkilip gerileyerek elinden kaçtım ve oğlana ters ters bakmaya başladım.

Oğlansa gülmekle yetindi. “Bırak şimdi. Öyle gösterip elletmek olur mu?”

Bir an yerinde oturuyordu, bir sonraki an ise boğazından yakalandığı gibi havaya kaldırılmıştı.

“Sen. Ona. Dokundun. Mu?” diye hırladı Cael dişlerini göstererek.

Oğlanın suratı bembeyaz kesildi. “Hayır. Yani, evet. Ama şey, senin onu tanıdığını bilmiyordum.”

Cael’in eli oğlanın boğazını sıkmaya başladı.

Knox söverek telaşla yanımıza geldi.

Easton da peşindeydi ama o çok daha acelesiz hareket ediyordu. “*Hiçbir* kadına rızası olmadan dokunmayacaksın, sokuk.”

Oğlanın yüzü kızarmaya başladı ama arkadaşları yerlerinden kımıldamıyordu.

Knox, Cáel'in yanına geldi. "Tamam, ona dersini verdin. Şimdi bırak onu."

"Hayır," diye hırladı Cáel.

"Nefes alamıyor," diye üsteledi Knox. "Elimizde kalmasın."

Cáel'in parmakları azıcık daha sıkıldı. "Hayden *benim* korumam altında. Ona yan bakarsanız omurganızı burnunuzdan söker çıkarırım."

Onu bırakınca oğlan sendeleyerek koltuğuna çöktü ve ardından Cáel bana döndü. Yanıma doğru yürümeye başlayan Cáel kesik kesik nefes alıyordu.

"Hayır," diye buyurdu Knox. "Arabaya bin."

Cáel'in gözleri gümüş çaktı ve Knox sövdü.

Knox, Cáel'i ittire ittire kapıya götürdü ve masaya birkaç banknot bırakan Easton da peşlerinden gitti. Easton önümdeki masada oturanlara döndü. "Cáel'in dediğini aklınızdan çıkarmayın. Gelecek sefere onu durdurmak için burada olmayabiliriz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cáel

“Bin şu siktiğimin arabasına,” diye hırladı Knox.

Kesik kesik nefes alıyordum ve dönüşmeme iki saniye kalmıştı. Onu orada bırakamazdım. Şu an yapamazdım. O lokantada, *onların* yanında.

Arabanın kapıları *bipleyerek* açıldı ve Knox G-Wagon’un arka kapısını açtı. “Tanrı şahidim olsun bak, Cáel. Kendine çekidüzen vermezsen seni bodruma kilitlerim.”

Easton homurdandı. “Çok işe yarar ya zaten.”

“Onu orada bırakamayız.” Kelimeler bir insandan ziyade bir hayvanın ağzından çıkmıştı ve ikizler söverek beni ite kaka arka koltuğa oturttu.

Knox da yanıma bindi ve Easton bir koşu şoför koltuğuna geçti.

“Araya mesafe koymamız lazım. Derhal,” diye çıkıştı Knox.

“Sherlock musun sen?” diye çıkışarak karşılık verdi Easton arabanın motoru uğultuyla hayat bulurken.

Göğsüm acı verici bir şekilde kabarıp iniyordu. Kollarımda pullar belirdi.

“Daha hızlı!” diye bağırdı Knox, ardından bana döndü. “Nefes al, Cáel. Nefes alman lazım yoksa dönüşeceksin.”

Onun sözünü dinlemeye, bedenimi kontrol altına almaya çalıştım ama yalnızca lokantadaki kadını düşünebiliyordum. Mini minnacıktı. Narindi. Korumasızdı. Zarar görmesi işten bile değildi.

İçimdeki hayvanı zaptetmeye çalışırken, “Onu. Orada. Bırakmam,” dedim nefes nefese.

“Ormana sür,” diye Easton’a buyurdu Knox.

“Oraya gidiyorum zaten,” diye çıkıştı Easton.

Knox bana dokunmamaya özen gösteriyordu ama iyice suratımın dibine girdi. “Ben onu almaya dönene kadar lan’dan ona göz kulak olmasını istedim. O güvende. Ona hiçbir şey olmayacak.”

Easton keskin bir viraj alıp bizi çakıl bir yola soktu.

“Ona dokundu,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

Knox’un gözleri tamamen altın rengine büründü ve bu durumun benim kadar onu da öfkeliendirdiğini gördüm: Birisi *eşimize* dokunmuştu. Yalnızca o bana kıyasla kendini daha iyi kontrol edebiliyordu.

“Ve cevabını aldı,” diye telkin etti Knox. “Muhtemelen bir daha karşılaştıklarında korkudan altına işeyecek.”

Bu düşüncenin beni rahatlatması gerekiyordu fakat hiç rahatlamamıştım. Ava çıkmak istiyordum. *Öldürmek* istiyordum.

Eşimin içinde bulunduğu tehdidi sonlandırmaya ihtiyacım vardı. Sırf ona dokunabileceğini düşündüğü için *canını yakmak* istiyordum.

Easton tekerlekleri ciyaklatarak arabayı durdurdu ve etrafa çakıl taşları saçıldı. “Arabayı küle çevirmeden indir şunu.”

Knox kapıyı açıp önce kendi indi ve inebileyim diye bana yol verdi.

Sendeleyerek arabadan indim ve dört ayak üzerine düştüm. Dönüşmek aynı anda hem zevk hem de acı veriyordu ama ona karşı koymaya çalıştığınızda yalnızca acı vardı. Ama hayvanımı şimdi dışarı salarsam dosdoğru lokantaya giderdi.

O pisliği paramparça eder, ardından da Hayden’i alıp asla bırakmazdı.

“Tanrım,” diye mırıldandı Easton.

“Kendini kontrol altına alıyor,” diye karşılık verdi Knox.

Ensesini ovuşturan Easton volta atmaya başladı. “Seni tam da bu konuda uyarmıştım. Eş bağı daha şimdiden dengesini bozdu. Biri ne zaman ona dokunsa aynı şeyi yaşayacağız.”

Bütün bedenimi bir ıstırap ele geçirdi. Hem dönüşüme karşı koyduğum için hem de kendimi tutamıyor oluşumun kardeşimi yaraladığını bildiğimden. Ama çektiğim acı bana yardımcı oluyordu. Azıcık da olsa kendimi daha iyi kontrol etmemi sağlıyordu.

Knox dişlerini sıktı. “Bu alışma süreci kaçınılmaz. İlk başta normale kıyasla daha sahiplenici davranacağız. Daha korumacı. Ama sonra yine normal ritmimize döneceğiz.”

Topuklarımın üzerine otururken nefes alıp verişlerim bir nebze olsun rahatlamıştı.

Easton başını iki yana salladı. “Bu tam bir felaket olacak. Bizi bitirecek.”

Knox’un gözleri acıyla parladı. “Biz Ryan değiliz. Onun başına gelen bizim başımıza gelmeyecek.”

Easton’ın gözleri altın rengine büründü. “Cáel’e bir baksana. Bu sırf biri Hayden’m kışını avuçladı diye oldu. Biri ona gerçekten zarar verirse ne olacak? Ya başımıza en kötüsü gelirse?”

Öfke damarlarımda akarken gözüme kırmızı bir perde indi. Pulların derimin üzerinde dalgalanarak belirlediğini hissettim ve hemen onları geri çağırdım. Hayden iyiydi. Güvendeydi. Ve onun hep güvende olmasını sağlayacaktık.

Knox zihnimden geçenleri okumuş gibi ters ters Easton’a baktı. “Onu güvende tutacağız. Hayden’a hiçbir şey olmayacak.”

Easton’sa alayla homurdanarak cevap verdi. “Sen evreni kontrol ettiğini düşünüyor olabilirsin ama etmiyorsun. Onun başına her an her şey gelebilir. Doğaüstü topluluk onun ne olduğunu öğrendiğinde...”

Easton cümlesini tamamlamadı ama onun ne diyeceğini biliyordum. İnsanlar gerçeği öğrendiğinde Hayden’ı ele geçirmeyi, onu kendi amaçları uğruna kullanmayı isteyeceklerdi.

“Bu yüzden onu koruyacağız,” diye çıkıştı Knox.

“Nasıl?” diye üsteledi Easton.

Ayağa kalktım. “Onu eve getirelim. Orada onu güvende tutabiliriz.”

Bana döndü. “Peki onu nasıl ikna etmeyi planlıyorsun?”

Ağzımı kapadım. En ufak bir fikrim yoktu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye laf soktu Easton.

“Her zamanki gibi devam edeceğiz,” diye karşı çıktı Knox. “Onun *arkadaşı* olacağız. Bize ihtiyacı olacak.”

Yüzyılın en hafif tabiriydi bu. Hayden’in ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı doğruysa, o zaman bütün dünyası tepetaklak olmak üzereydi.

Easton’ın çenesi kasıldı. “Durgunlardan olabilir. Tüm bunlar boşa çıkabilir.”

Hayden hiç dönüşmese bile bunun bir önemi yoktu. O yine de benim için dünyanın en önemli insanı olurdu. Ama bunun bir sorun olacağını sanmıyordum. “Onun içindeki gücü hissettim. Muazzam bir güç.”

Knox’un başı hışımla bana döndü. “Hissettin mi?”

Başımla onayladım. “O inanılmaz derecede güçlü bir ejderha. Sadece bunun farkında değil.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Koşarken çıplak ayaklarıma taşlar ve sopalar batıyordu. Daha hızlı koşmaya başladım. Kaçmaya çalışıyordum. Güvenli bir yere varmaya çalışıyordum.

“Càit a bheil a’ bhana-phrionnsa?”

Gecenin karanlığında, bu ses dört bir yanımda yankılandı. Yüreğime bir korku saplandı. Adamın yaklaştığını biliyordum. Annemi öldürdüğü gibi beni de öldürebilecek kadar yakınımda olduğunu.

Gökyüzünden bir kükreme geldi ve başımı yukarı çevirdim.

Gümüş-beyaz devasa bir ejderha gökyüzünde uçuyordu. Dehşete düşmem gerekirdi ama düşmedim.

Yaratık üzerimden geçip arkamdaki patikaya indi.

Peşimdeki adam kayarak durdu. “Drágon adhair,” dedi tükürürcesine.

Dev yaratık ağzını açtı ve ağzından fışkıran gümüşü alev adamın etrafını kapladı. Adam çığlıklar atıp debelenirken ejderha ona yardım etmek için herhangi bir hamlede bulunmadı. Aksine, bana döndü.

Kalbim göğüs kafesimin içinde güm güm atıyordu ama kımıldamadım.

Beyaz ejderha bana yaklaştıkça yaklaştı. Bu sırada bedeninin yara izleriyle kaplı olduğunu gördüm. Her bir yara izi benim de yüreğimi dağladı. Her birini okşamak istedim. İyileştirmek istedim.

Ejderha benimle göz göze gelebilmek için devasa kafasını eğdi.

Elimi uzatarak yanağını okşadım. Ve ejderhanın mırladığına yemin edebilirdim.

Alarmımın zili beni rüyadan çekip çıkardı ve dönüp alarmı kapatmaya çalıştım. Ne tuhaf bir rüyaydı bu.

“Kapat şunu,” diye homurdandı Delaney.

Çabucak alarmı kapattım ve kız beni göremese de ona dilimi çıkardım.

Dün gece işten döndüğümde resmen üzerime atlamıştı. Herhalde Cael’le yaşadığım şey onun kulağına gitmişti. Beni yalancılıkla suçlamış, bana karşı bu kadar korumacı davrandıklarına göre oğlanları daha önceden tanımakla itham etmişti.

Bir noktaya kadar onu anlayabiliyordum. Oğlanların bu korumacılığı benim için de bir muammaydı. Fakat kendim de bilmediğim için ona verebilecek bir cevabım yoktu. Bundan pek memnun olmamıştı.

Yataktan kalkıp hızlıca sabah rutinimi gerçekleştirdim ve kıyafetlerimi giydim. Bugünün tişörtünün üzerinde, *Bir proton gibi düşün. Pozitif kal*, yazıyordu. Kendi kendime kıkırdadım.

Bugün bulabildiğim her küçük mutluluğa sınırsız sarılacaktım çünkü dün gece resmen maraton koşmuşum gibi hissediyordum. Spark’s’taki ilk vardiyamla gece boyunca gördüğüm bitmek bilmeyen rüyalar yüzünden çok bitkin hissediyordum.

Parmaklarımı birbirine sürttüm. Parmak uçlarımda altında o sıcak pulları hâlâ hissedebiliyordum sanki.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceyi dağıttıktan sonra bir kazak alıp belime bağladım ve ardından ceketimi giydim. Defterlerimle bugün lazım olacak ders kitaplarını sırt çantama tıktırıp odadan çıktım.

Basamaklardan hızlı hızlı inip serin güz havasına adım attım. Ama yurdumun hemen önündeki masalardan birinde oturan iri-yarı adamı görünce duraksadım.

Cael bugün ciddi ciddi bir Viking’e benziyordu. Açık sarı saçları sabah güneşinde parlıyordu ve deri ceketini ona hiç ihtiyaç duy-

madığı belalı bir hava katıyordu. Boynuna doğru kıvrılarak tırmanan ve kafasının iki yanında son bulan dövmeler zaten yeterliydi.

Bana bir karton bardak uzattı. “Knox sıcak çikolata sevdiğini söyledi.”

Bardağı kabul ederken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Seviyorum. Teşekkürler.”

“Sana şu çikolatalı kruvasanlardan da aldım.” Hafiften kaşları çatıldı. “Kruvasan seviyor musun? Sevmiyorsan gidip başka bir şey alayım. Ben...”

“Bayılırım. İçinde çikolata olan ne varsa bayılırım.” Koca adamın böyle tereddüde düşmesine kalbim hop etti. Gerçekten çok çaba harcıyordu.

Cáel’in suratına bir gülümseme yayıldı. Bu mimiğe pek başvurmuyormuş gibi biraz tecrübesiz bir tebessümdü bu. “Ben de çikolata severim.”

Onunla birlikte yürümeye başladım. “O zaman ortak bir yönümüz var.”

Başıyla onaylayıp ellerini cebine soktu.

“Derse mi gidiyorsun?” diye sordum.

Cáel başını iki yana salladı. “Kütüphane.”

“Güzel. Sen de Knox ve Easton gibi üçüncü sınıfta mısın?” Yanımda yürüyen dev hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

“Dördüncü sınıf.”

Gülmemek için yanağımı ısırdım. Hoşbeş konusunda pek tecrübeli olmadığı her hâlimden belliydi. “Anadalın ne?”

Cáel’in açık mavi bakışları bana kaydı. “Mühendislik.”

“Ah. Vay be. Zor olmalı.”

Omuz silkti. “Ben seviyorum. Siyah beyaz cevaplar.”

Grinin tonlarına yer yok yani. Bu bakış açısını çok iyi anlıyordum. Cáel gibi biri için de evet ve hayır şeklinde net cevap alabilmek muhtemelen rahatlatıcı bir şeydi. “Bu bir sürü şeyi kolaylaştırıyordur.”

Cáel başıyla onayladı ama bir şey demedi. Yürürken ara sıra yandan bana bakıyordu. Üçüncü sefer kaşları çatıktı. “Seni daha sıcak tutacak bir cekete ihtiyacın var.”

Üstüme baktım. Son üç senedir giydiğim ceket Seattle için yeterince kalındı ama bu yüksek rakımda yeterli gelmediğini itiraf etmem gerekiyordu. “İlk maaşımı aldığım da alacağım.” Kasabada ucuza bir şeyler bulabileceğim bir ikinci elci vardı elbet.

Cáel’in kaşları daha da çatıldı. “Hemen alsan daha iyi olur. Hastalanmak istemezsin.”

Huysuzluğuna güldüm. “Bay Huysuz Kedi’den aşağı kalır yok senin de.”

Birden omurgası dikleşti. “Ha?”

“Easton. Sürekli kaş çatıp tıslıyor. Ben de ona kafamın içinde Bay Huysuz Kedi adını taktım.”

Cáel’in dudakları seğirdi. “O bunu biliyor mu?”

“Knox söylemediyse hayır.”

“Bunu öğrendiğinde orada olmak isterim.”

Kahkaha attım. “İğneleyici lakaplar istemiyorsa o zaman dallamalık yapmayacak.”

“Doğru,” diye mırıldandı Cáel.

Kaldırımında bir grup oğlan bize doğru geliyordu ve içlerinden biri bir baş selamı verdi.

Cáel kısık bir sesle hırladı ve önümüzden çekilirken oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dev arkadaşına döndüm. “Niye böyle bir şey yaptın?”

“Fazla yakından yürüyorlardı,” dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Uzanıp elimi koluna koydum. “Sadece selam verdi. Ben gayet iyiyim. Söz veriyorum. Ve birileri bana ters yaparsa kendimi korumasını bilirim.”

Cáel’in burun delikleri genişledi ve daha hızlı nefes almaya başladı.

Siktir. Belki de yanlış bir şey demiştim.

Dönüp beni kendisine doğru çekerek sıkı sıkı sarılırken elimdeki karton bardak neredeyse elimden uçacaktı. “Sana hiçbir şey olmamalı, Ufaklık.”

O kelimeler etrafımı sarıp bir şekilde beni avuttu.

Ben de buna ihtiyacı olduğunu hissederek C  el’e sarıldım. “Bana hiçbir şey olmayacak.”

“Hayır,” diye hırladı. “Olmayacak. Çünkü buna izin vermeyeceğim.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Ufak amfinin ortasında yerimi aldım. İçeride birkaç aşına yüz vardı. Ama hiçbiri henüz tanıdık bile diyebileceğim seviyede ilişkim olan insanlar değildi. Öğrencilerin büyük kısmı benimle aralarına mesafe koymuş gibi görünüyordu. Ama bu, gözlerini dikip bana bakmalarına engel değildi belli ki.

Defterimi açıp tarihi not ettim ve *Psikoloji 101* yazdım. Dünyanın en iyi notlarını çıkarmaya odaklanırdım ben de.

Koridorun öteki ucunda bir sandalyenin gıcirtısı duyuldu ve bakışlarım o tarafa kaydı. Yeşil gözlerle göz göze geldim. Bu ihtiyatlı bakışın içinde öfke de vardı. Bir türlü anlamlandıramadığım bir öfke.

Easton'ın lokantadaki oğlanlara yaptığı uyarının bana karşı biraz yumuşadığı anlamına geldiğini umuyorsam yanılıyordum. Benimle aynı derslere giriyorsa almakla yükümlü olduğu tüm fen derslerini de son senesine bırakmış gibi görünüyordu.

Gözleri kısıldı. Ben de her yetişkin insanın yapacağı şeyi yaptım. Ona hareket çektim.

Benimle aynı sırada oturan biri kahkahalarını zor bastırdı ve bu da Easton'ın daha sinirli bakmasına neden oldu.

Aman be. Bay Huysuz Kedi suratı öyle kalana kadar somurtabilirdi, bana ne.

“Lütfen herkes yerine otursun,” dedi Profesör Brent kürsüye doğru yürürken. Gözleri amfiyi taradı ve beni görünce ela gözleri parladı.

“Psikoloji 101 dersi alacaksınız. Bu bir giriş seviyesi dersi olsa da sizden çok şey bekleyeceğim. Buradan rahat bir A koparmak gibi bir niyetiniz varsa, hemen şimdi öğrenci işlerine gidip kaydınızı başka bir derse aldırmanızı tavsiye ederim. Sizi daha az zorlayacak bir sürü profesör var.”

Etrafımdan birkaç homurdanma yükseldi ve birilerinin bıyık altından sövdüğünü duydum ama kimse amfiden çıkmaya yeltenmedi.

“Peki o zaman, derse başlayalım.”

Profesör Brent hızlıca müfredatın ve bizden beklentilerinin üzerinden geçti. Bolca okuma yapacaktık, çok sayıda makale yazacaktık ve birkaç da büyük grup ödevi hazırlayacaktık. Hiç kuşkusuz bu en zor derslerimden biri olacaktı. Bu dönemi planlarken bunu hesaba katmamıştım.

Ders sırasında ara sıra Profesör Brent’in bakışlarını üzerimde hissettiğim oldu. Her seferinde ürperdim ama bu keyifli bir ürperti değildi. Zil çaldığında midem düğüm düğüm olmuştu. Bu dönemin ardından danışmanımı değiştirip Brent’ten başka ders almayacaktım. Sadece bu dönemi atlatmam gerekiyordu.

Defterimi kapatıp eşyalarımı sırt çantama tıktım ve fermuarı zar zor çektim. Çantamı sırtıma attım ve merdivene yöneldim.

“Hayden, bir saniye bakar mısın?” dedi Profesör Brent.

Midem bir kez daha düğümlendi. “Buyurun, profesör?”

Arkamdan öğrencilerin çıkmasını seyretti. “Derslerini ciddiye aldığını sanmıştım?”

Kaşlarımı çattım. “Alıyorum.”

“O zaman niye amfinin en arkasında oturuyorsun? Ciddi bir öğrencinin en önde oturmasını beklerim.”

Ağzım kurudu. Bütün benliğim bu adamdan uzaklaşmam gerektiğini haykırıyordu. “Sınıfın ortasından daha iyi görüyorum. Öbür türlü boynum ağrıyor.”

Brent ağzını büzdü. “Anladım.”

Başka bir şey demedim ama adamın bundan hoşlanmadığı her hâlimden belliydi.

“Derslerini ciddiye almayan öğrencilerin aklını çelmesine izin verme. Dikkatinin dağılmasını hiç istemem.”

Bu neden kulağa bir tehdit gibi geliyordu?

“Hayden, hazır mısın?” diye arkamdan seslendi kalın bir ses.

Omzumun üzerinden baktığımda Easton’ın orada dikilmiş, Profesör Brent’e sert gözlerle baktığını gördüm.

Profesöre döndüm. “Başka bir şey var mıydı?”

Brent de ters ters Easton’a baktı, ardından bana döndü. “Bir sonraki görüşmemiz için bana e-posta göndermeyi unutma.”

“Elbette.” Ama bunu yapmak içimden hiç gelmiyordu. Görüşmeye gitmemek ya da yanımda biriyle katılmak için bir mazeret düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Kapıya doğru yürümeye başladığımda Easton da benimle birlikte geldi.

“O puşt senden ne istiyormuş?” diye hırladı.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Ben tıp hazırlık okuduğum için dikkatimin dağılmamasını istiyor sanırım.”

Easton’ın gözleri parladı. “Doktor mu olmak istiyorsun?”

Başımla onayladım. “On bir yaşımdan beri.”

Bir şey demek üzere ağzını açtı ama sonra kapattı. Sonra yine çenesini sıktı. “Brent’ten uzak dur yeter.”

Bunu dedikten sonra tek kelime etmeden yanımdan ayrıldı.

Aynen, ayda iki kere benimle yüz yüze toplantı yapmak isteyen ve haftada iki kere de dersine girdiğim akademik danışmanımdan uzak durmak çok kolay olurdu ya.

“Hayden,” diye seslendi biri arkamdan ve dönüp baktığımda Knox’un bir öğrenci selini yararak bana doğru yaklaştığını gördüm.

Yanıma vardığında derin bir nefes alarak bana sıkı sıkı sarıldı. “Seni özledim.”

Güldüm. “Seninle daha dün görüştük.” Ama bunu söylerken bile, o çam ve yağmur kokusunun etrafımı sarmasıyla bütün vücudumun kollarının arasında rahatladığını hissedebiliyordum.

“Çok uzun,” diye homurdanıp beni nihayet bıraktı. “Nereye gidiyorsun?”

“Yurt odama döneceğim. Sonra da Spark’s’ta vardiyam var.”

Knox kaşlarını çattı. “Kaçta çıkacaksın?”

“Beş. Akşam yemeği kalabalığını Fiona halledecek.”

Suratına bir sırıtış yayıldı. “Harika. O zaman akşam altıda seni yurdun önünden alırım.”

Kaş çatma sırası bendeydi. “Ne için?”

“Bana akşam yemeğine geliyorsun. Tüm kardeşlerim orada olacak, Cillian da dahil.”

Avuçlarım terledi. “Bilemiyorum... bu aile arasında bir yemeğe benziyor.” Çünkü aralarında kan bağı olmasa da kendi ailelerini yarattıkları gün gibi ortadaydı.

Knox başını iki yana salladı. “Sen de geliyorsun. Cill seninle tanışmayı dört gözle bekliyor ve sana evimizi göstermek istiyorum. *Lütfen?*”

Knox’un yalvarmasına karşı koyamazdım ki. “Tamam. Ama çok geç saate kalamam. Yoksa ödevler beni öldürecek.”

Knox’un suratında endişe belirdi. “Yardımcı olmamı istediğin bir ders var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece ders çalışacak vakte ihtiyacım var.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Tamam. İstersen bu hafta sonu beraber çalışabiliriz. Kütüphaneye kapanır, sadece yemek için mola verimiz.”

İçim kıpırdandı. Benim için böyle bir şey yapmayı teklif eden bir arkadaşım olmamıştı daha önce. Fakat Knox için hissettiklerime yalnızca arkadaşlık diyemezdim. O gruptan herhangi biri için hissettiklerime. Bu düşünceyi geriye ittirdim. “Olur. Harika olur.”

Çok mutlu oldu. “Süper. Akşam altıda görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Kafam bulanık hâlde odama döndüm. Knox’la Cael beni inanılmaz derecede iyi karşılayıp aralarına kabul etmişti. Üniversiteye

başlarken aradığım şey tam olarak buydu. Fakat bir yanımdan bundan çok daha fazlasını da istiyordu.

Anahtar kartımı yurt odamın kilidine okutup içeri girdim. Yatağıma bakınca kalakaldım.

Yatağın üzerine beş farklı ceket serilmişti. Bir tanesi Antarktika'da bir keşfe çıkmaya hazırlanırken giyeceğim türden bir ceket. Bir diğeri biraz daha inceydi ama yine de pofuduk bir materyalden yapılmıştı. Üçüncüsü daha modaya uygundu. Asker yeşiliydi ve çok sıcak tutmasını sağlayan yalıtımlı bir astar kullanılmıştı. Dördüncüsü beni sağanak yağmurlardan koruyabilecekmiş gibi duran bir yağmurluğa benziyordu. Gözlerim sonuncusunu bulunca görünmez bir yumruk yüreğimi sıkmaya başladı.

Aşırı güzel, siyah deri bir motosiklet ceketiydi. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim. Dokunduğum en yumuşak şeydi. Bunun ne kadar pahalı olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Ve bu ceketin burada olması tek bir anlama gelebilirdi.

Cáel.

YIRMINCI BÖLÜM

Hayden

Giyecek doğru düzgün bir şey ararken gardırobumu karıştırdım. Ama neyin uygun olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Masamda duran telefonumu alıp bir mesaj gönderdim. Knox'a attığım ilk mesajdı bu.

Ben: *Bu akşam yemeğine nasıl giyinmeliyim?*

Ekranda üç minik nokta belirince parmaklarımla telefonun arkasında davul çaldım.

Knox: *Ne kadar az giyinirsen o kadar iyi desem hata mı yapmış olurum?*

Yanaklarım kızarıırken kahkaham boğazıma dizildi.

Ben: *Hiç yardımcı olmadın.*

Knox: *Peki, o zaman nasıl rahat ediyorsan öyle giyin. Kıyafet kuralımız yok. Beş dakikaya görüşürüz.*

Eyvah. Beş dakika yeterli değildi.

Telefonumu masaya bıraktıktan sonra gardıroptan kot pantolonla bir kazak aldım. Kazak, menekşe rengi gözlerimi daha da öne çıkaran koyu deniz mavisiydi. Kazağı giyip gardıroptan eski bir çift bot çıkardım. Bunları ikinci el almıştım. Derisi aşınmıştı ama parçalanmak üzere gibi değil de kasten eskitilmiş gibi duruyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

Delaney'nin sesindeki suçlayıcı tonu duyunca kaskatı kesildim. “Akşam yemeğine.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Kiminle?”

Üç kere eyvah.

Botlarımı giyerken sertçe yutkundum. “Bazı arkadaşlarla.”

Knox’u arkadaşım sayabilirdim. Cael’i de öyle. Hâliyle yalan söylemiyordum yani.

Delaney kendini ittirerek yatağından kalktı. “Knox’la gidiyormsun, değil mi?”

En sevdiği kazağını falan çalmışım gibi yine o suçlayıcı tonla konuşmuştu.

“Evet.” Sırt çantamdan anahtar kartımla cüzdanımı aldım ve tekrar gardıroba döndüm.

“Beni de götür.”

Asker yeşili olan yeni ceketime uzanırken midem çalkalandı. “Bu sanırım bir aile yemeği.”

Delaney’nin çenesi kasıldı. “Sen aileden değilsin ki.”

“Hayır ama Knox ailesiyle tanışmamı istedi. Öyle kafama göre birini götüremem.”

Ağzı kusursuz bir O şeklini aldı. “Seni evine mi davet etti?” diye haykırdı.

Ceketimi giyip cüzdanımla telefonumu cebime attım. “Ee, evet.”

“Ama oraya kimseyi davet etmezler ki. Bizim sınıftan kimsenin davet edildiğini duymadım. Bir kişinin bile. Ablam da duymamış.”

Bunu duyunca kaşlarım çatıldı. Knox öyle önemli bir şeymiş gibi davranmamıştı ama belki de öyleydi.

Omuz silktim. “Bilmem ki.”

Delaney koluma yapıştı. “Ne olur, Hayden. Ona mesaj atıp beni de getirip getiremeyeceğini sorsana.”

Midem bir kez daha düğümlendi. “Ayıp olur. Knox’la yemeğe çıkmak istiyorsan gidip ona kendin sormalısın.”

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmıştı ama Knox istediğini yapmakta özgürdü. Babamın oğlu değildi sonuçta.

Bana ters ters bakan Delaney kolumu bıraktı. “Böyle basit bir iyiliği bile yapamıyorsan çok arkadaş edinemezsin.”

Onun bu sözleri hedefini bulup kalbime saplandı ama cevap vermedim. Kapıya yönelip koridora çıktım. İndiğim her basamak, hissettiğim suçluluğu daha da artırıyordu. Avluya indiğimde kendimi berbat hissetmeye başlamıştım.

“Hayden,” diye seslendi bir BMW X5’ten inen Knox.

Birkaç kere şaşkın şaşkın gözlerimi kırptıştırarak kapıldığım düşünce sarmalından kendimi kurtardım. “Selam.”

Bana sarılırken kaşları çatılmıştı. “Sorun ne?”

Başımı iki yana salladım. “Hiç.”

Knox bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. “Hayden...”

Derin bir nefes verim. “Delaney de akşam yemeğine gelmek istiyor. Seninle yemeğe çıkacağımı anladı ve onu da yanımda getirmemi istedi. Çok ısrar etti ve ille de geleyim dedi. Şimdi de hayır dediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

Bir eliyle sırtımı sıvazlarken beni süzdü. “Onun da gelmesini istiyor musun peki?”

Yanağımı ısırdım. “Pek sayılmaz.”

Knox sırtıttı. “İyi. Çünkü ne yalan söyleyeyim, oda arkadaşın beni biraz ürkütüyor.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. “Senden hoşlanıyor.”

Knox’un yüzü buruştu. “Beni tanımıyor bile.”

Bu, can yakıcı olmalıydı. Bu insanların hepsi Knox’tan bir parça koparmak istiyordu ama onun gerçekten nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikirleri bile yoktu.

“Yani, en azından göze hoş geliyorsun,” diye mırıldandım.

Knox’un gülümsemesi geri döndü ve bu sefer daha da kocamandı. “Öyle mi?”

Yanaklarım ısındı. “Öyle olduğunu biliyorsun,” diye homurdandım. “Kendi iyiliğin için fazla yakışıklısın.”

Knox başını eğip şakağıma bir öpücük kondurdu. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Dudaklarını tenimde hissetmemle bütün bedenim kıpır kıpır oldu.

“Hadi. Kardeşlerimi bekletmeyelim. Acıkınca huysuzlaşıyorlar.”

Sersemlemiş hâlde Knox’un beni SUV’sine götürüp arabaya binmeme yardım etmesine izin verdim. Birkaç saniye sonrasında kampüsten uzaklaşıyor ve ormana doğru yol alıyorduk.

“Kasabanın dışında mı yaşıyorsunuz?” diye sordum.

Knox başıyla onayladı. “Geniş bir arazide yaşamayı seviyoruz. Daha sessiz oluyor. Daha huzurlu.”

Bunu anlayabiliyordum. Evergreen’i seçme sebeplerimden biri de buydu. Üniversiteyi çevreleyen ormanlar nedense beni çağırıyordu.

“Delaney genelde evinize birilerini davet etmediğinizi söyledi.”

Knox gözlerini yoldan ayırmadan kaşlarını çattı. “Her şeyi de biliyor, değil mi?”

Yüzümü buruşturdum. İnsanların arkanızdan sürekli bir şeyler fısıldaması zor bir şey olmalıydı. “Özür dilerim.”

Bakışları bana döndü. “Sen niye özür diliyorsun?”

“İnsanların sürekli senin hakkında konuşması can sıkıcı olmalı.”

“Alıştık artık. Zaten o haklı. Normalde eve birilerini davet etmeyiz.”

Kafamın içinde milyon farklı soru dönüp duruyordu ama bunların arasından en basitini sormaya karar verdim. “Neden ki?”

Knox’un parmakları direksiyonu dövüyordu. “Mahremiyetimize önem veren insanlarız. Hepimiz farklı sebeplerden ötürü gözleri üzerimize çekiyoruz. Kendi hâlimizde takılabileceğimiz bir yer olması güzel bir şey. İnsanlar sürekli gelip giderse bu mümkün olmaz.”

Parmaklarımı kalçama batırdım. “Ama beni şimdi oraya götürüyorsun.”

“Sen farklısın.”

Knox bunu buz gibi bir gerçekmiş gibi söylemişti.

“Neyim farklı?” diye sordum.

Bana gülümseyerek baktı. “Sen bizden birisin.”

Göğsümün içinde bir duygu kasırgası koptu. Bunun gerçek olmasını öylesine çok istiyordum ki. “Easton’ın böyle hissettiğini sanmıyorum.”

Knox’un kaşları tekrar çatıldı. “Easton asabi piçin tekidir.”

“Bay Huysuz Kedi.”

Bir kahkaha patlattı. “Bay Huysuz Kedi.”

Knox gökyüzüne doğru uzanan kıvrılağaçların arasından geçen çakıllı bir yola girdi. Ağaçlar çok güzel, tüneli andıran bir etki yaratıyordu. Âdeta bir koza gibi.

“Burada yaşamayı niye tercih ettiğinizi görebiliyorum.”

Göz ucuyla bana baktı. “Beğendin mi?”

Başımınla onayladım. “Güvenli bir yere benziyor.”

“Güzel,” diye homurdandı.

Çok geçmeden Knox devasa bir kapının önüne geldi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Koyu ahşap ve altın kaplama metalin bir karışımıydı. Tasarımın üzerinde hoş yaratıklar işlenmişti.

“Çok güzelmiş.”

Knox camını indirip kodu girdi. “Cillian yaptırdı. Tasarıma önem verir.”

“Bana Cillian’ın kim olduğunu anlatmadın.”

Kapılar açıldı ve Knox ayağını yavaşça frenden çekti. “O da arkadaşlarımızdan biri. Daha çok abimiz gibi. Aramızda yaşça en büyük olan o ve aynı zamanda grubun lideri.”

“Hepiniz arkadaşsanız o zaman kimsenin lider olmaması gerekmez mi?” diye sordum.

Knox sırtıttı. “Bunu Cillian’a söyle.”

SUV’yle birkaç viraj aldı ve en sonunda orman ikiye bölünüp önümüze bir bina çıktı.

Verebileceğim tek bir tepki vardı.

Nefesim kesildi.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Önümdeki gibi bir manzarayı daha önce hiç görmemiştim. Buraya ev demek yanlış bir tanım olurdu. Malikâne bile eksik kalırdı. Açıkçası burası modern bir dağ şatosunu andırıyordu.

Devasa bir yapıydı. En az dört katlıydı, hatta beş katlı bile olabilirdi. Koyu renk ahşaptan, taştan ve camdan inşa edilmişti. O kadar çok cam kullanılmıştı ki bazı noktalarda evin içi rahatlıkla görülebiliyordu. Evin çevreyle bir bütünmüş gibi görünmesini sağlıyordu.

“*Burada mı yaşıyorsun?*” diye ciyaktım.

Knox evin önünde yavaşlayıp bana döndü. “Beğendin mi?”

Sesinde bir endişe, evinden hoşlanmayabileceğime dair bir korku vardı.

“Burası olağanüstü,” dedim ona. “Daha önce buna benzer bir yer görmemiştim.”

Knox’un omuzlarındaki gerginlik bir nebze azaldı. “Güzel. Sana evi gezdiririm.”

Başımınla belli belirsiz onaylayarak SUV’den indim ve devasa binaya baktım. Kesinlikle beş katlıydı.

Knox arabanın etrafından dolaşp avucunu belime yerleştirdi ve beni eve doğru götürmeye başladı.

“Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordum.

“Neredeyse dört yıl oldu. Cillian burayı sıfırdan tasarladı ve rekor bir zamanda inşa ettirdi.”

Yine o gizemli Cillian. “Tam bir sanatçı gözü varmış.”

Kapının kulpuna uzanırken Knox’un dudakları seğirdi. “Her şeyin her detayına hâkim olmayı sever. Kendi evini tasarlaması mantıklı o yüzden.”

Yüzüm asıldı. “Kimse her zaman kontrolü elinde tutamaz.” Hayat öyle bir şey değildi.

Knox başını iki yana salladı. “Cill buna katılmayabilir.”

Ne yalan söyleyeyim, Knox’un bu kontrol manyağı arkadaşıyla tanışmaktan biraz çekinmeye başlamıştım.

Evin geniş antresine adım atar atmaz ayaklarım yerden kesildi. Cael bana sarılıp burnunu boynuma gömerken şaşkınlıkla bağırdım. “Seni özledim,” diye homurdandı adam.

Ben de ona sarıldım. Cael’in gösteriştense uzak, dürüst sahiciliğinde çok hoşuma giden bir yan vardı. “Ben de seni özledim.”

Beni yere bıraktıktan sonra yüzüme düşen saçlarımı nazikçe topladı. Parmakları ceketimin kapüşonuna dokundu ve sıırttı.

Onu bakışlarımla olduğı yere mıhladım. “O ceketleri yatağımanın üzerine sen mi bıraktın?”

Sıırtışı genişledi ve omuz silkti.

“Abartmışsın, Cael.”

Sıırtışı yerini kaş çatmaya bıraktı. “Cekete ihtiyacın vardı.”

“Beş tane cekete mi?” diye üsteledim.

Arkamdaki Knox’un kahkahası boğazına takıldı.

“Peki odama nasıl girdin?”

Cael bu soru karşısında gözlerini kaçırdı.

“Tanrım, Cael. Kendini tut biraz,” diye mırıldandı Easton.

Bakışlarım ona döndü. Duvara yaslanmış, orada öylece dikiliyordu. Kollarını sıvayarak kaslı önkollarını açığa çıkardığı bordo bir Henley yaka tişört giymişti. Giydiğı koyu renk kot pantolonun altında ayakları çıplaktı. O çıplak ayaklarının çok rahat, neredeyse mahrem bir yanı vardı. Onları görmemem gerekiyormuş gibi.

Easton’ın gözleri kısıldı. “Hayden,” diye kısa bir selam verdi.

“Huysuz Kedi,” diye karşılık verdim.

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. “Ne dedin sen bana?”

Dosdoğru gözlerinin içine baktım. “Şu sürekli mutsuz görünen kedi meme’ine benziyorsun.”

Easton çenesini ileri geri oynattı. “Ben *kediye* falan benzemiyorum.”

“Kedilerle ne alıp veremediğin var?” diye üsteledim.

Knox arkamda kahkahasını o kadar zor tutuyordu ki boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı.

Easton’ın bakışları ona kaydı. “Bu komik mi sence?”

Knox artık kahkahalarını tutamaz hâle geldi. “Kusura bakma, abi. Sana cuk oturuyor.”

Easton kısık sesle hırlayıp, *Çoluk çocukla uğraşıyoruz*, gibisinden bir şeyler homurdandı.

“Gayet iyi geçti,” diye mırıldandım.

Cáel bir kolunu omuzlarıma atıp beni yan tarafına çekti. “Sen onu boş ver.”

Keşke boş verebilseydim. Ama kendime Easton’ı unutmayı ne kadar telkin edersem edeyim bunu bir türlü beceremiyordum. En olmayacak zamanlarda aklıma gelip duruyordu. Bu da ona daha çok sinir olmama yol açıyordu.

“Yemekten önce Hayden’a evi gezdirelim,” diye öneride bulundu Knox.

Cáel başıyla onaylarken sarı örgüleri sallandı. Saçlarına dokunma, tenime temas ettiklerinde nasıl bir his vereceklerini öğrenme arzusuyla parmaklarım kaşınıyordu. Ve beni kendine bastırmaya devam ettikçe kaslarımdaki karıncalanma gitgide daha güçleniyordu.

Knox devasa salondan başladı. Salonun tam ortasında, inanılmaz derecede yüksek tavanın içinde kaybolana dek yükselen koyu renk taşlardan inşa edilmiş bir şömine vardı. Şöminenin üzerinde kocaman bir ahşap şömine rafı, şömine rafının üzerinde de aynı derecede büyük bir televizyon vardı.

“Siz ufak nedir pek bilmiyorsunuz sanırım?” diye sordum.

Cáel kıkırdadı. “Fark ettin mi bilmiyorum ama biz de pek ufak değiliz.”

Yanaklarım ısındı. Fark etmiştim. Hatta biraz fazla farkındaydım.

Knox birkaç noktaya dikkat çekip bizi salonun içinden geçirerek geniş bir koridora çıkardı. “Burada her birimizin ayrı ofisi var. Çalışabileceğimiz alanlar. Burası benimki.”

Bir ışık düğmesine basınca şahane bir oda aydınlandı. Bu odanın da kendine ait bir şöminesi, duvara gömülü kitaplıkları, bir oturma alanı ve üzerinde bir bilgisayarın bulunduğu kocaman bir masası vardı. Uzun pencereler arka bahçenin ve devasa havuzun bir manzarasını sunuyordu.

“Bir havuzunuz mu var? Dağın tepesinde?”

Knox sıırttı. “Isıtmalı hem de.”

O bizi tekrar koridora çıkarırken başımı iki yana salladım. “Burası Maddox’ın ofisi.” Bir anda duraksadı. “Ah, hey, dostum. Burada olduğunu bilmiyordum.”

Knox kenara çekilince masasının arkasında oturan Maddox ortaya çıktı.

Adamı süzerken ağzım kurudu. Koyu, kusursuzca şekil verilmiş saçları. Kehribar rengi gözleri. Adam o kadar yakışıklıydı ki ona bakmak neredeyse canımı yakıyordu.

“Bayan Parrish,” diye beni selamladı.

Yutkundum. Acaba ona burada da Profesör Kavanaugh olarak hitap etmemi mi istiyordu? “Merhaba,” dedim herhangi bir isim kullanmamaya karar vererek.

Knox ona uyaran bir bakış attı. “Dallamalık yapma, Mad. Kampüste değiliz.”

Maddox’sa Knox’a yalnızca bakmakla yetindi. “O benim öğrencim.”

“Easton da öyle ama ona Bay Gallagher dediğini duymadım hiç,” diye karşılık verdi Knox.

“Bu farklı ve sen de biliyorsun,” diye hırladı Maddox.

Kıpırdanıp Cael’in kolundan kurtuldum. “Benim burada olmam sizi rahatsız ediyorsa kusura bakmayın. İsterseniz gidebilirim...”

Cael beni tekrar kendine çekti. “Hayır.” Ters ters Maddox’a baktı.

“Mad’in kışına sopa girmiş sanırım, eğer kendi çıkaramayacaksa ona yardım etmem gerekecek,” dedi Knox sıkıdığı dişlerinin arasından.

Başımı iki yana salladım. “Öğrencilerin evine gelmesini istememesini anlayabiliyorum.” Öğretmenler ve okul personelinin öğrencilerle herhangi bir ilişki içinde olmasını engelleyen katı kurallar olduğunu biliyordum.

“Kimse bir yere gitmeyecek.”

Konuşan ses, odadaki herkesin sesinden daha kalındı. Tenimin dalga dalga ürpermesine neden olan hırıltılı bir sestti bu.

Bedenim dönerken üzerinde hiçbir hakimiyetim yoktu. Ve döndüğümde kaskatı kesildim, ağzım sessiz bir O şeklini aldı.

Daha önce bu devasa kapının eşiğinde duran adam kadar cüseli birini görmemiştim. İçeri girmek için resmen kafasını eğmesi gerekmişti. Gözleri delici bir yeşildi ve ikizlerin gözlerinden daha koyuydu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti. Gözlerimi alamadığım tehlikeli bir güzelliği vardı.

Ama donakalmamın asıl sebebi içgüdülerimdi. Beynimin bir yanı bunu anlamıştı çünkü karşımda duran adam bir avcıydı. Ve bana bakan gözleri tek bir şey söylüyordu.

Benim av olduğumu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cillian

Kokusu burnuma ulaştığı anda kendimi kaybettim. Yaseminle taze çiğın o karışımı. Öylesine masum. Öylesine saf. Öylesine benim.

Köpekdişlerim dişetlerime bastırıyor, uzamak ve ısırarak istiyordu. Bütün dünya onun benim olduğunu öğrensin diye onu işaretlemem gerekiyordu.

Benim.

Bu tek kelime o kadar tehlikeli bir düşünceydi ki. Özellikle de benim kadar sapkın biri için. Benim eşim olacak kişinin işinin epey zor olduğunu biliyordum.

Benim baskıcı sahipleniciliğimle başa çıkmaları gerekecekti. Obsesif korumacılığım. Tekrar tekrar onu kendimin yapma ihtiyacımla.

Ama bunun bazı sebepleri vardı. Düşmanlarımla listesi bir kilometreyi bulurdu. Ve içlerinden herhangi biri, benim için bu kadar önemli olan birini ele geçirmek anlamına gelecekse sağ kolunu feda ederdi.

Son birkaç haftayı en büyük düşmanlarımdan biri olan babamı ortadan kaldırmaya harcamış olmam, damarlarımda dolaşan yabancı paniği yatıştırmıyordu. Bu kadına ulaşmak için elinden geleni ardına koymayacak çok fazla kişi vardı.

Hayden.

Onu süzerken ağzım sessizce adını tattı.

Aradığında Maddox bana durumu izah etmişti. İlk başta o da şüpheyle yaklaşmıştı. Korumasız bir dişi ejderha çok nadir görülürdü. Türümüzün dişilerinin soyu yavaş yavaş tükeniyordu ve çoğu da dönüşme becerisinden yoksundu. Ama Knox bu kızın bizim eşimiz olduğundan emin olarak aradığında, Rhode Island'dan Kaliforniya'ya dönen ilk uçağa atlamıştım.

Eşimiz.

Tanrılar aşkına, o kadar güzeldi ki. Orada donakalmış hâlde iriyarı bedenimi incelediği sırada içimdeki hayvan da zevkle kükredi. Bu kızın ona boyun eğmesini istiyordu. Ama insan yarım onun güvenini kazanmayı arzuluyordu.

Mini minnacıktı ve kırılgan görünüyordu, en azından benim cüssemın yanında. Sarı saçları uzun dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Giydiği kazak vücut hatlarını öyle bir sarmıştı ki aletim pantolonumun fermuarına dayanmıştı. Ama ya o gözler. O menekşe rengi gözleri beni boğazımdan yakalamıştı ve salmıyordu.

“Hayden.” Sesim hırıltılı çıkmıştı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. İçimdeki hayvan kontrol ele geçirmek için çaba-lıyordu ve onu zaptetmek için elimden geleni yapıyordum.

“Selam?”

Bu kelimeyi bir soruymuş gibi ciyaklayarak söylemişti.

Cáel kızın temkinli tavrını fark etmiş olacak ki ona daha sıkı sarıldı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Kimse beni eşimden ayıramazdı; kardeşlerimden, kendi bağımıdan biri olsa bile. Gözlerimin ikazla parlamasına izin vererek Cáel'e beni engellemeye kalkarsa tam olarak neler olacağını söyledim.

Karşılık olarak onun gözleri de gümüşü parladı.

Yanlarına gidip elimi Hayden'a uzattım. “Ben Cillian. Evimize hoş geldin.”

Hayden ona elimi değil de bir yılan uzatmışım gibi elime baktı ama nihayet benimle tokalaşmak için elini uzattı.

Tenimiz birbirine değdiği anda damarlarımda alev akmaya başladı. Leziz bir yanma hissiydi bu. Eşit ölçüde zevk ve acı.

Benim, diye kükredi hayvanım.

Bu hakikat o kadar derindi ki sanki benliğimin merkeziymiş, kemiklerime dağlanmış gibi hissediyordum.

Gözbebekleri genişleyen Hayden olduğu yerde sallandı. Ben onu tutmak için hamle yaparken Cael sert gözlerle bana bakıp kızı ayakta tuttu.

“İyi misin?” Sesimi yumuşatmak için elimden geleni yapmıştım. İstedğim son şey zavallı kızı korkutmaktı.

Şaşkın şaşkın gözlerini kırptırınca bakışları yeniden odaklandı. “Ö-özür dilerim. Aynı şey olup duruyor. Neyim var bilmiyorum.”

Tabii ki bilmiyordu. Çünkü Hayden gerçekte ne olduğundan habersizdi. En ufak bir fikri bile yoktu.

Ama hepimiz ona dokunduğumuzda, patlamaya hazır bir bombaya dönüşecekti. O noktadan sonra içindeki ejderhanın uykusu çok uzun sürmezdi.

Genelde içimizdeki hayvann derinlere gömülmesi travmadan kaynaklanırdı. Ama kendi türümüzle, özellikle de eşimizle vakit geçirmek ejderhalarımızı tekrar yüzeye çıkarırdı.

“Yemek odasına geçmeye ne dersin?” diye teklif ettim. “Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getiririz.”

Koluma girsin diye Hayden’a uzattım.

Cael’in kaşları daha da çatıldı ve sırtmamak için kendimi tuttum. Kıskaç ahmak.

Koluma giren Hayden’in eli titriyordu. Ama temas ettiğimiz anda resmen bana yapışmıştı. Kızın temasıyla içimdeki hayvan biraz olsun yatıştı. Kız buradan gittikten sonra hayvanımın bana nasıl bir kâbus yaşatacağını ancak hayal edebilirdim.

“Ee,” diye konuşmaya başladım, “demek Seattle’dan geldin?”

Başıyla onayladı. “Şehrin hemen dışından.”

“Knox bir koruyucu ailenin yanında yaşadığını söyledi,” diye bastırdım.

Hayden'in gözleri kocaman açılırken arkadan Knox'un hırladığını duydum.

"Ee, evet."

"Ebeveynlerinle nerede yaşıyordunuz?"

Onun soyunun izini süreceksam, Hayden hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

O menekşe rengi gözler kısıldı. "Bunun ne önemi var ki?"

Kayıtsızca omuz silktim. "Sohbet ediyorum sadece. Merak ettim."

"Sohbet değil de sorgu resmen," diye mırıldandı kız.

Kahkaha atacaktım neredeyse. Bizim kız çetin ceviz çıkmıştı. Güzel. Buna ihtiyacı olacaktı. "Önemli değil, Minik Alev. Hakkında her şeyi öğrenmem için vaktimiz var."

Sesimin vaadiyle kızın gözbebekleri genişledi ve aletim fermuarı iyice zorlamaya başladı. O benim Minik Alevim'di ve şu anda ateşle oynadığımın farkında olsam da kendimi tutmadım. Kızın kokusunun beni sarmalamasına, asla üzerimden çıkmayacak şekilde içime işlemesine müsaade ettim.

"Peki ya sen?" diye sordu karşı koyarcasına. "Sen nereden geliyorsun?"

Cehennem dibinden. Bu hakikate çok daha yakın bir cevap olurdu. "Rhode Island."

"Ah," diye mırıldandı Hayden. "Biz de Maine'de yaşıyorduk."

Maine. İlginç. Benim büyüdüğüm sürünün bölgesinin hemen sınıırıydı orası. Açıkçası hiçbir sürünün bölgesine girmiyordu. O kadar kuzeyde yalnızca bir avuç doğaüstü klan mevcuttu. Çoğunlukla saklanmak isteyenler yaşırdı orada.

Ebeveynleri onun ait olduğu sürüye güvenmediyse kaçmaları mantıklı bir hareketti. Çünkü dişi ejderhalar çok nadirdi. Peki ya doğaüstü dünya Hayden'in varlığını öğrendiğinde ne olurdu?

O zaman onun peşine düşerlerdi.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Karşımdaki ziyafete bakarken kucağımdaki ellerim titriyordu. Bu kadar yemeği nasıl yiyeceğimize dair en ufak bir fikrim yoktu. Aç bir dikkatle beni seyreden beş çift gözün önünde nasıl tek bir lokma yiyebileceğim de bir diğer önemli soruydu.

Yanımda oturan Knox masanın altından uzanıp bacağıma sıktı. “Biftek sever misin?”

Başımınla onayladım. Severdim. En sevdiğim yemeklerden biriydi. Ama şu anda nasıl sindireceğimi hiç bilmiyordum.

“Buyur,” diyen Cael tabağıma biftek ve mezelerle doldurdu. Patates püresi, fırında yeşil fasulye, salata ve sarımsaklı ekmek vardı.

“Bu çok ama,” diye karşı çıktım.

O ise yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. “Daha çok yemen gerekiyor.”

Başımı kaldırıncaya kendimi doğrudan Maddox’ın kehribar gözlerine bakarken buldum. Beni seyrederken suratındaki ifadeyi okumak imkânsızdı.

“Mad, Hayden da tıp fakültesine hazırlanıyor,” diye konuşmaya başladı Knox. “Doktor olmak istiyor.”

O kehribar rengi derinliklerde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin çıktığını gördüm.

“Asil bir hedef,” dedi Maddox kırmızı şarabından bir yudum alarak.

“Nihayet senin şu bilim dergilerini konuşacak birini buldun,” dedi Knox sırtarak.

Bunu duyunca daha dik oturdum. “Hangilerini seviyorsun?”

Maddox sandalyesinde kıpırdandı. “Özellikle nanobilim ve nanotıp alanlarıyla ilgileniyorum.”

Burada geldiğimden beri ilk kez sahici bir gülümseme yayıldı yüzüme. “Kanser tedavilerini takip ediyor musun?”

Kaşları takdirle yukarı kalktı. “Evet. Ediyorum.”

“Tanrı yardımcımız olsun. Yemek masasında bilim konuşmayın,” diye homurdandı Maddox’ın yanında oturan Easton.

Ona dil çıkarma dürtüm neredeyse bastırılamayacak kadar kuvvetliydi.

Cillian masanın başındaki sandalyesine yaslandı. “Peki sen ne hakkında konuşmak isterdin?”

Easton’ın öfkeyle alevlenen bakışları Cillian’a kaydı. “Bunun ne kadar akılsız derecede ahmakça bir fikir olduğundan başlayalım mı? Hepimizin ölümüyle sonuçlanacak bir fikir olduğundan?”

“East,” diye uyardı Knox.

Easton’m öfkeli bakışları Knox’a döndü. “*Biliyorsun*. Neyi riske attığını herkesten daha iyi biliyorsun. Benden hiçbir şey yapmadan bunu seyretmemi bekleyemezsin.”

Easton sandalyesini arkaya ittirerek masadan kalktı ve hışımla odayı terk etti.

“Sorsan dramatik değilim der,” diye mırıldandı Cillian.

“Yardımcı olmuyorsun, Cill,” dedi Maddox sessizce.

Masaya bakındım. Onların ölümüne yol açacak olan fikir neydi ki? Fiona’nın haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki bu herifler gerçekten de parçası olmak istemeyeceğim şeylere bulaşmışlardı.

Cillian dikkatini üzerime çevirdi. “Kardeşimizin davranışı için özür dilerim.”

Sertçe yutkundum. “Bu senin hatan değil. Davranışlarının sorumlusu kendisi.”

Cillian bifteğini kesti. “Doğru ama yine de akşam yemeğine gölge düşürdü.”

Cillian’ın kusursuz bir lokmayı hazırlayıp ağzına atmasını seyrettim. “Sen ne işle meşgulsün, Cillian?”

Lokmasını çiğnerken eğlenmiş bir merakla kaşlarını kaldırdı.

“Yani, üniversiteye gitmek için fazla büyük duruyorsun. Maddox’ın bir profesör olduğunu biliyorum.”

Cillian sandalyesine yaslanıp şarabından bir yudum aldı. “Ben bir kulüp sahibiyim. Yanında birkaç işletmem daha var.”

Zihnim *kulüp* kelimesine yapıştı. Uyuşturucu satmak için mükemmel bir yerdi. Harika, hakikaten harika. Kendimi bir tür kartel operasyonunun ortasında bulmuştum.

“Niye doktor olmak istiyorsun?” diye sordu.

Yemeğimle oynadım. “İnsanlara yardım etmek istiyorum,” dedim samimiyetle.

“Bundan daha fazlası var,” diye üsteledi Cillian.

Geri adım atmayı reddederek bakışlarına karşılık verdim. “Herkesin bir hikâyesi vardır.”

“Peki ya seninki?” diye ısrar etti.

“Henüz bunu duymayı hak etmedin.”

Cillian’ın gözleri alevlendi. “Minik Alev...”

Midem çalkalanırken konuştuğum bu adamın büyük ihtimalle bir uyuşturucu satıcısı olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım.

Cevap vermek yerine yemeğime odaklandım. Yemeğimi mümkün olduğunca hızlı yiyip yalnızca mecbur kaldıkça sorulara cevap verdim. Yemek biter bitmez sandalyemi geri ittirerek masadan kalktım. “Kusura bakmayın. Ödevlerimi yapmaya başlamak için yurda dönmem gerekiyor.”

Rahatlamış görünen Maddox başıyla onayladı. “Elbette. Knox seni bıraksın.”

“İstersen burada çalış,” diye önerdi Cáel umut dolu bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Kitaplarımın hiçbiri yanımda değil.”

Adamın omuzları düştü ve kendimi ânında suçlu hissettim. “Bize katılmak istersen, bu hafta sonu Knox’la birlikte kütüphanede ders çalışacağız.”

Bunu duyunca heyecanlanıp başıyla onayladı ve bana sarıldı. “Kendine dikkat et.”

Bu temas kaslarımın şakımasına yol açtı. “Sen de.”

Cáel yalnızca homurdandı.

Cillian beni ben bir yapbozmuşum da parçalarımı bir araya getiriyormuş gibi seyrediyordu. “Yakında görüşürüz, Hayden.”

Bu aynı anda hem bir vaat hem de bir tehdit gibi gelmişti kulağıma.

Orta karar bir ses çıkarıp Knox’un peşimden geleceğini umarak kapıya yöneldim.

“Akşam yemeği için sağ olun,” diye seslendim arkama bakmadan ve yol üzerinde ceketimi aldım.

Ben yaklaşıncaya X5 *bipledi* ve arabaya bindim.

Knox beni okula götürürken sessizdi ve bana bakmaktan bile kaçınıyordu. Avluya park ettiğinde midem düğüm düğüm olmuştu.

“East konusunda özür dilerim,” dedi kısık sesle.

Yanımda oturan adamı inceledim. Her zamanki rahat tavırlarını kasvet basmıştı ve eline uzanmadan edemedim.

“Onun davranışları seni bağlamaz,” diye temin ettim onu.

Knox bakışlarını kaldırıp bana baktığında gözlerinde öyle büyük bir acı vardı ki. “O sadece tüm ilişkilerin sonunun felaketle biteceğine inanıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Eh, ama sizinle bir ilişkisi var.”

“O tarz ilişkiler değil, romantik ilişkiler.”

“Ah.” Aklımda milyon soru vardı ama tek bir tanesi öne çıkıyordu. “Niye?”

Knox uzunca bir süre sessizliğini korudu, ardından anlatmaya başladı. “Abimiz evliydi. Âşıktı. Daha mutlu birini bulamazdın.”

İçime bir dehşet çöktü.

“Ryan’ın karısı bir cinayete kurban gitti ve abim kendini kaybetti. Bir noktada artık abimiz olmayı bırakana kadar kötüleşmeye devam etti. En sonunda bir yabancıya dönüşmüştü.” Knox’un parmakları elimi sıktı. “Bütün ailemizi öldürüp evimizi ateşe verdi. East’le ben kıl payı kurtulduk. Ryan ailemizle birlikte yanmayı tercih etti.”

Boğazım yanıyor, ıstırapla sızlıyordu. Knox’un acısını bizzat kendi acımmış gibi hissedebiliyordum. Belki de öyleydi. Hikâyelerimiz farklı olsa da bir noktada oldukça benzeşiyordu.

Ben de elimden gelen tek şeyi yaptım. Emniyet kemerimi açıp kucağına tırmandım.

Bütün acısını alabilirmişim gibi Knox’a sarıldım. “Çok üzüldüm.” Başımı boynuna yasladım. “Yalnız değilsin.”

Yasımın derinliklerinde yüzerken benim duymak istediğim tek şey buydu. Yanımda birilerinin olduğu.

Knox kafasını azıcık geri çekerek gözlerimin içine baktı. “Değilim, değil mi?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Başını yavaşça eğdi ve çekilmem için bana fırsat verdi. Ama çekilmedim.

Knox’un dudakları dudaklarımı bulduğundan damarlarım tuttu. Sıcaktan, ihtiyaçtan ve duyulardan oluşan bir alev fırtınasıydı. Daha fazlasına, her şeye ihtiyaç duyarak bedenimi ona bastırdım.

Knox benden aldıkça alır, dili dilimi okşarken dudaklarımdan bir inleme koptu.

Parmaklarım gömleğini kavradı ve onu kendime çektim. Midem amansız bir açlıkla kasıldı. Göğüs kafesimde görünmez kanatlar çarpıyormuş gibi hissediyordum.

Suluk soluğa kalan ve gözleri altın rengi parlayan Knox ağzını geri çekti.

Parmaklarım dudaklarıma gitti. Dudaklarım hâlâ yanıyor.

Ve bir yanımda, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Easton

Fondiplediğim viski boğazımı yaktı. Bu yakıcı acı tam da ihtiyacım olan şeydi. O kızın bana yaşattığı acıdan aklımı uzaklaştıracak her şeye razıyım.

İkizim onu buraya, sığınağımıza davet etmese olmazdı. Şimdi de kokusu her yer yerdeydi. O çiğli yasemin kokusu. Öylesine saf. Öylesine naif.

Kokusu her yere sinmişti. Mobilyalara. Halılara. Koduğumun duvarlarına.

Artık Hayden'ı uzaklaştırmak imkânsızdı. Dört bir yanıma sarmıştı.

Kızın çağrısı öyle kuvvetliydi ki. İçimdeki hayvan, kardeşlerim ona dokunduğu ve eşleşme sürecini başlattığı için onu hissedebiliyormuş gibiydi.

Bu sürecin geri dönülmez noktaya gelmesine daha vardı. Bunun için gerçek bir ısırığa ihtiyaç vardı. Benim asla yapmayacağım bir şey. Ama bunun beni hangi noktaya götüreceğini bilmiyordum. Muhtemelen istek ve ihtiyaç yüzünden aklımı yitirirdim.

Shot bardağımı doldurmak için viski şişesini aldım ama başka bir el şişeyi tutup elimden aldı.

Cillian o koyu yeşil alfa gözleriyle bana bakıyordu. Küçük sürümüzde onun bakışlarına karşılık verebilenler yalnızca bizlerdik ama yine de bakışlarının belli bir ağırlığı vardı.

"Bunun sorunlarını çözeceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı.

Maddox'la Cáel de odaya girerken omuz silkip şişeyi bıraktım. "Her şey boktan değil de harikaymış gibi davranmaktan daha iyidir."

Cáel'in yüzündeki ifadeye gölge düştü. "O bizim eşimiz. Bu bir armağan. Bunun ne kadar nadir bulunduğunu biliyorsun."

Nadir demek yetersiz kalırdı. Dişi ejderhaların sayısı endişe verici derecede azalmıştı. Hakiki bir eş bağı bulmak neredeyse imkânsızdı. Çoğu erkek ejderha başka bir tür şekil değiştirenle çiftleşiyordu, hatta insanlarla çiftleşenler bile vardı.

Barın arkasındaki başka bir şişeye uzandım. Bu, Cillian'ın kaliteli viskilerinden biriydi. Bardağımı doldurup fondipledim. "Size afiyet olsun."

Cillian şişesini bara bıraktı. "Bu işin böyle olmadığını biliyorsun."

Biliyordum. Ne olursa olsun onu hissedecektim. Kardeşlerimin onunla eşleşme süreçleri tamamlandığında hayat benim için tamamen işkenceye dönecekti, zaten yeterince öyle değilmiş gibi. Hayden zaten rüyalarım musallat oluyordu. Kokusu her yere sinmişken bu gecenin ne kadar kötü geçeceğini düşünmek dahi istemiyordum.

Bakışlarım Maddox'a kaydı. "Sanki sen de çok memnunsun bu durumdan."

Bana şu kahrolası öğretmen bakışlarından birini attı. Onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmışım gibi. "Ben Hayden'ı asla bir armağandan başka bir şey olarak görmem. Önümüzdeki dört sene boyunca ondan uzak durmam gerektiği gerçeği bunu değiştirmiyor."

Cillian homurdandı. "Sana kolay gelsin."

Maddox'ın çenesi kasıldı. "O daha çok genç, Cill. Bizden on üç yaş küçük. Masum. Bu dünyanın varlığından bile haberdar değil. Bunu unutmaman gerekiyor."

Cillian'ın gözlerinin yeşili girdap gibi dönmeye ve neredeyse siyah olana dek kararmaya başladı.

Normalde ödümü bokuma karıştıran kişi Cael olurdu ama Cillian tepesi attığında dehşet verici birine dönüşüyordu.

“O benim eşim.” Cillian fısıldayarak konuştuğu için kelimeleri zar zor duyulmuştu ama öfkeyle titreşiyorlardı.

Cael fısıltıyla söverek gerekirse rahatlıkla Cillian’la Maddox’ın arasına girebileceği bir pozisyona geçti. Cill’in tepesi atarsa Cael ezmeye dönerdi.

Maddox sakinliğini korudu. Ejderha konseyinden rakip sürülere kadar önümüze ne bok çıkarsa çıksın sakinliğini koruyabilmek ona has bir özellikti. Asla bir gram olsun paniklemezdi.

“Ona sahip olamayacağını söylemiyorum,” diye açıklamaya başladı Maddox. Bu kelimeler Cillian’ın gerginliğini bir nebze azalttı. “Sadece biraz yavaş hareket etmen gerektiğini söylüyorum.” Gözlerini odada gezdirdi. “Bu hepiniz için geçerli.”

Dişlerimi sıktım. “Benim hareket ettiğim yok.”

Belki de asıl ihtiyacım olan şey araya biraz mesafe koymaktı. Bu çekimi kontrol altına alabilmek için biraz uzaklaşmak. Seyahate çıkabilirdim. Belki Cillian’m üvey kardeşlerinin yanına Rhode Island’a giderdim. Onların iyi herifler olduğunu söylemişti.

Ama bir yanım aramıza koca bir ülke kadar mesafe koysam bile Hayden’in siren şarkısını duymaya devam edeceğimi söylüyordu. Çünkü Hayden tam da buydu işte. Hepimizin mahvoluşuna sebep olacak bir tür efsanevi yaratık.

Cael yan gözle Cillian’a baktı. “Onu kim koruyor?”

“James’le Sean.” Cillian oradaki görünmez bir baskıyı azaltmak istercesine boynunu küttetti.

Ama o baskının ne olduğunu biliyordum. Hayden’a bir kez dokunduğu için çiftleşme dürtüsü onu ele geçirmeye çalışacaktı. Hayden’a sahip olma *ihtiyacı*. Ama bir yandan da onu güvende tutma ihtiyacı.

Cillian’ın en iyi iki infazcısını Hayden görevine ataması şaşırtıcı değildi. Hatta kızın sürü topraklarından ayrılmasına müsaade etmesi bile bir mucizeydi.

“Peki her bir adımını takip eden iki tane irikıyım adamı fark ettiğinde ne olacak?” diye sordum.

Cillian’ın gözleri bana döndü. “Onlar görülmemeyi bilir.”

İyi olduklarına şüphe yoktu ama sonsuza dek kendilerini gizleyemezlerdi. Özellikle de kampüste.

“Bu o kadar sikik bir fikir ki,” dedim tükürürcesine.

Odaya girerken Knox’un gözleri altın rengine kaymıştı. “Bu konudaki fikrini son derece açık belirttin. Öyle ki Hayden’in evimizde, *kendi evinde* rahatsız hissetmesine yol açtın.”

Bu iki kelime, *kendi evinde* demesi gözüme kırmızı bir perde inmesine neden oldu. “Bunun kararını verecek olan kişi sen değilsin. Birileri ölüp de seni alfa yapmadıysa yani,” diye hırladım.

Knox’un göğsü sertçe inip kalkarken burun delikleri genişledi. “Aklını başına alman ve bunu bir an önce yapman gerekiyor. Sırf sen korkuyorsun diye onu kaybetmeyeceğim.”

Dönüşümümü zaptetmeye çalışırken pençeler parmak derilerimi delmeye başladı. “Ben korkmuyorum. Zekice davranıyorum. Başka kimsenin benim akıl sağlığımın anahtarını elinde tutmasına izin vermeyeceğim. Asla. Senin de izin vermene inanamıyorum. Hem de karının teki için.”

Bunu dememem gerekiyordu.

Herhangi bir uyarı olmaksızın Knox üzerime atıldı. Kendini bir maçıymış gibi üzerime atıp beni geriye uçurdu. Birbirimizin kaburgasına, çenesine ve başka nereye denk gelirse oraya yumruklar indirirken yerde yuvarlandık.

Beni gömleğimden yakalayan eller ayrılmamızı sağladı.

“Yeter!” diye bağırdı sesine alfalığını katan Cillian ve itaatle kafamı eğdim. “Bu şekilde birbirimize girmek ihtiyacımız olan son şey. Hata yapmamamız gerekiyor yoksa Hayden’ı sonsuza dek kaybedebiliriz. Çünkü doğaüstü dünya onun bir ejderha olduğunu öğrendiğinde onun peşine düşecek. Ve ona ulaşabilmek için bizi gebertmekten çekinmezler.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Ayakkabılarımı ayağıma geçirmek için yatağa oturdum. Her yerim ağrıyordu. Boğazım yanıyordu. Kaslarım sızlıyordu. Ateşimin çıktığından da emin gibiydim.

Yatağım beni geri çağırıyordu. Yorganın altına kıvrılıp uykuya dalmak o kadar kolay olurdu ki. Fakat bunu yapamazdım. Daha dönemin başında dersleri kaçırmaya başlayamazdım.

“Senin neyin var?” diye sordu yüzünü buruşturan Delaney.

Yutkununca boğazım acıdı. “Pek iyi hissetmiyorum.”

Kocaman bir adım geriledi. “O zaman benden uzak dur. Yarın büyük planlarım var.”

Vay be, duyarlılığın için sağ ol.

Delaney topukları üzerinde sallandı. “Küller&Zümrütler’e gideceğiz.” Bu ismi söylerken sesi tizleşmişti.

“Küller&Zümrütler mi?”

Sırıttı. “*Harika* bir kulüp. İçeri girebilelim diye Maggie bize sahte kimlik ayarlıyor.” Gülümsemesi biraz düştü. “Ama sen bana veba bulaştırırsan bu iş yatar.”

Şu anda bir kulübe gitme fikri, arka arkaya iki maraton koşmam kadar mümkün görünüyordu. Yok, ben almayayım. “Size iyi eğlenceler,” diye mırıldandım.

Kız beni süzerken yüzü buruştu. “Revire falan mı gitsen?”

Bu fena bir fikir değildi. Kaçtır neredeyse bayılacak gibi olmamın üzerine bir de bu eklenince muhtemelen bir muayene olsam iyi olurdu. “Sabah derslerinden sonra giderim.”

“Kimseye bulaştırmamaya dikkat et de,” diye mırıldandı Delaney çantasını alıp kapıya yönelirken.

Oda arkadaşımın bana bundan daha cana yakın davranmasını beklemek hata olurdu.

Yataktan güç alarak ayağa kalktım ve dünya dönmeye başladı. *Eyyvah*. Dengemi sağlamak birkaç saniyemi aldı ve ardından sırt çantamı taktım.

Yurttan çıkmam olması gerektiğinden çok daha uzun sürdü. Dışarı çıkmayı başardığımda soluk soluğaydım. Bu kesinlikle normal değildi.

Attığım her adımda bacaklarım resmen elli kiloymuş gibi hissediyordum. Yanlarından geçerken öğrenciler bana şaşkın bakışlar atıyordu. Bok gibi görüldüğümünden emindim. *Harika*. Yeni dünyamda epik bir ilk intiba daha.

Kampüsü yavaşça aştım ve fen fakültesine vardığımda, çölde bir maratonu sürünerek tamamlamış gibi hissediyordum. Ağzım o kadar kuruydu ki çatlayıp parçalanacak sandım. Kaslarım titreyip sızlıyordu. Ve yanıyordum.

İçeri girdiğimde az kalsın Profesör Brent’le çarpışıyordum.

Beni görünce suratı asıldı. “Hayden?”

“Merhaba Profesör,” diye ciyakladım.

Kaşları çatıldı. “Sen hasta mısın?”

“Biraz üşüttüm sanırım.”

Brent bir adım geriledi. “Revire gitmelisin.”

“Dersten sonra gideceğim.”

O ela gözlerinde anlayamadığım bir ifadeyle bir dakika kadar beni süzdü. “Derslerine olan bağlılığını takdir ediyorum. Bugün biraz dinlenmek istersen gelip ofisimdeki kanepede uzanmaktan çekinme.”

Bedenimden bir ürperti geçti ve bunun çıkan ateşimle bir alakası yoktu. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. “Ve görüşmemizi planlamak için bana e-posta göndermeyi unutma.”

Belli belirsiz bir mırıldanmayla ona baş selamı verdim ve öğrenci seline karıştım. Öğrencilerin her birini buhar olmak üzereymiş gibi kenarlardan bulanık görüyordum. Belki gerçekten ağır bir hastalık geçiriyordum.

Ayaklarımı zar zor kaldırıabiliyor, koridorda yürürken sendeliyordum. Ayaklarım dolandı ve öne doğru yıkılmaya başladım.

Kuvvetli eller beni havada yakaladı. “Dikkat et, Bayan Parrish.”

Bakışlarımı yukarı çevirince sıcak kehribar rengi gözler gördüm. Göz göze geldiğimiz anda Maddox’ın gözleri endişeyle açıldı.

“Sorun nedir?”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedim hırıltılı bir sesle.

Maddox bir kolunu belime dolarken gözlerindeki endişe yerini paniğe bıraktı. Ağırlığımı kolayca taşıyarak bana koridorda yol gösterdi. “Gel.”

Söz dinledim. Zaten istesem de ona karşı gelecek mecalim yoktu. Şu anda biri beni haplamış gibi hissediyordum.

Maddox beni ofisine sokup kapıyı arkadan kapattı ve beni deri bir kanepeye götürdü. Sırt çantamı omuzlarımdan çıkarıp beni kanepeye oturttu. “Bana ne şikâyetin olduğunu söyle.”

Onu net görebilmek için birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım ama başaramadım. “Boğazım. Ve bütün vücudum ağrıyor. Sanırım ateşim de çıktı.”

Sesim sanki bana ait değildi. Uzaktan geliyordu ve hırıltılı bir nefes gibi çıkıyordu.

Maddox küfrederek telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu kulağına götürdü. “Hemen şimdi ofisime gelmen lazım.” Bir sessizlik oldu. “Evet, Hayden’la alakalı. Ve bizzat derini yüzmezsem kendini şanslı say.”

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı. Kiminle konuşuyordu?

Her yerim o kadar çok acıyordu ki bu düşünce hemen gelip geçti. Yana doğru devrilmeye başladım ve Maddox yine bir küfür mırıldanarak beni tuttu.

“Yavaş, *Mo Ghràidh*. Her şey düzelecek.”

Maddox'a doğru eğildim ve kokusu dört bir yanıma sardı. İslî, yanık portakal kokuyordu. Adamın kendisi gibi ilk etapta insanı yakan bir kokuydu bu.

“Benim neyim var?”

“Hiçbir şeyin yok,” diye fısıldadı.

Mızıldandım. “Canım yanıyor.”

Maddox bir kez daha sövdü ve ardından elini enseme koyup boynumu ovmaya başladı.

Teni tenime değdiğinde anda acı bir nebze olsun dindi. Tamamen geçmemişti ama daha dayanılır hâle gelmişti. Ama hâlâ haplanmış gibi hissediyordum. Karanlık beni kendine doğru çekiyordu.

“Nefes alıp vermeye odaklan, *Mo Ghràidh*. Nefes alıp ver. Gececek.”

“Ne... geçecek?” Dudaklarımdan öteye geçmek istemiyorlarmış gibi kelimelerim ağızımdan yavaş ve hantalca çıkıyordu.

“Acı. Acını dindireceğim.”

Dindirdi de.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Knox

Fen fakültesinin arkasındaki park alanına uçarak girerken arabanın tekerlekleri haykırdı. Bu park yeri yalnızca fakülte çalışanlarına ayrılmıştı ama umurumda değildi. Çok istiyorlarsa bana ceza yazabilirlerdi.

Düşünebildiğim tek şey Hayden'ın yanma varmaktı. Kafamın içinde bir milyon farklı senaryo dönüp duruyordu. Her biri bir öncekinden daha berbattı.

Zıplayarak şoför koltuğundan indim, arkamdan kapıyı çarparak kapattım ve fakültenin arka kapısına doğru koşmaya başladım. İnsanüstü hızımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Ne kadar hızlı hareket edebileceğimi ifşa edersem beni kesin bir hükümet tesisine kapatırlardı.

Hayvanımın içgüdülerine direnmeye çalışarak kapıyı açtım ve koridora girdim. İçerisi şimdi büyük ölçüde boştu ama yine de fazla hızlı hareket etme riskini göze almadım. Maddox'ın ofisine doğru normal bir insan temposuyla koşarak yol aldım.

Sesindeki öfkeyi duymuştum. Bir şeyler olmuştu. Kötü bir şeyler. Beni suçladığı bir şeyler.

Hızlanırken midem düğümlendi.

Maddox'ın ofisinin kapalı kapısına ulaşmam yalnızca birkaç saniyemi almıştı. Kapıyı çalmakla uğraşmadan çektiğim gibi açtım. Hışımla içeri girince bir anda kalakaldım.

Hayden, Maddox'a yaslanmış yatıyordu. Teni fazla solgundu ama yanakları kızarmıştı. Gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı ama bu hiç mantıklı değildi.

"Kapıyı. Kapat," diye hırladı Maddox.

Hemen sözünü dinledim. "Onun nesi var? Hasta mı? Onu bir şifacıya götürmemiz gerekiyor mu?"

Maddox'ın gözleri altın rengi çıktı. "Ona dokundun mu?"

Duraksadım. "Evet, ben..."

"Ona *dokundun* mu?" diye hırladı.

Siktir.

Sırtım dikleşti. "Biz öpüştük," diye itiraf ettim panik vücudumu ele geçirirken.

Maddox bir dizi küfür sıraladı. "Aklından ne geçiyordu? Kızın rızası olmadan onu bize bağladın."

Gerçek eşlerde böyle bir yaşanabileceğini duymuştum ama muhtemel bulmamıştım. "Birden öpüşüverdik."

Gözleri bir kez daha çıktı. "Nasıl yani? Ayağın kaydı, düştün ve ağzın kızın ağzına mı isabet etti?"

Dişlerimi sıkmaya başladım. "Hayır. East konusunda canım sıkındı. O da beni teselli ediyordu. Ve o noktada öpüşüverdik."

"Bu öylece *olacak* bir şey değil. Bunun yaşanmasına müsaade ettin," diye çıkıştı Maddox. "Ve artık her şey değişecek. Bizim ona dokunmamıza ihtiyaç duyacak. Ve uzun bir süre ona dokunmazsak da hastalanacak."

Midem altüst oldu. *Siktir.* Bu benim hatamdı. "Özür dilerim, böyle olacağını düşünemedim."

"Hayır. Düşünmedin tabii ki," diye üsteledi Maddox.

Haklıydı. Bencilce ve düşünmeden davranmıştım. Ama Hayden'in çekimi dayanamayacağım kadar kuvvetliydi. Belki bu beni zayıf bir adam yapıyordu ama onun karşısında hep zayıf düşecektim zaten.

"Ne yapabilirim?" diye sordum kısık sesle.

"Şu anda onu eve götürmen lazım. East ya da Cael'i çağır, arabayı onlar kullansın. Sen de arka koltukta kızın yanında dur. Ten-

lerinizin temas etmesi gerekiyor. Birkaç saate daha iyi hissetmeye başlayacaktır. Ama bundan sonra bizden biri ona on saatte bir dokunmazsa hastalanmaya başlayacak.”

Mideme bir ağırlık oturdu. Bunu nasıl başarabilirdik ki? Bir yolunu bulmam gerekecekti.

“Bu ne kadar devam edecek?” diye sordum.

Maddox’ın çenesi ileri geri hareket etti. “Eşleşme tamamlanana kadar.”

Fakat eşleşme tamamlandığında da ortaya yeni bir risk çıkacaktı. Hayden muhtemelen ilk ejderha kızgınlığına girecekti. Bunun nasıl bir şey olduğuna dair birçok efsane mevcuttu. Eşleri günlerce onun yanından ayrılmayıp içinde akan bitmek bilmeyen ihtiyacı tatmin etmeye çalışacaktı.

Sertçe yutkundum. “Bir daha böyle bir şey yaşanmadığından emin olacağım.”

Maddox bakışlarıyla beni deşti. “Evet, öyle yapacaksın.”

Hayden’a baktı. Derin nefesler alırken yüzüne düşen sarı saçları hafif hafif uçuyordu. Bakışlarında öyle büyük bir hayranlık, öyle çok önem, korumacılık ve tapınma vardı ki. Maddox’m kendini Hayden’dan uzak tutmasının bir önemi yoktu. Kendini çoktan ona adanmıştı.

Telefonumu çıkarıp Easton’a bir mesaj gönderdim.

Ben: *Benimle hemen fen fakültesinin arkasındaki park yerinde buluş.*

Daha dün gece kanlı bıçaklı olmamız bir şeyi değiştirmezdi. Ona ihtiyacım olduğunda her zaman geleceğini biliyordum.

East: *Geliyorum.*

Kanepenin yanına gelip Hayden’in sırt çantasını aldım. Çantayı kendimi omzuma asmadan önce bozuk fermuarını fark ettim. Eğilip Hayden’a uzandım.

Onu bırakmak için kendiyi savaşıyormuşçasına Maddox’ın eli kızın belini daha sıkı kavradı. Ama en sonunda Hayden’ı saldı ve onu kucağıma aldım.

Hayden acıyla inlediğinde yüreğime bir suçluluk hançeri saplandı. Avucum doğrudan tenine değsin diye elimi gömleğinin altına soktum. Derisi alev alev yanıyordu ve o suçluluk hançeri daha da derine saplandı. Bunu ona ben yapmıştım, bu acıyı çekmesinin sebebi bendim.

“Hadi,” dedi ayağa fırlayan Maddox. “Soran olursa, grip oldu dersin. Onu doktora götürüyorsun.”

Benim için kapıyı açarken başımla onayladım.

Koridora çıkıp arka çıkış kapısına doğru ilerledik. Hayvanımın gücü ve Hayden’in minicik olması nedeniyle kucağımda ağırlığı yok gibiydi. Bu da ne kadar savunmasız olduğunu daha da belirgin hâle getiriyordu. O kırılıyordu ve bunu unutmamam gerekiyordu.

Maddox benim için arka kapıyı açtı ve güneşe çıktım.

SUV’me dayanmış olan Easton ayaklanıp kısık gözlerle bize baktı. Yeşil gözlerinde kabaran paniği, bize yaklaşırken gitgide artan dehşeti görebiliyordum. “Ne oldu?”

“Çiftleşme ateşi,” diye mırıldandı Maddox.

Easton’un bakışları hışımla bana döndü. “Ne yaptın?”

Yanağımın içini ısırardım. “Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, tamam mı? Biliyorum. Onu eve götürmeme yardım edecek misin?”

Easton’un suratında bin bir farklı duygu dolaşıyordu ama en köklüsü dehşetti. O duyguyu oraya yerleştiren kişi bendim. Çünkü henüz hiçbirimiz hazır değilken, gereken hazırlıkları yapmamışken Hayden’i bize bağlamıştım.

Easton gözlerimin içine baktı. “Her şeyi değiştirdin.”

Sertçe yutkundum. “Biliyorum.”

“Cillian seni mahvedecek.”

Bunu da biliyordum. Yaptığım şeyin bazı sonuçları olacaktı. Ama kucağımdaki kıza baktığımda, düşünebildiğim tek bir şey vardı. O benim her şeyimdi. Ve onu güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Hayden

Sıcacık bir kozanın içindeydim ve bu sıcaklığın yanında bir de tanıdık bir koku vardı. Çam ve yağmur. Bu ikisi bana yıllardır hissetmediğim şekilde evimdeymiş gibi hissettiriyordu. Kozama biraz daha gömüldüm ve küçük bir inilti çıkardım.

Kollar bana daha sıkıca sarıldı ve donakaldım.

Kollar mı?

Hızla gözlerimi açmca içinde altın zerreciklerinin yüzdüğü bir çift tanıdık yeşil gözle karşılaştım. Bu altın zerrecikler yalnızca Knox'ta olan bir desen oluşturunlardı.

“Ne?..” Sorum yarıda kesildi çünkü tam olarak ne soracağım-dan emin değildim.

Odaya baktım. İki kişilikten daha büyük olan devasa bir yatakta yatıyordum. Üzerimize kalın ve beyaz bir yorgan örtülmüştü. Odanın duvarları koyu deniz mavisine boyanmıştı ama duvarları süsleyen rengârenk tablolar Knox'un kişiliğini sergiliyordu.

“Ne oldu?” diye ciyakladım.

Knox komodinin üzerindeki bir bardağa uzandı. “Al, biraz su iç.”

Bardağı alırken elim titriyordu. Soğuk su boğazıma dokunduğu anda bir dikişte bardağı bitirdim. Resmen cennet gibiydi.

Boş bardağı ona verirken gözlerimde milyon tane soru vardı.

“Mideni üşüttüğünü düşünüyoruz,” diye açıkladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne kadardır buradayım?”

Knox yüzünü buruşturdu. “Neredeyse yirmi dört saattir. Dün sabah Maddox’la karşılaşmışsın ve hiç kendinde değilmişsin, o da bu yüzden beni aradı.”

Şimdi yüzünü buruşturma sırası bendeydi. Maddox zaten benimle bir teması olsun istemiyordu. Şu anki hislerini ancak tahmin edebilirdim.

“Sen de beni buraya mı getirdin?” diye sordum.

Knox başıyla onayladı. “Seni yurda bırakmak istemedim. Dinlenmek için sessiz sakin bir yere ihtiyacın vardı.”

“Ve burası da senin odan...”

Bu tam olarak bir soru değildi ama Knox yine de açıklamaya girişti. “Evet. Neredeyse dünden beri uyuyorsun.”

Bunu duyunca yatakta hızla doğruldum. “Derslerim. Restoran.”

Knox beni tekrar uzanmaya ikna etmeye çalıştı. “Merak etme. Mad tüm profesörlerine bir e-posta gönderdi ve Cillian da Fiona’yı aradı. Herkesin haberi var.”

Komodinin üzerindeki saate bir göz attım. “Hâlâ bu akşamki vardiyama yetişebilirim...”

“Ah, hayır,” dedi suratındaki ifade sertleşen Knox. “Dinlenmen gerekiyor.”

“Knox...”

Yatak odasının kapısı açıldı ve Cáel’in devasa cüssesi kapıda belirdi. Açık mavi gözleri kocaman açıldı. “Uyanmışsın.” Sertçe Knox’a baktı. “Bana niye haber vermedin?”

Knox gözlerini devirdi. “Daha *şimdi* uyandı.”

Cáel dişlerini sıktı. “Yine de bir arayabilirdin.”

Elinde bir tepsiyle yatağın yanına geldi ve tepsiyi benim tarafımdaki komodinin üzerine koydu. Yatağın ucuna oturup doğru-
dan yüzüme dokundu. Alnımla yanaklarımı kontrol ederken dokunuşu son derece nazikti.

“Nasıl hissediyorsun?”

Bunu bir düşündüm. Dün ne kadar berbat hissettiğimi hatırladım. O hâlimden eser kalmamıştı. Şimdiyse... oldukça iyi hissediyordum. “Hiçbir şeyim kalmadı.”

Bu dediğimi vurgulamak istercesine midem guruldadı.

Yanaklarım kızardı ve başımı eğdim.

Cáel kıkırdadı. “Yemek yemen lazım.”

Onunla aynı fikirdeymişçesine midem büzüldü ve Cáel tepsiyi yatağın üzerine yerleştirdi.

“Sen önce çorbayla başla, ne olur ne olmaz,” dedi Knox.

Cáel bir kez daha sertçe Knox’a baktı.

Tavuk çorbasıyla dolu gibi görünen kâseyi elime alırken bir Knox’a bir Cáel’e baktım. “Kavgalı mısınız?”

Knox’un boğazından yukarı bir kızarıklık yayıldı ve Cáel ho-murdandı.

“Bunu evet olarak alıyorum.” Bir kaşık çorbayı dudaklarıma doğru götürürken ikisini süzdüm. Çorbanın lezzetini dilimin üzerinde hissedince gözlerimi yumdum. Ve kendime engel olamadan inledim. “Bu hayatımda tattığım en lezzetli şey.”

Gözlerimi tekrar açtığımda iki çift gözün ağzıma odaklandığını gördüm.

“Ne var?”

Knox başını iki yana sallayarak kendini toparladı. “Beğenmene sevindim. O zaman hepsini bitir.”

Ona dil çıkarmamak için kendimi zor tuttum.

“Taze ekmek de getirdim,” dedi Cáel ekmek dolu tabağı bana doğru ittirerek.

Harika kokuyordu. “Yemeği kim yapıyor?”

Bakıştılar.

“Ne oldu?”

Knox yatakta kıpırdandı. “Bir aşçımız var.”

Tabii ki bir aşçıları vardı. Para içinde yüzmek güzel bir şey olsa gerekti. Bir tür uyuşturucu satıcılığı işinde olduklarına dair önceki endişelerim tekrar kabarcınca dudağımı ısırdım.

Koridordan ayak sesleri geldi ve başımı kaldırdığımda Cillian’ın odaya girdiğini gördüm.

Kaşığım havada donakaldı ve ağzım kupkuru kesildi.

Tam vücuduna göre dikilmiş olan siyah takım elbisenin içinde kesinlikle ölümcül görünüyordu. İçine de birkaç düğmesini açık bıraktığı bir siyah gömlek giymişti. Bir tür karanlık bir intikam meleğiymiş ve gözlerini bana dikmişti.

“Hayden.”

Cillian'ın sesi tamamen hırıltıdan oluşuyordu. Zımpara kâğıdı ile vaatlere sarılmış, kısık bir ses.

“Selam,” diye ciyakladım.

Yatağın yanına gelirken gözleri bir anlığına Knox'a kaydı. O bakışlardaki uyarıyı görmeyi başarmıştım. Herkes niye Knox'a kızgındı? Beni burada istemiyorlar mıydı? Belki de herkesi hasta edeceğimden endişelenmişlerdi.

“Eve dönebilirim,” dedim çabucak.

Cillian çenesini sıktı. “Hiçbir şeye gitmiyorsun, Minik Alev.”
Bunu duyunca midem çalkalandı.

“Yakında vardiyam başlayacak.”

Gözleri sinirle parladı. “Fiona'nın bugün sana ihtiyacı yok.”

Yatakta oturup bakışlarına karşılık vererek ona meydan okudum. “Bugün işte vardiyam olduğuna göre bence ihtiyacı var.”

Cillian kısık sesle hırladı. “Hastaydın. Dinlenmen gerekiyor.”

“Kendimi çok iyi hissediyorum. Ateşim geçti. Knox'un dediği gibi midemi üşütmüşüm sadece.”

Cillian'ın gözleri yavaşça Knox'a döndü. “Sana öyle mi dedi?”

Gıkını çıkarmayan Knox yüzünü buruşturdu.

Cillian bakışlarını Knox'un üzerinden ayırmadı. “Sen avluda Easton'a yardım etmeyecek miydin?”

Knox karşı gelecekmiş gibi ağzını açtı ama ardından bir şey demeden kapattı. Başıyla onaylayıp yataktan kalktı. “Nasılsın diye sonra ararım.”

Kaşlarım çatıldı. *Avluda çalışmaya mı gidiyordu? Ne alaka ya?*

Knox'un odadan çıkmasını seyrettim ve o çıktıktan sonra bile kapıya bakmaya devam ettim.

“Ye, Minik Alev,” diye buyurdu Cillian.

Bakışlarım ona döndü. “Sen çok ısrarcı birisin. Bunun farkındasın, değil mi?”

Cáel’in kahkahası boğazına dizildi.

Cillian’ın dudakları seğirdi. Onu gülümserken hiç görmemiştim ama dudaklarının seğirmesi bile beni mahvetmeye yetmişti.

Yatağa oturup uzun parmaklarıyla yorganın üzerinde görünmez bir desen çizdi. “İstediğimin yapılmasına alışkınım.”

“Kesin,” diye mırıldandım çorbadan bir kaşık daha içerken. “Sen dediğin için yemiyorum. Bu çorba müthiş olduğu için yiyorum.”

Cáel bana bakarak sırttı. O bıçkın, vahşi gülümsemeydi bu. “Yarın öğle yemeği için yine getiririm.”

Buna karşı çıkacak değildim. Kafeterya bana fazla geliyordu. Dışarıda masalardan birinde tek başıma yemek benim için daha cazipti.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım ve hızlı hızlı çorbayı bitirdim.

Kaşığımı boşalmış kâsenin içine bıraktım. “Gerçekten işe gitmem gerekiyor yalnız.” Üstüme başıma bakınca üzerimde Knox’un eşofmanları olduğunu gördüm. Yanaklarım ısındı. “Kıyafetlerimin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Cáel başıyla karşı duvardaki kanepeyi işaret etti. Kanepenin üzerinde özenle katlanmış kıyafetler vardı. “Kıyafetlerini yıkattık. Ama ben senin biraz daha dinlenmen...”

Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim. Beni kasabaya kadar bırakabilir misin? Olmadı Uber çağırıp...”

Öteki yanımdan kısık bir hırlama duydum. “Hayden...”

Ayağa kalkıp kıyafetlerimin olduğu kanepeye gittim. “Benim bir şeyim yok, Cillian. Ve vardiya kaçırmayacağım. Cáel’in beni kasabaya bırakması sorun olacaksa bir Uber çağırır...”

“Seni ben bırakırım.”

Cillian’ın sözcükleri duraksamama ve ellerimin terlemesine yol açtı.

Midemi altüst eden, muhtemelen uyuşturucu satıcısı bir erkek mankenle on beş dakikalık bir araba yolculuğu mu? En kötü ne olabilirdi ki?

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Knox'u görebilir miyim diye ön avluyu taradım ama kimseyi göremedim. Devasa pencerelerden arka bahçeye baktım ama orada da kimse yoktu. Kafamı kaldırıp Cáel'e baktım. "Knox'un avluda bir şeyler yapacağını sanıyordum."

İriyarı vücudunda minicik kalan bir sırt çantası takan Cáel kıpırdandı. "Arazinin başka yerinde."

"Burası ne kadar büyük ki?"

Mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. "Burası neredeyse bin dönüm."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir ve peşinden üç sıfır gelen bin mi?"

Başıyla onayladı.

Bir motorun boğuk gümbürtüsü kulağıma gelirken dudağımı ısırdım. O uyuşturucu satıcılığı düşünceleri tekrar zihnime üşüştü. "Cillian'ın yanında güvende miyim?" diye fısıldadım.

Bunu duyunca Cáel gelip bana sarıldı ve başını eğerek boynuma gömdü. Kokumu içine çekerken bütün vücudu sarsıldı. "Seni güvende olmadığın biriyle asla yalnız başına bırakmam."

Bunu kampüsteki çoğu insanın ödünü patlatan birine sormuş olmam biraz ironikti açıkçası. Ama Cáel'in yanında kendimi son derece güvende hissediyordum. Cillian'sa sinirlerimin gerilmesine yol açıyordu. Buna tam olarak kötü bir his denemezdi ama yakınlarda bir avcı olduğunu söyleyen ilkel bir hissiyattı.

Motorun gümbürtüsü daha da yükseldi ve evin köşesinden sık tasarımlı, siyah bir spor araba döndü. Araba normal yollardan ziyade bir yarış pistine aitmiş gibi duruyordu. Ama işte karşımdaydı.

Cáel beni bıraktı ve arabanın yanına gidip kapıyı açtı. Sırt çantasını arabanın içine koydu.

Kaşlarımı çattım. “Bu çanta benim değil.” Benim sırt çantam fermuarı bozuk, gri bir çantaydı.

Cáel başını iki yana salladı. “Knox sana yeni bir çanta aldı. Seninkinin fermuarı bozuktu.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yine de iş görüyordu.”

Yanıma geldi ve dudaklarını bir kuş tüyü hafifliğiyle şakağıma dayadı. “Sana bakmamıza izin ver.”

En ufak bir dokunuşla vücudum kıpır kıpır olmuştu. Sinir uçlarıma elektrik akımları hücum ediyor, tenim karıncalanıyordu.

İçim suçluluk duygusuyla doldu. Daha iki gün önce Knox’un kucağına tırmanmış ve onunla *öpüşmüştüm*. Onun kardeşim dediği birine karşı böyle hissetmemem gerekiyordu. Kafam çalışıyor olsaydı, bu evde yaşayan erkeklerden hiçbirine karşı bu şekilde hissetmemem gerekirdi aslında.

Cáel önümden çekilirken sertçe yutkundum. Arabaya yaklaşıp bindim. Bu arabanın bir yarış pistine layık olduğu konusunda haklı çıkmıştım. İç tasarımı arabadan çok bir uzay gemisine benziyordu.

Cáel arkamdan kapıyı kapattı ve olduğum yerde zıplamadan edemedim.

Cillian’ın dudakları seğirdi ve adama ters ters baktım.

“Bu şey de ne böyle?” diye söylendim.

Motor bana cevap vermek istercesine kükredi. “Bu şey, gezegendeki en iyi arabalardan biri. Hennesy Venom¹ F5.”

Venom tam Cillian’a uygun bir arabaya benziyordu. Çünkü bu adamın öne çıkan bir özelliği varsa, o da ölümcül olmasıydı.

1 (İng.) Venom: Zehir. -çn

O bizi arazinin çıkışına doğru götürürken bakışlarım adama kaydı. Dikkatim ellerindeydi. Ellerinde C  el'inkilerde olduğu gibi dövme yoktu ama bir tür deseni andıran izler vardı.

Parmak boğumları ve ellerinin arkası yara izleriyle kaplıydı. Bu izlerin kimisi derin ve geniŐken kimisi de derisi yarılmıŐ ve ardından mucizevi bir şekilde iyileŐmiŐ gibi incecikti.

“Gözlerini diktin bakıyorsun, Minik Alev.”

Kalın sesini duyunca irkildim ve bakışlarımı yola çevirdim. Süslü kapılardan çıkıyorduk. “Ellerine ne oldu?”

Direksiyondaki ellerini sıktığını göz ucuyla gördüm.

“Gençken bir baŐımaydım. Para kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.”

Kaşlarımı  attım. “Ellerini yaralayacak bir yol mu buldun?”

Cillian kasaba yoluna girdi. “Her zaman iyi bir d  v  Ő  y  d  m. Sokakta yaŐıyorsan dövüŐmeyi de bilmen gerekir. Ben de bundan para kazanmaya karar verdim.”

Midem düğümlendi. “Yeraltı dövüŐleri mi?”

Koruyucu ailem bu yeraltı d  v  Őlerine bulaŐmıŐ olan bir oğlanı evlerine almıştı. Bunlar çok vahşi d  v  Őlerdi ve genelde arkasında organize suç örgütleri bulunuyordu. Bir keresinde o kadar ağır dayak yemiŐti ki hastaneye kaldırılması gerekmişti.

Cillian söylediğimi tasdiklemek için başını belli belirsiz salladı. “O kadar da kötü değildi.”

Bir yalandı bu. Vücut dilinden anlaŐılıyordu.

“Buna mecbur kalmana üzüldüm,” diye fısıldadım.

“Ne hassas bir kalbin var, Minik Alev.”

IŐıklarda yavaŐlarken Cillian'a baktım. G  z göze geldik ve donakaldım. Adamın kalp atıŐlarını kendi bedenimde hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Hırlayıp bakışlarını kaçırdı ve ayağını frenden çekti.

Bu da neydi yahu?

Çok ama çok büyük bir sıkıntım vardı. Ben nadiren birilerinden hoŐlanırdım. Bu konuda kendime müsaade ettiğim tek sefer

de bir faciayla sonuçlanmıştı. Bu yüzden başımı önüme eğip derslerime odaklanıyordum. Şimdiyse sanki bu adamların her birinin kendilerine ait bir çekim kuvveti varmış gibi hissediyordum.

Cillian, Spark's'ın önündeki park yerlerinden birine girerken kendime gelmeye çalıştım. Kapıya doğru hamle yaptım ama Cillian elimi tuttu.

Sert davranmamıştı ama dokunuşuyla bütün vücudumun yanmaya başladığını hissettim.

“Bugün kendini çok zorlamayacağına söz ver.”

O koyu yeşil gözlere bakarken sertçe yutkundum. “Söz.”

Cillian çenesini sıktı. “Telefonuna numaramı kaydettim. *Herhangi bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara.”

Ağzım kurudu. “Tamam.”

Beni bıraktı ve dokunuşundan mahrum kaldığım anda kopmuş bir uzvummuş gibi eksikliğini hissetmeye başladım.

Arabadan inip alelacele restorana girdim ve personel odasına doğru giderken neredeyse Fiona'yı eziyordum.

Gözleri kocaman açıldı. “Hasta olduğumu sanıyordum.”

“Midemi üşütmüşüm. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“Emin misin?” diye üsteledi Fiona.

Başımı hızlıca sallayarak onayladım. “Evet. Beni nerede istediğinizi söyleyin yeter.”

“Pekâlâ. Birden sekize kadarki masalara bakabilirsin.”

“Teşekkürler.” Personel odasına girdim, sırt çantamı dolabıma yerleştirdim ve önlüğümü taktım. Ardından restorana döndüm.

Sipariş alıp masaları temizleyerek kendimi rutinin içinde kaybettim. Bir masaya yaklaştığımda midem düğümlendi.

“Hayden,” diye selam verdi beni baştan aşağı süzen Profesör Brent. “Hastalandığını duymuştum.”

Defterimi sıktım. “Midemi üşütmüşüm de. Yarın derse geleceğim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Bakışları üzerimde dolaşmaya devam ediyordu. “Burada çalıştığını bilmiyordum.”

“Evet. Okuldan sonra.” Bu gayet barizdi ama başka da ne diyebileceğimi bilmiyordum. “Ne sipariş vereceğinize karar verdiniz mi?”

Brent öne doğru eğilerek kişisel alanıma girdi. “*Sen* ne önerirsin?”

Midem bulanmaya başladı ve bir adım geriledim. “Çizburgerimiz çok iyi.”

Sırıttı. “O zaman ondan alayım. Orta pişmiş. Bir de kola.”

“Hemen getiriyorum.”

Olduğum yerde dönüp Ian’a siparişi iletmeye gittim ama Brent’in üzerimdeki gözlerini hissedebiliyordum. Bütün benliğim teyakkuzdaydı. Güvendeydim. Şu anda restoranda bir sürü insan vardı.

Siparişin hazırlanmasını beklerken yemek takımlarını parlatıyor, iriyarı iki oğlanın yakında oynayacakları bir futbol müsabakası hakkında konuşmalarına kulak kabartıyordum. Muhabbetlerinin normalliği sakinleştiriciydi. Ardından zil çaldı.

“Sipariş hazır,” diye seslendi Ian.

Dönüp baktığımda hazır olan siparişin Profesör Brent’inki olduğunu gördüm. Kendimi hazırlayıp tabağı aldım ve adamın masasına doğru yürümeye başladım.

Ben ona yaklaşırken adamın gözleri üzerimdeydi. Attığım her adımla kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Kendimi gülmeye zorladım. “Afiyet olsun, profesör.”

Tabağını önüne bırakıp çabucak geriledim ama yeterince hızlı davranamamıştım.

Brent beni kolumdan yakaladı. Canımı yakmıyordu ama gevşek de tutmuyordu. “Teşekkür ederim, Hayden. Kampüste olmadığımız zamanlarda bana Paul diyebilirsin. Arkadaş olmak isterim.”

Panik vücudumu ele geçirirken sırtım terledi. Buna nasıl bir cevap verebilirdim ki?

“Hey, Hayden,” diye seslendi yüksek bir ses lokantanın öteki ucundan.

Sesi duyan Brent kolumu bıraktı ve derin bir nefes verdim.

Hemen sese doğru döndüm. Tezgâhta oturan adamlardan biriydi. Şu futbolcu olanlardan biri. Adımı nereden bildiğini bilmiyordum ama ona minnettardım. Ne istediğini öğrenmek için yanma gittim.

Ama eninde sonunda Profesör Brent'le yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ve bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Yeni pahalı sırt çantamı sandalyemin üzerine bırakırken iç geçirdim. Her şeyin üzerinden bir hafta geçmişti. Profesör Sapık'tan kaçınmaya çalışmaktı, dağ gibi ödevlerdi ve Knox'un türlü türlü anlayamadığım tuhaf davranışlarıydı derken iyice tükenmiştim.

Fakat tuhaf davranan tek kişi Knox değildi. Cáel dışında herkesinde bir acayiplik vardı. Knox her sabah elinde bir bardak sıcak çikolata ve bir kahvaltı paketiyle geliyordu. Alnıma bir öpücük konduruyor ardından da bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi hemencecik geri çekiliyordu. Ondan sonra da aramızda hep en azından yarım metrelik bir mesafe tutmaya özen gösteriyordu.

Easton'sa ortak aldığımız iki ders sırasında bana ters ters baktığı zamanlar dışında genel olarak benden uzak duruyordu. Maddox bana yalnızca Bayan Parrish diye hitap ediyor ve bu sırada da asla benimle göz teması kurmuyordu. Cillian ara sıra mesaj atsa da o da yalnızca nasıl olduğumu sormanın ötesine geçmiyordu.

Tanrı'ya şükür Cáel vardı. Onunla birlikte akşamları kütüphanede ders çalışmaya başlamıştık. Her gece yurda kadar bana eşlik edip bana öyle sevgiyle sarılıyordu ki ağlayasım geliyordu. Ardından şakağıma bir öpücük kondurup iyi geceler diliyordu.

Ama onun bana gösterdiği iyiliğe rağmen kafam allak bullaktı. Bu grup benden ne istiyordu ki? Bunu çözmeye çalışmaktan artık iyice yorulmuştum.

Küçük yurt odasında, karşı taraftaki Maggie sırtarak bana baktı ve masamın üzerine kredi kartı büyüklüğünde bir şey bıraktı. “Bu sefer sen de bizimle geliyorsun.”

Maggie, Delaney’nin bana nispeten daha iyi davranan arkadaşlarından biriydi. Kızın yüzünü incelerken kaşlarımı çattım. “Sizinki mi geliyorum?”

Delaney ters ters bana baktı. “Bu kıyafetle olmaz.”

Minik kartı aldım. Öğrenci kimliğimdeki fotoğrafın aynısı bu kartta da vardı ama üzerinde *Wyoming Eyaleti* yazıyordu ve farklı bir isimle doğum tarihi vardı.

Maggie’ye döndüm. “Bu nedir?”

Gözlerini devirdi. “Hayatının tamamını kütüphanede yaşayarak mı geçireceksin?”

Yanaklarım yanmaya başladı. “Bursumu korumak için notlarımı yüksek tutmam gerekiyor.”

“Peki bir gece dışarı çıkman buna engel mi?”

Hayır, engel olmazdı. Doğrusu, Cael’le beraber ders çalışmalarımız sayesinde derslerin çoğunda öne geçmiştim. Kimliğe baktım.

“Gelmek istemiyor işte,” diye çıkıştı Delaney. “İneği burada bırakalım.”

“Hadi ya, Hayden,” diye üsteledi Maggie. “Birazcık hayatını yaşa. İstersen Knox’la Cael’i de davet edebilirsin.”

İşte ağızlarındaki baklayı çıkarmış ve beni davet etmesinin arkasındaki gerçek sebebi söylemişlerdi.

“İstemem,” diye homurdandım.

Delaney’nin gözleri parladı. “Cennette sıkıntı mı var?”

“Biraz ara vermek iyi gelir.”

Maggie sırttı. “O zaman bu plan süper oldu. Belki yeni biriyle tanışırsın.”

Delaney’yle Maggie kesin buna bayılırdı. Ama kimliğe bakarken, gitmek istediğimi fark ettim. O meşhur üniversite tecrübelelerinden birini yaşamak istediğimi.

Kimliği masama bıraktım. “Ne giyeyim?”

Maggie kocaman gülümsedi. “Gardırobumda alışverişe çıkmaya ne dersin?”

Maggie'nin beni giydirmesine *asla* izin vermemeliydim. Kıçımı zar zor kapatan siyah deri eteği çekiştirdim. Bu etekle birlikte yırtık külotlu çorap ve uyluklarımın ortasına kadar gelen bir çift çizme de giydirmişti. Önden bakıldığında bana verdiği siyah gömlek pek uygunsuz görünmüyordu ama arkamı döndüğümde sırt kısmının tamamen açık olduğunu fark ettim.

Aptal. Aptal. Aptal.

Çizmeler şimdiden vurmaya başlamıştı ve Uber'in bizi bıraktığı yerden bir blok daha yürümüştük. Maggie'yle Bella kol kola girmiş, çene çalıyordu. Onlar da benimkine benzer bir kıyafet giymişlerdi, bu yüzden en azından yalnız değildim.

Üzerinde milyon tane minik çıkartmanın bulunduğu daracık bir siyah mini elbise giyen Delaney'ye baktım. “Doğru yere geldiğimizden emin misin?”

Görebildiğim kadarıyla ıssız bir yere gelmiştik. Bir kulübün bulunabileceği yerden ziyade endüstriyel bir parka benziyordu burası.

Gülümserken beyaz gözleri parladı. “Geçen hafta sen hastayken geldik. Buradaki en iyi yer. Kafayı yiyeceksin.”

Midem düğümlendi. Kafayı yemek kasten girmek istediğim bir ruh hâli miydi, bilmiyordum. Cael'le kütüphaneye gitseydim keşke.

Derin bir nefes verip adımlarımı hızlandırdım. Çakıl döşeli yol, bu kahrolası çizmelerle yürümeyi iki katı zorlaştırıyordu. Bir köşeyi döndüğümüzde belli belirsiz bir gürültü kulaklarıma ulaştı ve hayalet bir enerji etrafımı sarmışçasına tenim karıncalandı.

Bina karşımıza çıktığında nefesim kesildi. Nefesimi kesen şey binanın kendisi değildi. Önünden geçtiğimiz diğer metal ve tuğla

karışımından inşa edilmiş binalardan bir farkı yoktu. Beni şaşırtan şey, binanın etrafını dolaşan uzun insan sırasıydı.

Sayamayacağım kadar çok insan vardı. Çoğu, bizim giydiklerimizi tutucu gösterecek kıyafetlerleydi. Bir kadın tamamen şeffaf bir elbise giymişti ve sutyen takmamıştı, altında da yalnızca bir tanga vardı. Ama itiraf etmem gerekiyordu, kadın şahane görünüyordu. Ve kadının bu cüretkârlığını alkışlayasım geldi.

“Koca gece beklememiz gerekecek,” diye mırıldandım, içeri girmemizin ne kadar zaman alacağını kafamdan hesaplamaya çalışırken.

“Lütfen ama,” dedi Delaney elini bana doğru sallayıp doğrudan giriş kapısına ilerleyerek.

Dövmeli ve elinde bir pano tutan iriyarı bir adam kızın ona yaklaştığını görünce sırttı. “D’ciğim. Yine mi sen?”

Kız flörtöz bir tavırla gülümsedi. “Cal, dört kişilik yerin var mı?”

“Senin için mi? Her zaman.” Kadife ipi kaldırıp bizi içeri aldı.

Delaney parmak uçlarına kalkıp adamın yanağma bir öpücük kondurdu. Ayrıca adamın cebime çaktırmadan koyduğu yüz dolarlık banknotu da gördüm. “Adamsın.”

Bu işler beni o kadar aşıyordu ki öyle böyle değildi.

İkinci bir güvenlik elini kaldırarak bizi durdurdu.

İlk güvenlik sorgulayan gözlerle adama baktı ama ikinci güvenliğin gözleri adamın geri adım atmasına neden olacak şekilde parladı.

“Sorun nedir?” diye sordu Delaney sinirli sinirli.

İkinci güvenlik kıza sert gözlerle baktı. “Bekle,” diye buyurdu.

Adamın sesinin sertliği kızın hemencecik çenesini kapatmasına neden oldu ama adamın gözleri benim üzerimdeydi. Ve o bakışlar ürpermeme neden oldu.

Delaney bizi neye bulaştırmıştı böyle?

OTUZUNCU BÖLÜM

Cillian

Benim şekil değiştiren duyma yetime rağmen ofisimin içinde müziği zar zor duyuyordum. Normal insanların ihtiyaç duyduğunun dört katı ses yalıtımı yaptırmıştım fakat buna harcadığım zamana ve paraya değmişti. Bütün bu hovardalığın ve kaosun ortasında sığınabileceğim bir yerim vardı.

Maddox siyah deri koltuğumda arkasına yaslanmış, alt kattaki karmaşayı görmemi sağlayan tek taraflı cama sırtını dönmüştü. Aşağıda neler olduğunu görmek onun asla ilgisini çekmese de ben hep her şeyi görmeyi severdim. Buna ihtiyaç duyardım. Her yerde gözüm olsun diye hem eve hem de işyerlerime sayısız kamera takırmam da bu sebeptendi.

Maddox, iPad’inde bir şeyler yazıyordu. “Sığınak talebinde bulunan yeni bir büyücü var.”

Sandalyeme yaslandım. “Hikâyesi?”

Ekranda gezinen gözleri detayları taradı. “Karanlık büyüye yatkınlığı olan bir klandan geliyor. O yola girmek istememiş, bu yüzden klanından ayrılmış. Sahipsiz topraklarda yaşamayı denemiş ama onu biraz hırpalamışlar. Sürü bölgesinde yaşamamanın ona koruma sağlamasını umuyor.”

Parmaklarımla cam masamın üzerinde ritim tuttum. Aslında ejderha sürümü kazara başlatmıştım. Kendi bağ eşlerimi bulmam, yaşadığımız bölgeyi işaretlememizi gerektirmişti ama sürdüğüm hayat yüzünden karmaşık bir arkadaş grubu da elde etmiştim. Yal-

nızca ejderha şekil değiştirenlerle değil, her türden doğaüstü tip-
le haşır neşir oluyordum. Hepsinin yuvası olarak görebileceği bir
yere ihtiyaçları vardı. Ve onları geri çevirecek hâlim yoktu.

Doğaüstüler için bir tür güvenli sığınak haberi etrafa yayılmış-
tı. Bu yüzden ara sıra sığınma talebinde bulunanlar oluyordu. Bu
talepleri her zaman kabul etmiyorduk ama çoğunlukla onları ara-
mıza alıyorduk.

“Hikâyesi tutuyor mu?” diye sordum.

Maddox bana şaka yapmışım gibi baktı. “Sence tutmasa bunu
konuşuyor olur muyduk?”

Gözlerimi devirme dürtümü zar zor zaptettim. “Bir görüşme
ayarla. Elimizin altında bir büyücü olması fena olmaz.” Büyüsü
işimize yarayabilirdi, özellikle birilerini iyileştirmemiz gerekirse.

“Ayarladım,” dedi Maddox tabletinde bir şeyler yazarken. “Cor-
bett klanı hakkında konuşmamız lazım.”

İsimlerini duymak bile dişlerimi sıkmana yetti. Onlardan
daha çok nefret ettiğim tek kişi babamdı. Ve onu da birkaç hafta
önce yeryüzünden silmiştim.

“Ne. Olmuş. Onlara?” dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Maddox başını kaldırıp beni dikkatle incelemeye başladı.

“Bana kafa doktorluğu yapma,” diye hırladım.

Adam öğretmenliğe başladı diye psikoloji diploması boşa git-
miyordu.

“Bildiklerimi açıp kapayamam, Cill,” diye mırıldandı.

Çenemdeki gerginliği dağıtmaya çalışarak çenemi ileri geri ha-
reket ettirdim. İşe yaramadı.

Sırf karnımı doyurabilme umuduyla yeraltında dövüşmeye
başladığımdan beri Corbettler peşimdeydi. Alfaları Dexter potan-
siyelimi görmüş ve beni sürülerine katılmaya ikna etmeye çalış-
mıştı.

Ama onun sürüsünü demir yumrukla yönettiğini görmüştüm.
Bu tarz bir liderliğe aşınaydım, bunun ne tür bir karanlığa yol açabi-
leceğini tecrübe etmiştim ve böyle bir şeye bulaşmak istememiştim.

Dexter bu kararından pek memnun olmamıştı.

Ringde karşıma en iyi dövüşçülerini çıkarmış, itaat etmemi sağlamak için içinden elinden geleni ardına koymamıştı. Başarısız olmuştu. Kendi sürümü topladığımda da sınırlarımıza saldırıp durmuştu.

Bu konuda da başarısız olunca, pamuk ipliğine bağlı bir ateş-keste anlaşılmıştı. Ama onun zaman kolladığını biliyordum. Oğlu Hal de intikam almak için babası kadar hevesliydi.

“Ne oldu?” diye hırladım.

“Yine sınırlarımızı taciz etmeye başladılar. Geceleri uçuş yapıyorlar. Gündüzleri de uzun menzilli kameralarla araziye seyreliyorlar.”

Öfkem parlak ve yakıcıydı. Kulüp tarafsız bölgede olsa da kampüs ve evimiz de dahil kasabanın tamamı Teaglach Klanı bölgesiydi. Bu, Galce aile anlamına geliyordu. Çünkü biz bir aileydik. Kendi seçtiğimiz bir aile, ki çoğunlukla bu kan bağından çok daha kuvvetliydi.

“Bunu karşılıksız bırakamayız.” Sesimi sakın tutmaya çalıştım ama harıl harıl yanan öfkem sesimin titremesine neden olmuştu.

Maddox’ın suratı özenle şekillendirilmiş bir maskeydi. “Aklında ne var?”

Masamın üzerinde parmaklarımla davul çaldım. “Bu uçuşların bir düzeni var mı?”

Sesini çıkarmadı ve ben de cevabımı almış oldum. Maddox gibi bir zihinle daha önce karşılaşmamıştım. Ona dâhi demek bile az kalırdı. O çok daha fazlasıydı. Çünkü zekâsının üzerine bir de kuvvetli bir içgüdü vardı.

“Savaşçılarımızın orada beklemesini istiyorum. Onları yaralamalarını ama öldürmemelerini söyle. Bir kez daha gelirlerse, o zaman ölüm tek cevabımız olsun.”

Maddox’ın çenesindeki bir kas seğirdi ama iPad’inde bir şeyler yazdı ve emri gönderdiğini anladım.

“Başka?” diye sordum Corbettler mevzusundan kapatma hevesiyle. Onlardan bahsetmek içimdeki hayvanı huysuzlandırıyordu. Öfkemi dağıtmak için bu gece saatlerce uçmam gerekecekti zaten.

“Knox meselesini de...”

Masamdaki telefonun çalmasıyla Maddox’ın cümlesi yarıda kesildi.

Telefonu hoparlöre almak için bir düğmeye bastım. “McCarthy.”

“Hey, patron.”

Samson’ın arkasından gelen sesleri duyabiliyordum ve her zamanki yerinde olduğunu anladım. “Ne oldu?”

“Ufak bir sorunumuz olabilir.”

Alarma geçerek hemen sırtımı dikleştirdim. “Anlat.”

“Senin kız burada. Hayden.”

Onun ismini duyar duymaz tenim dalgalanmaya ve pullarım çıkmak için çabalamaya başladı.

Samson konuşmaya devam etti. “Cal’in anlaşması olan bir kızla birlikte geldi. Kız cömert bir bahşiş bırakıyor ve o da kızla arkadaşlarını her zaman içeri alıyor. Ne yapmamı istersin?”

Maddox kanepede öne eğildi. iPad’i öyle sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Birkaç saniye bir şey demeden senaryoları düşündüm. Ama en sonunda hayvanım galip geldi. “Onu içeri al.”

Telefonu kapatıp Hayden’in başına diktiğim korumaların onun buraya geldiği konusunda beni niye uyarmadığını merak ettim. Tam bu esnada onlardan kızın bulunduğu konumlara dair bir sürü mesaj yağmaya başladı. Kahrolası telefonu uçak moduna aldığımı unutmuştum.

“Tamamdır, patron.”

Telefonu kapatıp Maddox’ın sert bakışlarına karşılık verdim.

“Nasıl bir oyun oynuyorsun, Cill?”

Ona sıırıttım ama bu vahşi bir sıırıttı. “Bizim Minik Alevimiz oyun oynamak istiyor. Biz kimiz ki onu durduralım?”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Bar fedaisi kapıyı açtığında bir sıcaklık ve müzik dalgası üzerime çullandı. Şarkının ağır basları vardı ve sıcak da neredeyse boğucuydu. Yine de Maggie ve Bella'nın peşinden içeri girdim.

Kulübün içini gördüğüm anda kalakaldım. Milyon sene düşünsem, bu endüstriyel duvarların ardında böyle bir yer olduğunu tahmin edemezdim. Her şey dekadan, gösterişli ve uçarıydı.

Duvarların dibinde siyah deri bölmeler uzanıyordu. Her bölmede şampanya ya da daha sert içkiler içen insanlar oturuyordu. Dans pisti iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. İnsanların kimileri fazla yakın dans ediyordu ve acaba dans etmenin ötesinde bir şeyler mi yapıyorlar diye merak etmeden duramadım. Dans pistinin üzerinde de altın renkli metal kafesler içindeki yarı çıplak dansçılar yalnızca kendilerinin duyduğu bir ritimle dans ediyordu.

Bakışlarım, devasa olmasına rağmen hâlâ kalabalık görünen muhteşem bara yöneldi. Parıldayan koyu renk ahşap bar tezgâhının üzeri bardaklarla doluydu ve barmenler daha fazla içki servis etmek için âdeta yarış hâlindeydi.

Delaney beni daha da içlere doğru ittirdi. “Hadi gel, bir içkiye ihtiyacım var.”

Sertçe yutkunup kulübün iç kesimlerine doğru ilerledim. Enerji konusunda haklı çıkmıştım; kanlı canlı bir şeymiş gibi etrafımızda dolanıyordu.

“Rivayetlere göre, burada bir de gizli bir VIP katı varmış. Bizim kızlarla oraya girebilmek için çok uğraştım ama şimdilik şansım yaver gitmedi,” dedi Delaney kalabalığın içinden kendine yol açarken.

Normali böyleyse, VIP katının nasıl görünebileceğini hayal dahi edemiyordum.

İçkilerini bekleyen kalabalığın arkasında durduk ve Maggie stilettolarının üzerinde zıp zıp zıpladı. “Burası harika bir yer değil mi?” diye ciyakladı.

“Dediğiniz kadar varmış,” diye mırıldandım. Ve normalde benim takılacağım türden bir yer olmasa da hakikaten kendine has bir çekiciliği vardı. Eğlence ve zevk peşinde koşan bunca insanın o sarhoş edici kollektif enerjisi.

Bella sırtıttı. “Saat daha erken. Her şey daha da çılgınlaşacak.”

Bunu duyunca midem düğümlendi. Daha çılgınca bir şeyi kalıdırabileceğimden emin değildim.

Suratımdaki paniği gören Delaney bir kahkaha patlattı. “Rahatla ve biraz hayatını yaşa, Hayden. Şimdi eğlenme vakti.”

Adım adım bara doğru yaklaşıırken biraz asabım bozulmuştu. Ben eğleniyordum zaten, değil mi? En son eğlence denebilecek ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

Câel’le ders çalışmak bana eğlenceli gelmişti. İçeri gizlice atıştırılmalık bir şeyler sokuyorduk ve rafların arasında yiyişmek için gözden kaybolan öğrencilerin arkasından gülüyorduk. Ama nedense Delaney’nin bunu eğlenceden saymayacağını düşünüyordum.

O, Maggie ve Bella bar tezgâhının önüne geçmeyi başarıp bağırarak barmene siparişlerini verdiler. Sıra bana geldiğinde yutkundum. Adam bizden yaşça büyük duruyordu, herhalde yirmi beş yaşında vardı ve kesinlikle yakışıklıydı.

Bana kocaman gülümsedi. “Sana ne verebilirim, güzelim?”

Kızların yaptığı gibi öne eğildim. “Bana içinde alkol varmış gibi görünen ama alkolsüz bir şey verebilir misin?”

Tekrar doğrulurken gözlerimle yalvardım.

Barmen bana göz kırparak cevap verdi. “Bana bırak.”

Kızlar çene çalarken barmen içkilerimizi hazırlamaya başladı. Birkaç saniye sonra içkilerimizi önümüze koyuyordu. Sıra bana geldiğinde içkiyi gösterişli bir hareketle tezgâha bıraktı. “Özel tarifi.”

Bir viski bardağındaydı ve kabarcıklıydı. Bir yudum içtiğimde, yalnızca soda ve ananas tadı aldım. Minnettar bir gülümsemeyle ona baktım. “Teşekkür ederim. Çok lezzetli.”

Barmenin yine göz kırpmasını ya da sırtmasını beklemiştim ama arkaya doğru kocaman bir adım atarken beti benzi attı.

Biri arkamda belirince sırtımın ısındığını hissettim. Kulağımın hemen yanında dudaklar hareket etti. “Senin içki içecek yaşta olduğunu hiç sanmıyorum, Minik Alev.”

Arkama dönerken vücudumda lezzetli bir ürperti dolaştı.

Cillian’ın devasa cüssesi resmen etrafımı kaplamıştı. Havada milyon farklı koku olsa da her nasılsa bu kalabalığın içinde onun kokusunu rahatlıkla alabiliyordum. İslî sedir ağacı ile tam olarak çözemediğim başka bir şey kokuyordu.

Dudaklarım pipetin etrafında kapandı ve içkimden bir yudum daha aldım.

Cillian’ın koyu yeşil gözleri parlayınca daha açık göründü ve ardından bu renk karışmaya başladı. “Minik Alev...”

“Bu alkollü değil,” diye itiraf ettim.

Kısık ve gırtlaksı bir sesle güldü. “Güzel. O zaman belki barmeni kovmak zorunda kalmam. Gerçi sırf sana bakış şeklinden dolayı yine kovulmayı hak ediyor olabilir.”

Midem çalkalandı. *Bu da ne demekti şimdi?*

“Senin burada ne işin var?” diye sordum.

Cillian’ın dudakları gülümsemek istiyormuş da bunu nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi kıvrıldı. “Burası benim kulübüm.”

Ağzım bir karış açıldı. “Küller&Zümrütler’in sahibi sen misin?”

Gözleri içeride yanıp sönen ışıklarla parladı. “Evet. Kurtlar sofrasına hoş geldin.”

Burası gerçekten de kurtlar sofrasıydı. Bakışlarımı kulübün içinde gezdirirken burayı yeni bir gözle değerlendirdim. “Burası ne zamandır senin?”

Cillian omuz silkti ve siyah gömleği geniş göğsünün üzerinde gerildi. “Yaklaşık beş sene olacak.”

“Vay be,” diye mırıldandım. Bakışlarım suratına kaydı. “Kaç yaşındasın?”

O güzel dudakları seğirdi. “Otuz iki. Sen kaç yaşmdasın?”

İçimden bir ses bunu zaten bildiğini söylüyordu. “On dokuz.”

“Anaokuluna geç mi yazıldın?”

Cillian hâlâ yakınımıdaydı. Öyle ki vücudundan yayılan ısıyı dalga dalga hissedebiliyordum. Bu tarz soruları dürüstçe yanıtlamamı çok zorlaştıran türden bir yakınlıktı bu.

Başımı iki yana salladım. “Ebeveynlerim öldükten sonra bir şeyi tekrar etmem gerekti.”

İşin aslı, kâbuslarım öyle kötüleşmişti ki birkaç aylığına hastaneye yatırılmam gerekmişti.

Cillian’ın çenesi kaskatı kesildi. “Üzüldüm, Minik Alev.”

Ne demem gerektiğini bilemediğimden sadece omuz silktim.

Derken elini uzatıp belime yerleştirdi. O ısı tekrar kendini gösterip aramızda dalga dalga yayılmaya başladı. “Bu gece buraya niye geldin?”

Sesinde öyle sahici bir merak vardı ki cevap vermeden edemedim. “Normal bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim.”

Gözlerinin yeşili yine girdap gibi dönmeye başladı ve elini belimden çekti. Ama elini uzaklaştırmak yerine Cillian elimi tutup beni kendine yaklaştırdı. “Normallik mi istiyorsun?”

Ağzım kurusa da başımla onayladım.

“Benimle dans et.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Cillian'ın avucundan yayılan ısı, tenimin üzerinde dalga dalga yayılıyordu. Bu kanlı canlı bir şeydi resmen. Aramızda dönüp duran bu hayalet enerji.

Koyu yeşil gözleri şehvetle, meydan okumayla ve *vaatle* parladı. “Gel hadi, Minik Alev, seni ısıracağımdan mı korkuyorsun?”

Evet. Bana ısılmaktan daha fazlasını yapmasından korkuyordum. Ve buna bağımlı hâle gelmekten korkuyordum. Fakat buna rağmen başımla onayladım.

Kulübün yanıp sönen ışıklarının arasında beyaz dişler parladı ve bir anlığına şeytanla anlaşma yaptığımdan şüphelendim.

Cillian elimden çekerek beni bardan uzaklaştırdı ve alelacele bardağımı tezgâha bıraktım. Kalabalığın arasında ilerlerken hiç sıkıntı çekmiyordu. İnsanlar ona yol veriyordu. Belki cüssesinden dolayıydı ya da belki suratından asla eksik olmayan o soğuk kurnazlık yüzündendi ama herkes hemen önünden çekiliyordu.

Dans pistinin ortasında durdu. Yeni şarkının daha şehvet dolu bir melodisi vardı. Hâlâ ağır baslıydı ama temposu daha yavaştı. Beni kendine doğru çekip sert ve kaslı vücudunu benim daha yumuşak bedenime bastırdı.

O koyu yeşil gözlerin içine bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. “Ben Knox’u öptüm.”

Cillian'ın dudakları belli belirsiz seğirdi. Ya da belki de bunu ben hayal etmiştim.

“Biliyorum.” Cillian bütün hayatını dans ederek geçirmiş gibi bedenlerimizi müziğin ritmiyle hareket ettirmeye başladı.

Gözlerim kocaman açıldı. “Sen... biliyorsun...”

Başını hafifçe sallayıp onayladı. “Biliyorum.”

“Knox’un hava atan bir tip olduğunu düşünmemiştim,” diye mırıldandım. Ama belki de böylesi daha iyi olmuştu. O evde yaşayan tüm erkeklere karşı bir çekim hissediyor olsam da en azından artık tüm kartlar açıktı. Belki de haberdar olmadığım bir seks bağımlılığım vardı.

“Değil,” dedi Cillian. “Ama bilmemiz gerekiyordu.”

Kaşlarım çatıldı. “Niye?”

Cillian’ın parmakları açık sırtımı okşuyor, gömleğimin altından belime dokunuyordu. Nasırlı başparmağının her ileri geri hareketinde tenimin üzerinde kıvılcımlar çakıyordu.

“Biz farklıyız, Minik Alev.”

Daha hızlı nefes almaya başladım ama içime çektiğim nefesleri ciğerlerimde tutmakta zorlanıyordum.

“Farklı mı?” Bedenim Cillian’ın dokunuşuyla arıza yaptığından belli ki yalnızca bu kadar konuşabiliyordum.

Üzerime doğru eğilerek etrafımı sardı. Ağzını kulağıma yakınlıktı. “Kendini senin her ihtiyacına adanmış beş erkeğe sahip olmak nasıl bir şey olurdu, hiç merak ettin mi?”

Cillian’ın parmakları belimde dolanıyor, karmaşık bir desen çiziyordu. Kadınlığım kasıldı ve verdiğim her nefes kesik çıkmaya başladı.

“Her isteğine?” diye üstelerken dudakları kulağıma sürtündü.

Zihnim ihtimaller ve görüntülerle doldu. Beynimin tekrar düzgün çalışması için çabalarken vücudumun her yanı alev alevdi. “Easton ve Maddox benden hoşlanmıyor bile.”

Cillian gizemli bir tavırla kıkırdadı ve titreşimini bedenimde hissettim. “Ah, senden hoşlanmaz olurlar mı, Minik Alev? Sadece kendilerine izin vermiyorlar.”

Soluklarım hızlandı; artık iyice kesik kesik nefes alır hâle gelmiştim.

“Beni yanlış anlama,” dedi bacağına bacaklarımın arasına sokup bu sürtünmeyle beni neredeyse bağırırtırken. “Kendilerine göre mantıklı sebepleri var. Ama çok uzun süre karşı koyamayacaklar.”

Bedenlerimiz müziğin ritmine göre hareket ederken Cillian’ın kalçası yer değiştirdi. Dudaklarımdan kaçan yumuşak iniltiyi bastıramadım.

Karşılık olarak kulağıma hırladı. “Ne kadar hassas.”

Yanağımın içini ısırarak bedenimi tekrar kontrol altına almaya çalıştım. “Knox biliyor mu?”

Cillian azıcık kendini geri çekti, gözleri kararmıştı. “Çok yakında seni yatağa atıp sonrasında günlerce beni hissedeceğin şekilde seni sikeceğimi mi? Evet, Minik Alev, biliyor. Ve bu onun da hoşuna gidiyor.”

Keskin bir nefes verirken dudaklarım aralandı. Bu normalde bir tokadı hak eden bir laftı ama bunun yerine bacaklarımın arasının ıslanmaya başladığını hissettim.

Cillian’ın eli yüzüme kalktı ve başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. “Bu fikir hoşuna gitti.”

“Ben... ben bilmiyorum.”

Şimdi yine dudakları seğirdi. “Bedeninin hoşuna gitti. Kokunu alabiliyorum, Minik Alev. Ve suratımı o güzel bacaklarının arasına sokup sana çığlıklar attırana kadar seni yalamayı dört gözle bekliyorum.”

Zihnim bu görüntüyle dolarken kadınlığımı kasıldı.

Bir el Cillian’ın omzuna dokununca hırlayarak arkasına döndü. “Ne var?”

Adamın beti benzi attı ama yaklaşıp Cillian’ın kulağına bir şey fısıldadı.

Cillian’ın suratındaki ifade daha da çalkantılı bir hâl aldı ama anladığını göstermek için başını sertçe salladı ve ardından tekrar bana döndü. Bu kez yüzümü şefkatle avuçlarının arasına aldı. “Gitmem gerekiyor.”

Zihnim allak bullaktı. Bu bombaları kucağıma bırakıp bedeni-
mi gelecek ve ardından öylece *çekip gidecek* miydi?

Cillian düşüncelerimi okumuş gibiydi. “Özür dilerim. İmkân-
nım olsa kalırdım. Seni arka koridora götürür, parmaklarımla bo-
şaltırdım.”

Bedenimin alt kısımlarında sert bir spazm daha.

“Yakında, Minik Alev. Yakında.”

Ardından öylece gidiverdi.

Dans pistinin ortasında kalakalmıştım. Orada ne kadar bekle-
diğimi bilmiyordum. Bir çift bana toslayınca üzerimdeki sersem-
liği atmayı başardım. Beraber geldiğim kızların nerede olduğuna
dair hiçbir fikrim yoktu. Beni çoktan ekmiş bile olabilirlerdi.

Kalabalığın arasından geçtim. Cillian için yaptıkları gibi bana
yol vermediler. İtilip kakıldım ama nihayet dans pistini aşmayı ba-
şardım. Kendimi pistten kurtarır kurtarmaz da bir el beni kolum-
dan yakalayıp sertçe çekti.

Tam savunmaya geçecektim ki bu kişinin Delaney olduğunu
görünce rahatladım.

O ise *hiç mi hiç* rahatlamış görünmüyordu. “Sen Cillian Mc-
Carthy’yi nereden tanıyorsun?”

Yüzeye çıkmak isteyen homurtuyu bastırdım. “O, Knox’un ar-
kadaşı.”

“Biliyorum. Ama *sen* onu nereden tanıyorsun? Kimsenin yanı-
na yaklaşmasına izin vermez o. Gökteki ofisinden yalnızca paralı
biri geldiğinde ya da bizzat birilerinin kışına tekmeyi basması ge-
rektiğinde iner.”

Konuşurken bakışları yukarıda pencerelere döndü ve ben onun
bakışlarını takip ettim. Dışarıdan pencerelerin arkası görünmü-
yordu ama bahse varım, içeriden burası rahatlıkla görünüyordu.
Şimdi de bizi izliyor muydu? Benim kulübe girdiğimi görüp de
beni bulmaya mı inmişti? Tüylerim diken diken oldu ama bu kötü
bir his değildi. Bedenim sanki *her şeyin* farkındaydı.

“Hayden,” diye çıkıştı Delaney.

Dikkatimi yine ona yönelttim. “Pardon, ne?”

Boynu kızarmaya başlamıştı. “Sen. Onu. Nereden. Tanıyor-sun?” dedi sıktığı dişlerinin arasından.

“Onların evine yemeği gitmiştim ya, unuttun mu?”

O kızarıklık daha da yayıldı. “Beraber bir kere yemek yediniz diye seni dansa mı kaldırdı yani?”

Maggie’yle Bella kızın arkasında belirdi, ikisi de biraz çakırke-yif duruyordu.

Maggie eliyle kendini yelledi. “İçerisi çooooook sıcak.”

Delaney de hışımla kıza döndü. “Kapa çenenini.”

Ah, Tanrım. Bu hiç iyiye alamet değildi. Delaney yalnızca Knox’u mu istiyordu yoksa hepsini mi? Gerçi bu konuda ona laf söylemek bana düşmezdi. Ben de bir tanesini öpmüş, ötekinin yanında boşalmanın kıyısından dönmüş ve üçüncüsüyle de her akşam buluşmaya başlamıştım. Tanrım, bu beni berbat bir insan mı yapıyordu? Yapıyordu belki de.

Delaney tekrar bana döndü ve bu sırada o güzeller güzeli koyu saçları havada savruldu. “Kendine dikkat et,” dedi oflayarak. “Cillian McCarthy’ye yamuk yapan insanların ortadan kaybolduğunu duydum.”

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cillian

Kanım alev alevdi ve muhtemelen öfkemin şiddetiyle zaval-
lı Greg'in altına sıçmasına neden olmuşum. Normalde kendimi
bundan daha iyi kontrol ederdim. Fakat normalde etrafım eşimin
o tatlı kokusuyla, onun arzusuyla çevrili olmuyordu.

Hayvanım dışarı çıkmak ve özgür kalmak isteğiyle derime bas-
kı uyguluyordu. Hayden'a henüz niye sahip olmadığımızı anlamı-
yordu. Oracıkta, dans pistinin ortasında onu ısırmamı, ardından
da onu eve götürüp sertçe sikmemi istiyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Aynı kahrolası şeyi ben de istiyor-
dum. Ama aynı zamanda onu dehşete düşürmek de istemiyordum.

Hayden kendisinin bir ejderha olduğundan bihaberdi. Eş ol-
mak nedir bilmiyordu. Bu öyle beklentisiz bir takılma değildi. Bu
ruhlarımızın sonsuza dek birbirine bağlanmasıydı.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak ikinci kata çıktım. Kat gi-
rişindeki güvenlikler benim geldiğimi görünce akıllılık edip bana
yol açtılar.

İçimdeki yangın harlanıyor, serbest kalmak istiyordu. Uçmaya
ihtiyacım vardı; ya o ya da şu ağır torbayı uzun bir süre yumruk-
lamaya.

Ofisime çıkan koridoru büyük adımlarla aşım ve sertçe çeke-
rek kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde Cael suratında merak ve biraz da keyifle bana
döndü. Onun yüzünde en son ne zaman eğlendiğine dair bir ifade

görmüştüm? Muhtemelen bölgemize girmeye kalkışan bir Corbett'in karnını deştğindeydi.

Fakat Maddox? İşte o öfkeden kuduruyordu. Bağımızdaki en metanetli ve ciddi olanımız olan Maddox nadiren duygularını dışarı yansıtırdı. Bunun için fazla sakın ve aklı başında biriydi.

Ama şimdi? Şimdi kendini hiç tutmuyordu.

Maddox üzerime yürüdüğünde bana yüzeyin altında yatan o ölümcül yarattığı hatırlattı. "Ne geçiyordu aklından?"

Bunu duyunca kaşlarım havaya kalktı. "Anlamadım?"

Maddox beni sertçe ittirdi. "Onu öptüğü için Knox'un derisini yüzmediğin kalmıştı ama bir bakıyorum, dans pistine inmiş, kızı oracıkta becermek üzeresin?"

Dişlerimi sıktım. Haklıydı. Ama ben sınırı aşmamıştım. Hayden'i öpmemiştim. Onu boşaltmamıştım. Ama Greg gelip dansımızı bölmeseydi muhtemelen yapardım. "Her şey kontrol altındaydı."

Cáel onun kahkahası olduğunu bildiğim bir homurtu koyuverdi.

"Ateşle oynuyordun," diye suçladı Maddox. "Kız neyin içine girdiğini bilmiyor. Bu adil değil."

Ateş tam da doğru kelimeydi. Benim Minik Alevim yara izlerini sonsuza dek taşıyacağım şekilde yakıyordu beni. Ve ben bunun her saniyesine bayılıyordum.

"O bunu bilse de bilmese de gerçekler ortada," diye hırladım. Hayden bizimdi. O bir ejderhaydı. Bundan bihaber olması hiçbir şeyi değıştirmezdi. O da hepimizin hissettiğı çekimi hissediyordu.

Tüm bunların onda kafa karışıklığına yol açması beni mahvediyordu. Bedeni bedenime cevap verirken suratındaki suçluluk ifadesini görmüştüm. Aralarında herhangi bir söz verilmiş olmasa da kendini Knox'a ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

Hayden'in kalbi iyilik, sadakat ve nezaketle doluydu. O tam da hayallerimi süsleyen ama asla bulamayacağımı düşündüğüm eştı.

"Ona söylememiz gerekiyor. Yakında. Bunu kaldıramıyor."

Maddox'ın gözleri altın rengi parladı. “O mu kaldıramıyor yoksa sen mi kaldıramıyorsun?”

Onu öyle bir ittim ki doğrudan deri kanepenin üzerine düştü. “Onu görmedin. Hepimize karşı bir çekim hissettiği için inanılmaz bir suçluluk duyuyor. Bu onu içten içe mahvediyor.”

Cáel bunu duyunca kaskatı kesildi. “Acı mı çekiyor?”

Ona göz ucuyla baktım. “Evet. O tamamen iyilik ve aydınlıkla dolu. Şu anda hissettiği şeyin son derece normal olduğunu anlamıyor.”

“Onu söylemeliyiz. Derhal,” dedi Cáel.

Hayden'in ne fiziksel ne de duygusal olarak acı çekmesini kaldıramıyordu. Bu acıyı durdurmak için ne gerekirse yapardı.

“İkinizin de kendine gelmesi gerekiyor. Ona söylediğimizde ne olacağını sanıyorsunuz? Aklını kaçırıp hemen polislerin kapısına koşar,” diye hırladı Maddox.

Cáel sertçe başını iki yana salladı. “Öyle bir şey yapmaz.”

Maddox ona ters ters baktı. “Onu yalnızca iki buçuk saniyedir tanıyorsun. Onun ne yapacağını bilmene imkân yok. Önce güvenini kazanmalıyız. Ondan sonra söyleriz.”

Cáel, Maddox'a bakarak dişlerini sıktı. “Ben Hayden'i *tanıyorum*. O benim eşim. Bana güveniyor.”

Maddox *salak* dercesine ofladı.

“Birimiz ona göstermek için dönüştüğünde bize inanacaktır. Ve Easton ona dokunduğunda Hayden'in da dönüşüm yolculuğu başlayacak,” dedim sesimi kontrol altına almaya çalışarak.

Bir ejderha şekil değiştiren genç yaşta travmatize olduğunda, ejderhasını dışarı çıkarmak için bağlarının yanında olmasına ihtiyaç duyabilirdi. Bazen hasar, ejderhanın dışarı çıkmasını engelleyecek kadar büyük oluyordu ama Hayden'in bundan daha güçlü olduğunu biliyordum. Ejderhası da öyleydi.

Maddox'ın çene kasları ileri geri hareket etti. “Peki Easton'ı ona dokunmaya mı zorlayacaksın, Alfa?”

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. “Benim öyle bir lider olmadığımı biliyorsun.” Sürümün bir üyesini rızası dışında bir şey yapmaya asla zorlamazdım.

“Eh, bunu kendi özgür iradesiyle yapmaya pek niyeti yok,” diye çıkıştı Maddox.

Ben bundan o kadar da emin değildim. Easton, Hayden’la arasına ne kadar mesafe koymak isterse istesin, o duvarların zayıfladığını görebiliyordum. Kızın etkisine bağışıklığı yoktu.

“Hayden’a bu seçeneği sunmalıyız,” dedi Cael sessizce. “Bunun için de ona her şeyi anlatmamız gerek. Tüm bunları ondan sakladığımız için kendimi kötü hissediyorum.”

Bunu duyunca midem çalkalanmaya başladı. Haklıydı. Bunu ne kadar sır olarak saklarsak, ona her şeyi anlattığımızda Hayden o kadar ihanete uğramış hissedecekti. Ona yakında gerçeği söylemenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

“İkiniz de salaksınız,” diye homurdandı Maddox.

Fakat Maddox’ın bu tavrının ne kadarının ifşa olma korkusundan ne kadarının de kendi kontrolünü kaybetme korkusundan kaynaklandığını merak ediyordum. Hayden gerçeği öğrendiğinde, aralarındaki duvarlardan biri daha yıkılmış olacaktı. Kendini kızıdan uzak tutmasını sağlayacak tek engel üniversitedeki pozisyonu olacaktı. Ve Maddox’ın henüz kendini bırakmaya hazır hissettiğini sanmıyordum.

Arka cebimdeki telefonum titremeye başlayınca cebimden çıkardım. Ekranda *James* yazıyordu. Mideme bir ağırlık oturdu. Ekranı dokundum. “Ne var?”

“Bir sorunumuz var, Alfa.”

“Anlat,” dedim asabice.

“Kulüpte yaklaşık on tane Corbett var. Ben az önce üç tanesini kendim gördüm. Sean da başkalarını görmüş.”

Ağzımdan Galce küfürler saçıldı. “Hemen Hayden’ı emniyete alın. Onu ofisime getirin.”

Corbettler onun kokusunu alırsa savaş çıkması kaçınılmaz olurdu. Ayrıca içeri girmeyi nasıl başarmışlardı? Kulüp tarafsız bölgede bulunsa da burada hoş karşılanmıyorlardı ve korumalarım onları asla içeri almazdı.

“Anlaşıl–”

James’in kelimesi yarıda kesildi. Bir homurtu ve hırıltı geldi, ardından sesler tamamen kesildi.

“James,” diye bağırdım.

Cevap yoktu.

“James,” diye tekrar bağırdım.

Ardından karşı hattan bir ses geldi. Karanlık bir kıkırtı. “Kusura bakma. James şu anda telefona gelemiyor.”

Ve kanım buz kesti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Normal bir gece geçirme yeminimi hatırlamaya çalıştım ama artık nafileydi. Delaney'nin söylediği şey kafamın içinde yankılanıp duruyordu. *"Cillian McCarthy'ye yamuk yapan insanların ortadan kaybolduğunu duydum."*

Bu da onun bir uyuşturucu satıcısı olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Öyle olmalıydı. Ya öyleydi ya da bir tür çete işiydi.

Midem çalkalanıyordu. Ne kadar endişelenirsem endişeleneyim ondan uzaklaşamıyor oluşum benim hakkımda ne diyordu peki? Ne tür işlere bulaşıtlarsa, bunun hayırlı bir şey olması imkânsızdı.

"Dünya'dan Hayden'a," dedi Maggie şarkı söylercesine ve Bella'nın üzerinden bana doğru uzandı.

Başımı iki yana sallayarak kendimi düşünce girdabından çıkardım. "Pardon ya. Ne dedin?"

Kız sıırttı. "Cillian'ın aletini elleyebildin mi diye sordum. Tam bir canavar olduğunu duydum."

Bunu duyunca yanaklarım yanmaya başladı.

Bella boğuk bir kahkaha patlattı. "Tanrım, Maggie. Kendine gelsene. Sırf Cillian'ın aleti hakkında bir şeyler öğrenmek için Hayden'ı kurtların önüne atmak mı istiyorsun?"

Maggie omuz silkti. "Bazı fedakârlıklar yapmak lazım. Mesela kendimi feda eder--"

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Delaney.

Kızı incelerken yanağımın içini ısırđım. Delaney'nin asabiyeti geçmemişti ama oğlanlar hakkında öğrenmek için yanıp tutuştuğum bilgilere bir tek o sahip gibi görünüyordu. Bu yüzden derin bir nefes alıp, "Onun hakkında neler biliyorsun?" diye sordum.

Delaney'nin sinirli bakışları bana döndü. Bildiklerini anlatıp anlatmama arasında gidip geldiğini görebiliyordum.

"Onları bayağı iyi tanıyor gibisin," diye ekledim hemen, kızın egosunu biraz okşamanın dilini çözebileceğini umarak.

Doğru tahmin etmiştim. Delaney hepimizden daha fazla şey bildiğini gruba gösterme fırsatını geri tepemedi. Sırtını dikleştirdi. "Ember Hollow'u Cillian yönetiyor."

Kaşlarımı çattım. "Buranın belediye başkanı gibi bir şey mi?"

Delaney güldü. "Yok ya. Arka planda yönetiyor. Yeraltı dövüşlerinde dövüşerek para kazanmaya başladığını duydum."

Midem hopladı. Bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Cillian aynı şeyi kendisi de söylemişti.

"Yirmi yaşında büyük bir dövüşe çıkmış. Herkesin Cillian'ın yenileceğini düşündüğü bir dövüşçüyle karşılaşmış. Cillian bir tefeciden borç alıp varını yoğunu kendi üzerine yatırmış. Yirmiyeye bir gibi manyakça bir oran varmış," diye anlatmaya devam etti Delaney.

"Kazandı," dedim sessizce.

Sırıttı. "Evet. Bir gecede milyoner olmuş."

Çünkü Cillian kendine inanmıştı. Ona duyduğum gururdan göğsüm kabardı.

"Büyük kumarlar oynayıp durmuş. Bu kulüp. Birkaç iş daha. Borsa. Şimdi milyarder," diye devam etti Delaney.

"Dokuz sıfırlı milyar mı?" dedim ciyaklayarak.

"Evet. Ve mahrem hayatıyla meşhur. İnsanların arazisine girmesine müsaade etmez. Kendisine yaklaşmalarına müsaade etmez. Kendi kurduğı 'ailesi' dışında kimseye güvenmez. Yani sana bu kadar yakınlaşıyor olması merakımı uyandırıyor."

Sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü. “Gerçekten niye bilmiyorum. Sanırım Knox’la arkadaş olduğumuz için.”

Delaney hıhladı. “Aynen.”

Sertçe yutkundum. “Ben bir tuvalet bulayım. Birazdan dönerim.”

Hiçbiri buna karşı çıkamadan gruptan ayrıldım. Bir tuvalet arayarak kalabalığın arasında dolaştım. Girdiğim ilk koridor insan doluydu ve tuvaletlerin önündeki sıra aşırı uzundu.

Ben de aramaya devam ederek tekrar kulübün içine döndüm. DJ’in bulunduğu yükseltilmiş platformun arkasına saklanmış bir koridor daha vardı. Burası şaşırtıcı derecede sessiz ve ıssızdı. Tuvaletleri gösteren iki tabela yanıyordu.

Kadınlar tuvaletine doğru gidip içeri girdim. İşemem gerekmiyordu aslında. Biraz soluklanmak istemiştim.

Lavaboların önüne gelip suyu mümkün olduğu kadar soğuğa ayarladım. Ellerimi akan suyun altına tutarak beni biraz olsun serinletmesini umdum. Ama Cillian’ın sırtımda dolaşan ve belimi kavrayan parmaklarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

“Kes şunu,” diye kızdım kendime.

Kendime çekidüzen vermem gerekiyordu. Daha önce hiç kendini hormonlarına kaptıran biri olmamıştım. Ben akıllı seçimler yapan biriydim. Çekici tebensümlere ve fısıldanan vaatlere kanmazdım çünkü bunların hüsrarla sonuçlanabileceğini biliyordum.

Suyu kapattıktan sonra kâğıt havluya uzandım. Ellerimi kurularken acele etmedim. Artık aptal-kız hamleleri yapmak yoktu. Oğlanlarla arama mesafe koyacaktım. Derslerime ve işime odaklanacaktım. Knox, Cael ve ben arkadaş olabilirdik ama o kadardı. Ve Cillian’dan tamamen uzak duracaktım.

Bu kararı verince kendimi daha iyi, daha kontrol sahibi hissettim. Kâğıt havluları çöpe attıktan sonra koridora döndüm ve şaşkın şaşkın gözlerimi kırıştırdım. İçerisi daha da mı kararmıştı? Bu tuhaftı.

Kulübe doğru iki adım atmıştım ki kuvvetli kollar etrafıma dolayı beni geniş bir göğse doğru çekti.

“Bakalım burada ne varmış?” diye hırladı kulağımın dibindeki bir ses. Ekşi ağız kokusu burnumu doldurdu.

Kurtulmak için debelendim ve öz savunma kurslarında öğrettikleri gibi adama dirseğimle vurmaya çalıştım. Ama adam güldü sadece.

“İyi deneme, orospu.” Saçımı kavrayıp öyle sert çekti ki gözlerim yaşardı. “Teaghlach klanının yeni bir fahişesi olduğunu duydum. Onu ilk denemede ele geçirmeyi beklemiyordum ama. İyice dikkatsizleşmişler.”

Debelenerek kurtulmaya çalıştım ve bir çığlık kopardım. Ama çığlığım kulübün müziği tarafından yutuldu.

Adam bana gülerken gölgelerin içinden iki kişi daha çıktı. “Ne dersiniz, gençler? Onu parçalarına ayırmadan önce bir tadına bakalım mı?”

Bütün vücudum buz kesti. Bu yaşanıyor olamazdı. Olamazdı.

Adam bana doğru eğilip boynumun yanını yaladı. Ardından kaskatı kesilip beni çok daha sert tuttu. “Bu da ne lan?” diye hırladı. “Ejderha mı?” dedi nefes nefese, âdeta tapınırcasına.

Kıpırdanıp tekmeleyerek kendimi kurtarmaya çalıştım.

“Doğru dur,” diye hırladı adam. “Bizimle geliyorsun.”

Beni kapıya doğru sürüklemeye başladı ve içimi sıcak bir panik dalgası kapladı. Adamın beni buradan çıkarmasına müsaade edemezdim. Beni başka bir yere götürmelerine müsaade edemezdim.

Beni sürüklerken kolunu boynuma doladı ve adamın önkolunu becerebildiğim kadar sertçe ısırdım.

Adam acıyla haykırdı ve beni bir anlığına saldı. Beklemedim. Koşmaya başladım. Ama diğer iki adam bu hareketime hazırды.

“Nereye, orospu?” diye hırladı uzun boylu olan.

Ama tam başka bir şey diyecekti ki arkadan beliren bir bıçak boğazını kesti.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Çığlık atmaya başladım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Adam önümde yere yığılınca suratı öfkeyle çarpılmış olan Cael göründü. Ona doğru mu koşmalıydım yoksa ondan da mı kaçmalıydım bilemiyordum. Ama bu konuda bir karar vermeme gerek kalmadı.

İkinci adam üzerime atılıp beni duvara öyle sert yapıştırdı ki resmen gözümün önünde yıldızlar çaktı. Cael bir şeyler bağırırken adamın elinden kurtulmaya çalıştım. Adamın yumruğu suratıma inince görüşüm bulanıklaştı.

Her şey o kadar pusluydu ki beni saldırganımın elinden kimin aldığını bilmiyordum. Geriye kalan bir gıdım gücümle adama karşı koydum. “Sakin ol, Ufaklık. Benim.”

Kar ve kamp ateşi kokusu burnuma dolunca kendimi Cael’in kucağına bıraktım.

“Ben yanımdayım. Bana tutun.”

Koridoru dövüş sesleri doldurdu. Görüşüm yavaş yavaş düzelişirken Cillian’ın birilerini görmediğim bir bıçakla bıçakladığına tanık oldum. Beni yumruklayan adam ağzından kanlar fışkırarak yere yığıldı.

Cillian elini adamın gömleğine sildi ve ardından yabancı bir dilde bir şeyler mırıldanıp üzerine tükürdü.

Maddox bana ilk saldıran adamla dövüşürken bir şeyler bağırdı ve Cillian ona yardıma gitti. Birkaç saniye içerisinde o adam da kanlar içinde yerde yatıyordu.

Daha o adam son nefesini vermeden Cillian bize döndü. “Buradan gitmemiz lazım. Yardım çağırmışlardır.”

Cáel sertçe başıyla onayladı ve arka kapıya doğru yöneldi. “Kapa gözlerini, Ufaklık. Onları görmene gerek yok.”

Ama gözlerimi kapatamıyordum. Üç ceset. Her yer kan.

Annemin yere yığılmış bedeni geldi gözümün önüne. Cáel, kucağında şiddetle titremeye başladığımda okkalı bir küfür savurdu.

Derken dışarı çıkmıştık ve soğuk hava etrafımızı sarmıştı. Cillian arabanın kilidini açarken Cáel de camları siyah filmle kaplı SUV’ye doğru koştu ve arabaya bindik.

Maddox’ın elleri nazikçe suratımda gezerken Cáel de bana sarılmaya devam ediyordu.

“Neren acıyor, *Mo Ghràidh*?” Suratı endişeyle ve sanki acıyla buruşmuştu.

Dişlerim şiddetle takırdıyordu ve konuşmamı engelliyordu.

“Ona vurdu,” diye hırladı Cáel.

Adamdan etrafa dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Hemen altımdaki kesik kesik nefeslerini hissedebiliyordum. Kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum.

Konuşamıyordum ama iyi olduğum konusunda onu temin etmek için yüzümü Cáel’in boynuna gömdüm.

Cáel’in göğsünden kükreme sayılabilecek bir ses koptu.

Maddox parlayan gözleriyle ona baktı. “Kendini zaptet. Onu emniyete ulaştırmalıyız.”

Bu dediğinin altını çizmek istercesine SUV’nin tekerlekleri ciyakladı.

“Havada ve yerde korumalarımız var,” dedi Cillian kısa ve net konuşarak. “Ama içeri girmeyi nasıl başardıklarını öğrenmek istiyorum.”

“Hain,” dedi Cáel sıkılı dişlerinin arasından.

Cillian’ın direksiyonu tutan parmakları kasıldı. “Bunun için ölecekler. Yavaşça.”

Daha da şiddetle titremeye başladım.

“Yeter,” diye bağırdı Maddox. “Onu korkutuyorsunuz.”

Elleri tekrar suratımda gezinmeye başladı. “Seni muayene etmem lazım, tamam mı Hayden?”

Başımı yavaşça sallayarak onayladım.

Maddox arka koltuktan bir şey çıkardı ve bu hareket sırasında yüzünü buruşturdu. Siyah deri çantanın içinde ne olduğunu göremiyordum ama birkaç saniye sonra parlak bir ışık gözlerimin önünde geziniyordu.

İrkilerek başımı arkaya attım ve gözlerimi kısıtım.

“Özür dilerim, *Mo Ghràidh*,” diye fısıldadı. “Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol etmem gerekiyor.”

Yutkundum. “Ben... iyiyim.” Kelimeler ağzımdan titrek çıkmıştı ama en azından konuşabilmişim.

Işık bir kez daha gözlerimin önünde dolaştı ve parlaklığı canımı yaktı.

“Baş ağrısı?” diye sordu.

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Mide bulantısı?” diye sordu ışığı geri çekerken.

“Belki...” El fenerinin ışığı Maddox’ın gömleğini aydınlatınca cümlem yarıda kesildi.

Soğuk bir panik vücuduma yayıldı. “Maddox!” Birden doğruldum ve bu ani hareketimle başımın dönmesine aldırmadım. “Yaralanmışsın.”

Cillian söverek gaza basarken ben de çoktan adamın üzerindeki gömleği çıkarmaya çalışmaya başlamıştım.

“Ne kadar kötü?” diye sordu Cillian.

“Deriyi sıyırdı sadece,” dedi Maddox ellerimi tutmaya çalışarak. “Ben iyiyim.”

“Hayır, değilsin,” diye hırladım adamın yarasını görünce. “Seni hastaneye götürmemiz lazım. Bu yara çok derin.”

“Bunu evde tedavi edebilirim,” diye karşı çıktı.

“Sen doktor falan mısın?” diye çıkıştım.

Bana sırtıtarak baktı. Bu onu sahiden gülerken ilk kez görüşümdü ve beni mahvetti. “Sağlıkçıyım. İlk yardım eğitimim var.”

“Ah,” diye mırıldandım ve ardından ilkyardım çantasını karıştırmaya başladım. “Yine de kendi yarayı dikebileceğine inanmıyorum.”

Homurdandı. “Daha önce yapmadığım şey değil.”

Bunu duyunca duraksadım. Bu yaşananlar onlar için normal miydi? Şu anda bunu düşünerek vakit kaybedemezdim.

Bir şişe peroksitle gazlı bez çıkardım, ardından Maddox’m suratına baktım. “Özür dilerim. Bu biraz canını yakabilir.”

Maddox başını yukarı aşağı salladı. “Yap.”

Yarasının üzerine peroksiti döktüm ve Maddox gıkını çıkarmadı. Ardından gazlı bezi yarasının üzerine bastırdım.

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken Maddox keskin bir nefes aldı.

“Çok özür dilerim.” Gözlerim yaşlarla doldu.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı. “Ağlamak yok, *Mo Ghràidh*. Gözyaşların beni mahvediyor.”

“Seni benim yüzümden yaraladılar. Beni korumaya çalıştığın için.”

Maddox’m başparmağı yüzümü okşuyordu. “Senin için bin kere bıçak yerim.”

Başım dönerken gözlerim yanmaya başladı. “Niye?”

“Çünkü sen benim için önemlisin.”

Bu son derece basitti ama içimdeki her şeyi paramparça etmişti. Duygularımı yutmaya, uzakta tutmaya çalıştım ama beceremedim. Sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aktığını hissediyordum. “Neler oluyor?” diye fısıldadım.

Maddox’ın yüzü acıyla çarpıldı. “Açıklayacağız. Söz. Sadece... sadece öncesinde halletmemiz gereken bazı şeyler var.”

SUV’nin ön kısmından bir hırıltı duyuldu; bu ses bütün arabayı titretmişti.

Vücudum titremeye başladı ve Cael beni daha sıkı tuttu. “Sorun yok, Ufaklık. Biz seni koruyacağız.”

Ama onun haklı olduğundan pek de emin değildim. İçimden bir ses, bu adamların hayatlarına girmenin beni çok daha büyük bir tehlikeye attığını söylüyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hayden

“Tamam, ben tutarım,” dedi Maddox tuttuğum gazlı bezi alıp yarasına kendi bastırırken.

Tekrar Cáel’e yaslanmak için kaydığım da başım döndü.

“Ufaklık,” diye hırladı Cáel. “Neyin var?”

“Ah, bilmem ki, beklenmedik saldırılar ve ölen birkaç kişi.”

SUV çakıllı yola girerken Cáel yalnızca homurdanmakla yetindi. Arabanın her sarsılışıyla vücudumun aldığı darbeler kendilerini hatırlatıyordu. Kafam ve yüzüm zonkluyor, boynum ağrıyordu. Bir küvet bulup bir sene içine gömülmek istiyordum.

Cáel beni kendine bastırdı ve adamın karlı, kamp ateşini andıran kokusunu içime çektim. Bu koku beni baştan sona yatıştırdı. Sanki bedenim onun kucağında tamamen güvende olduğumu içten içe biliyordu.

Cillian avlunun kapısının önüne gelince yavaşladı ve siyah giyimli birkaç kişi gölgelerin arasından dışarı çıktı.

Bütün vücudum kilitlendi.

“Şşş,” diye fısıldadı Cáel. “Onlar yalnızca güvenlik.”

Azıcık rahatladım. “Niye bu kadar güvenliğe ihtiyaç duyuyorsunuz?”

Cáel’le Maddox bakıştılar ve bir dehşet dalgası içimi kapladı. Nasıl bir şeye bulaşmıştım ben?

Korumalar direksiyonun arkasında kimin olduğunu gördükleri anda kapılar açılmaya başladı. Cillian SUV’yi eve doğru sürerken tek kelime etmedi. Birkaç dakika sonrasında arabayı durdurdu.

Evin içinden ânında iki kişi çıktı.

Bir an gerildim ama o ikisinin Knox ve Easton olduğunu görünce rahatladım.

Cáel kapımızı açtı ve beni kucaklayıp arabadan indi.

“Hayden!” diye bağırdı Knox telaşlı adımlarla yanımıza doğru gelirken.

“Beni indir,” diye fısıldadım. Cáel’in beni kucağında taşıması muhtemelen Knox’u daha da endişelendirirdi.

Homurdansa da beni indirdi.

Ayaklarım yere değdiği anda hata yaptığımı anladım. Bacaklarım büküldü ve dünyam dönmeye başladı.

Benim sendelediğimi görünce Knox’un bir küfür savurduğunu duydum. Ama artık çok geçti. Çoktan düşmeye başlamıştım.

“Böyle bir şey olmasına nasıl izin verdin?” diye hırladı Easton göremediğim birine.

Göremiyordum çünkü bir bulutun üzerinde uçuyordum. Bir yanım kafamın içindeki zonklayan acıyı hissedebiliyordu, başka bir yanımsa adamların yanında olduğumun farkındaydı. Fakat onları göremiyordum. Etrafımı çepeçevre saran bu çalkantılı karanlık yüzünden hiçbir şey göremiyordum.

“Ağzından. Çıkanları. Kulağın. Duysun,” dedi Cillian dişlerini sıkarak. “Biz hiçbir şeye *izin vermedik*. Ve inan bana, haini bulup ondan bizzat hesap soracağım.”

Cáel hırslayarak destek verdi. “Bu intikama beni de yaz.”

“Onu hastaneye götürmeme konusunda emin misiniz?” diye sordu Knox.

Sesi diğerlerine kıyasla daha yakından gelmişti ve o sırada hissettim. Elimi tutuyor, başparmağı tenimde geziniyordu. Dokunduğu yere ısı ve teselli yayılıyordu.

Gözlerimi açmak istiyordum ama henüz bu buna takatim yoktu.

“Hayır,” diye çıkıştı Maddox. “Şifacı onu muayene etti. Kan testinde bir şeyler keşfetmelerine izin veremeyiz.”

İstemsizce kaşlarını çatıldı. *Şifacı mı? Kan testi mi?*

“Onu daha yakından izlemeniz gerekiyordu,” diye hırladı Easton. “Peki ya korumaları?”

Korumalar mı? O neyden bahsediyordu?

Cillian hırladı. “James onu korumaya çalıştı ve bunun bedelini canıyla ödedi. Sean da ölümden döndü.”

Easton fısıltıyla sövdü. “Özür dilerim... ben sadece... Neler oluyor ya?”

“Corbettlerin artık Hayden’den haberdar olduğunu varsaymak durumundayız. Onu ele geçirmek için ellerinden geleni artlarına koymayacaklardır,” diye kısık sesle konuştu Cillian.

Cáel insandan ziyade bir hayvandan çıkması daha muhtemel bir ses çıkardı. “Böyle bir şey olmayacak.”

“Hayır,” diye ona hak verdi Cillian. “Olmayacak. Ama her alandaki güvenliği sıkılaştırmamız lazım. Hayden’i eve taşımamız.”

“Hayır,” diye çıkıştı Easton.

Kargaşa sesleri geldi.

“Uyduruk korkularına eşimizin canından daha çok mu önem veriyorsun?” diye sordu Cillian.

“Korkularım uyduruk değil,” diye karşılık verdi Easton. “Bunu bal gibi biliyorsun.”

“Yeter,” dedi Maddox bıkkın bir sesle. “Onun burada kalması gerekiyor. Bununla bir şekilde başa çıkacağız, Easton. O çok daha önemli.”

Zihnim bu konuşmadan duyduklarımı mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu ama hiçbir anlam çıkaramıyordum ve beynim en iyi ihtimalle puslu denebilecek hâldeydi. Sinirle homurdandım.

Knox’un eli istemsizce kasıldı. “Sanırım uyanıyor.” Bu sefer bilerek elimi sıktı. “Hayden?”

Gözlerimi açmak istiyordum. Artık bu tuhaf alternatif evrende daha fazla kalmak istemiyordum. Ama gözkapaklarım fena hâlde ağır geliyordu.

Bir avucun saçlarımı okşadığını hissettim. “Hadi, Minik Alev. O menekşe gözlerini göster bize.”

Cillian’ın farkındalığımı artıran dokunuşu beni şimdiye çeken bir başka etmendi. Titreşerek açılan gözkapaklarım odanın loş ışı-
ğıyla karşılaştı. Burası masmavi bir denizdi. Odanın her bir detayı huzur verici ve dingindi.

“İşte buradasın,” dedi Cillian yumuşakça, sesi boğuktu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu başparmağı hâlâ tenimin üzerinde dolaşan Knox.

Beş çift göz sabırla cevabımı bekliyordu. Zihnimde bir envan-
ter çıkardım. Dalgalara yakalanıp birkaç kayaya çarpmışım gibi hissediyordum.

“İyi,” dedim hırıltılı bir sesle ama bu tek kelime bile acıyla yü-
zümü buruşturmama neden oldu.

“Yalancı,” diye suçladı Cillian.

Yüzümü buruşturdum. “Kafam ve yüzüm acıyor.”

“Bir buz paketi getireyim,” dedi Cael ölüm saçan gözlerle çabu-
cak odadan çıkarken.

“Siktiğimin ağrı kesicileri nerede?” diye söylendi Easton.

Maddox başını iki yana salladı. “Önce bir şeyler yemesi gereki-
yor. Ağrı kesicileri aç karna içerse midesine kötü gelir.”

Easton’ın yanağındaki bir kas seğirdi. “O zaman ona yiyecek
bir şeyler getir.”

Kaşlarım çatıldı ve bu hareket suratımdaki acının harlanması-
na neden oldu.

Easton rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki seramik bir objeyi
alıp duvara fırlattı.

Maddox ânında oğlanın karşısına dikildi. “Kendine gel. Der-
hal. Hayden’in ihtiyacı olan son şey bu.”

Easton öfkeyle yanan gözlerini bana dikti. Saldırıya uğramak benim suçummuş gibi öyle hiddetli bakıyordu ki. Çenesi kaskatı kesilerek resmen granite dönüştü ve hışımla odadan çıktı.

Oğlanın verdiği tepkiyi anlamlandırmaya çalışarak arkasından bakakaldım. “Benden hiç hoşlanmadığını sanıyordum.”

Knox elimi bırakıp hüzünlü bir ifadeyle ayağa kalktı. “Senden fazla hoşlanıyor. Sorun da bu zaten.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Cáel

İçimde fırtınalar koparan öfkem hayvanımı besliyordu. Derime baskı uygulayıp özgür bırakılmayı, eşimize zarar verenleri avlamayı talep ediyordu. Hayvanıma onların öldüklerini ve Hayden'm artık güvende olduğunu söyleyerek onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. Ama hiçbir şey işe yaramadı.

Çünkü ikimiz de bu anlık tehdit sona erse de ufukta çok daha büyüğünün olduğunu biliyorduk.

Çenemi gevşetmeye çalışırken kütürdedi ama gerginlik azalmadı. Bir buz paketiyle Hayden'm midesine dokunmayacağını düşündüğüm bir atıştırmalık aldım.

Onun morarmış suratı ve ne olduğunu anlamayan ifadesi gözümün önüne geldikçe acı keskin pençelerini göğsüme saplıyordu. Kendini nasıl bir işin içine soktuğunu, nasıl bir şeyin içine doğduğunu bilmiyordu. Ama onu bulduğumuz için kötü hissedemiyordum. Ya da daha doğrusu, o bizi bulduğu için.

Hayvanımı daha önce hiç tecrübe etmediğim şekilde yatıştırıyordu. Kardeşlerim de bendeki bu değişimi fark etmişti. Eskisi gibi sürekli öfke patlamaları yaşamıyordum. Ta ki birileri onu tehdit edene dek...

Ejderham kabarıp Hayden'in yanına dönmeyi talep etti. Bu isteğine karşı koymadım çünkü ben de onun yanına dönme ihtiyacı hissediyordum. Onun iyi olduğunu, nefes almaya devam ettiğini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Evin ön tarafından bir kapının çarparak kapatıldığını duydum ve Knox suratında acılı bir ifadeyle merdivenden inerken antreye girdim.

“Ne oldu?” diye öğrenmek istedim.

Başını iki yana salladı. “Easton. O... Bu ona pek iyi gelmedi.”

Kapalı ön kapıya bir bakış atarken usulca sövdüm. Hepimizin geçmişten kalma travmaları vardı. Hiçbirimiz çocukluğumuzu ya da ergenliğimizi yara almadan atlatmamıştık. Ama East’le ben... biz bununla benzer yöntemlerle başa çıkıyorduk. Onu anlayabiliyordum. Ama ben de buna dair *konuşmak* konusunda ondan daha iyi değildim.

“Onunla konuşmamı ister misin?” diye sordum.

Knox yutkundu. “Hayır. Ben konuşsam daha iyi olur.”

Bunun Knox için ne büyük bir fedakârlık olduğunu biliyordum. Knox her zaman bardağın dolu tarafına bakmayı severdi. Bu da ailesinin başına gelenleri görmezden gelmesi anlamına geliyordu. Oraya takılı kalmaktan hoşlanmazdı. Bunu muhtemelen bir tek Easton için yapardı.

Uzanıp Knox’un omzunu sıvazladım. Böyle jestlere alışık olmadığım için garip durdu. İnsanlara dokunmaya alışkın değildim. Ama Knox’a yanında olduğumu göstermek istemiştım. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

Knox başının keskin bir hareketiyle onayladı ve kapıya doğru gitti.

Merdiveni çıkıp odaya girince Maddox’ı benim heykelcimden birinin parçalarını süpürürken buldum. Bakışlarım hemen sorgulayarak Cillian’a döndü.

Yüzünü buruşturdu. “East.”

Siktir. Adam hakikaten sınırdaydı. En azından evin ortasında dönüşmemiştı. Hayden’a sırrımızı açmak için fena bir yol olurdu.

Adını düşünmek bile bütün dikkatimin ona kaymasına neden oldu. Devasa yatağımın içinde minicik duruyordu ve normale göre

çok daha solgundu. Odayı aşp yanına gelince suratındaki gitgide koyulaşan morluk öfkemin yine tavan yapmasına neden oldu.

Buz torbasıyla elma suyu şişesini komodinin üzerine yerleştirdim, ardından da kolumun altına sıkıştırdığım kraker kutusunu çıkardım. “Al,” dedim kısık bir sesle ve buz u uzattım. “Bunu yüzüne tut.”

Elimden geldiğince nazik olmaya gayret ederek buz torbasını yanağına kaldırdım.

Hayden torbayı benden alırken elini elimin üzerine yerleştirdi. “Teşekkür ederim.”

Sertçe başımla onayladım. “Sana krakerle meyve suyu da getirdim.”

Maddox minik seramik parçalarını çöp kutusuna attı. “Bir şeyler yedikten sonra komodinin üzerindeki ağrı kesicilerden al.”

“Tamam,” diye kabul etti Hayden hiç karşı çıkmadan.

Benim Ufaklık’ım normalde böyle davranmazdı. Her adımda bizimle kapışır, bizden aşağı kalmazdı. Ateş gibiydi o. Onu bu kadar uysal, bu kadar sessiz görmek bana her açıdan yanlış geliyordu.

Bir telefonun sesi havayı deldi ve Cillian cebinden telefonunu çıkardı. “Anlat.”

Hattın öteki ucundaki sesi dinlerken suratındaki ifade gitgide karardı. “Onu tutun ve beni kulübede bekleyin.”

Hayvanım derimi zorluyordu. Bu konuşmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Bir hain şüphelisi bulmuşlardı. Ejderham şu anda intikamdan başka bir şey istemiyordu. Daha çok istediği tek şey ise Hayden’in yakınında kalmaktı.

Maddox ayağa kalkıp bana baktı. “Cill’le mi gitmek istersin, burada kalmak mı?”

İki arada bir derede kalmıştım ama nihayetinde bunun tek bir doğru cevabı vardı. “Kalmak zorundayım.”

Maddox’ın kehribar rengi gözleri şaşkınlıkla parladı. Daha önce benim kan akıtmaktan geri durduğumu görmemişti. “Tamam. Gelişmeleri mesajla iletirim.”

“Sağ ol.”

Cillian telefonunu cebine sokup dudaklarını Hayden’in şakağına dokundurdu. “Geri döneceğim, Minik Alev. Dinlen.”

Hayden ona en ufak bir tepki bile vermeyince acaba nihayet şoka mı girdi diye merak ettim.

Cillian’la göz göze geldik. “Gözünü ondan ayırma.”

Homurdanarak karşılık verdim. Hayden’i gözümün önünde ayırmayacağımı biliyordu.

Kapı kapanır kapanmaz ayak parmaklarımı takarak ayakkabılarımı teker teker çıkarıp Hayden’in yanına yattım. Hiç tereddüt etmeden ânında yanıma kıvrıldı.

Kucağımda avuntu aradığını görünce birden rahatladım. Bir yanıma içimdeki canavarı gördükten sonra bir daha bana asla aynı gözle bakmamasından korkmuştu.

Kollarımı bedenine sardım. “Yanımdayım, Ufaklık.”

“Neler oluyor?” diye fısıldadı.

Hayden’a yalan söyleyemezdim. Fakat ona bütün hikâyeyi de açıklayamazdım. Sırtını sıvazladım. “Bize zarar vermek isteyen insanlar var. Ve önemseydiğimiz insanlara da zarar vermek istiyorlar.”

Hayden başını yukarı doğru çevirince buz torbası düştü. “Beni önemsiyor musunuz yani?”

Menekşe rengi gözlerinin içine baktım. “Senin için her şeyi yaparım.”

Hayden sertçe yutkundu. “Bana zarar vereceklerdi.”

Çenemdeki kaslardan biri seğirdi. “Sana kimse dokunmayacak. Bir daha asla.”

Hayden kucağıma daha da sığındı. “O adamın beni tuttuğunu hissedip duruyorum. Nefesi hâlâ burnumda.”

Onu tutarken çok sıkılamaya gayret gösterdim. “Biraz zaman alacak ama o anılar silinecek. Söz veriyorum.”

Bu hepten yalan değildi. Ama tamamen doğruyu da söylememiştim. Geçen zamanla etkilerini bir nebze kaybetseler de şeytanlarım bana musallat olmaya devam ediyordu.

“Bu konuda tecrübeliymişsin gibi konuşuyorsun.”

Başımı eğip eşime baktım. Geçmişimden asla kimseye bahsetmezdim. Ama nedense içimden bir parçasını onunla paylaşmak geldi. Boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışan mide suyunu yuttum. “Çocukken kaçırıldım. İşkence gördüm.”

Hayden keskin bir nefes aldı ve bu sırada o güzel dudakları aralandı. Gözleri yaşlarla doldu. “Cáel.”

Tepkisi öyle çabuk, öyle gerçekti ki. Geçmişte karşılaştığım gibi acıma yoktu. Empatiydi bu.

Yanağından aşağı bir gözyaşı süzülünce onu sildim. “Ben iyiyim. Seninleyken anılarım yatışıyor.”

Hayden bana daha da sokulurken nefes alıp verışı hızlanmıştı. Ağzı bana o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

İçimde bir savaş patlak verdi. Hayden henüz gerçeği bilmiyordu. Ve bunu öğrenmesi gerektiğini biliyordum. Fakat olan olmuştu. Cillian’ın, Mad’in ve benim onun için birilerini öldürmemiz aramızdaki bağı daha da kuvvetlendirmişti.

Yine de beklemeliydim.

Ama beklemedim.

Başımı eğip elimden geldiğince nazıkçe öptüm onu. Fakat tadını bir kere alınca neredeyse kendimi kaybediyordum. Onu benim kılma güdüsü öyle kuvvetliydi ki neredeyse oracıkta dönüşecektim.

Dilim dilini okşarken Hayden küçük bir inilti çıkardı ve aletim kot pantolonumun fermuarına dayandı.

Derin derin nefes alarak geri çekildim.

Hayden’in parmakları dudaklarına gitti. “Ah, siktir.”

Bunu duyunca dudaklarım seğirdi ve onu alnından öptüm. “Uyu, Ufaklık. Kafayı yarın yersin.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Bilincim açılmaya çalışıyordu. Sıcaklamıştım. Yanıyordum. Tenimi yalayan alevlere dair bir rüya görmüştüm ama bir yanımda bunun gerçek olmadığını farkındaydım.

Gözkapaklarım titreşerek açılınca etrafımı saran karanlığı gördüm. Gözlerimin karanlığa alışması ve nerede olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Cáel'in odası.

Bedenim bulunduğu vaziyeti de o anda fark etti. Belimin üzerine atılmış kocaman bir kol beni sert ve çıplak bir göğse doğru çekiyordu. Bakmadan bu kolun sahibinin Cáel olduğunu anladım. Resmen bedenim onun enerjisini falan tanımıştı.

Ama önümde yatan başka biri daha vardı. Suratını çıkaramadan önce kokusunu tanıdım. Çam ve yağmur. Knox.

Aldığı derin nefesler yüzünün önüne düşen açık kahverengi buklelerini titreştiriyordu. Öylesine huzurlu, öylesine gevşemiş, öylesine yakışıklı görünüyordu ki.

Bedeni benimle aynı frekanstaymış, bir yanı benim uyandığımı anlamış gibi Knox'un uzun kirpikleri titreşerek açıldı. Yeşil gözleri beni seyretmeye başladı. Uzunca bir süre bana öylece baktı. "Canın yanıyor mu?"

Durup bedenimi dinledim. "Hayır," dedim dürüstçe.

Suratına endişe hâkimdi. "Seni ne uyandırdı? Kâbus mu gördün?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Sıcakladım."

Knox kocaman sırttı. “Cáel battaniyesi ısıtmıştır seni.”

Bu konuda canı sıkkın bir hâli yoktu. Hatta tam tersi. Daha çok... memnun duruyordu.

Cáel’le öpüştüğümü biliyor muydu? Neredeyse bir ömür öncesi gibi gelen dün gece Cillian’la dans ettiğimi? İçim panikle doldu.

“O güzel beyninde ne tilkiler dolaşıyor?” diye sordu yumuşakça.

“Bu... seni rahatsız etmiyor mu?”

Knox elini suratıma koydu. Parmakları yüzümde yatıştırıcı bir desen çizerek gezinmeye başladı. “Bunun senin için yeni olduğunu biliyorum ama ben kardeşlerim *ile* benim için tek bir kadın olacağını daima biliyordum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Biliyor muydun?”

Bir parmağı dudaklarımın üzerinden geçerken başıyla onayladı. “Biz böyle büyüdük. Bu... bizim kültürümüz.”

Zihnim allak bullak olmuştu. Bir tür tarikata falan mı mensuptular?

Knox kıkırdadı. “Kafanın içindeki çarkların dönmesini seyretmeye bayılıyorum. Alışmanın biraz vakit alacağını biliyorum ama bana şunu dürüstçe söyle. Hepimize karşı bir çekim hissediyor musun? Cáel’e, Cillian’a, Maddox’a ve Easton’a karşı?”

Kardeşinin ismini zikrederken yüzüne düşen gölgeyi kaçırmamıştım. Ama yalan söylemezdim, hele de o bana kalbini açarken.

“Evet,” diye fısıldadım.

Gözle görünür derecede rahatladı.

“Ama,” dedim alelacele, “hepsi bana karşı aynı çekimi hissetmiyor, Knox.”

Başparmağı, morarmış yanağımı nazikçe okşarken başını iki yana salladı. “Mad ve East’in kendi çözmeleri gereken sorunları var ama bu seni istemedikleri anlamına gelmiyor.”

Ben bu söylediğinin doğruluğundan pek emin değildim ve şüphem yüzüme yansımış olacak ki Knox dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi.

“Biraz zaman tanı. Suyun akıp kendi yolunu bulmasına izin ver.”

Onun için söylemesi kolaydı.

“Gecenin köründe ne bu derin konuşmalar?” diye arkamdaki Cáel’in homurdandığını duydum.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Bu kadar çok şeyi içimde tutuktan sonra ciğerlerimdeki havanın ve üzerimdeki gerginliğin bu şekilde boşalması resmen dünyalar varmış dedirtti.

“Senin suçun,” diye karşılık verdi Knox. “Sen hormonlu bir ısıtıcısın.”

Cáel beni bedenine daha çok çekti ve kıcıma baskı uygulayan sertliği kaçırmadım. Kadınlığım kasıldı ve vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

“Bence ben sıcacığım,” diye karşılık verdi Cáel.

Knox’un tek kaşı havaya kalktı. “Sıcacık mı? Acıların Tanrısı ne zamandır beri *sıcacık* falan diyor?”

“Kapa çeneni,” diye hırladı Cáel.

Bu şekilde laf dalaşına devam ettiler ama benim resmen yangın yerine döndüğü için söyledikleri tek bir kelimeyi bile duyamıyordum. Bacaklarımın arası arzuyla zonkluyordu. Memelerim ağırlaşmış, meme uçlarım sertleşmişti.

Burun delikleri büyüyen Knox cümlesini yarıda kesti. “Hayden?”

Nefes alıp verişlerim hızlanmıştı.

Cáel bir küfür mırıldandı. “Canın mı yanıyor, Ufaklık?”

Konuşmaya mecalim olmadığından yalnızca başımı sallayarak onayladım.

Parmakları benimde yavaşça aşağı doğru kayarak dün gece sihirli bir şekilde oraya çıkan pijama altımın lastiğine kadar indi. “Sızlıyor musun?”

Kesik bir nefes verdim. “Evet.”

“Sızını hafifletmemi ister misin?” diye hırıltılı bir sesle fısıldadı Cáel.

“Lütfen,” diye yalvardım.

Cáel'in beklediği de buydu. Eli daha da aşağıya kayıp sıcaklık kaynağını avuçladı.

İnledim ve iki parmağını içime sokarken sırtımı ona bastırdım.

Knox bir küfür savurarak pijama üstümün düğmelerimi açmaya başladı. Birkaç saniye içinde memelerim özgür kalmıştı. "Tanrım, bu kadar güzel olacağını biliyordum."

Şişkin memelerimi avuçlayıp başparmaklarını meme uçlarımın etrafında gezdirdi. Dokunuşu neredeyse canımı yakıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. İçimin doldurulmasına, esnetilmesine. İkisini de istiyordum, şimdi ve her yerimde.

Knox başını eğdi ve bir mememi ağzına alıp sertçe emmeye başladı.

Ağzım açıldı ve sesimi çıkaramadan daha fazlası için yalvardım.

Cáel içime üçüncü parmağını soktu. Parmakları beni okşayıp gıdıklıyordu. Parmaklarını içimde bükteğinde haykırdım. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye yalvardım.

Cáel'in diğer eli de klitorisimin etrafında dolaşıyor ama ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya uğramıyordu.

Ağzımdan anlamsız sesler çıkıyor, kimbilir neler için yalvarıyordum.

Knox ağzını mememden çekti. "Parçala onu, kardeşim. Sikiimin etrafını saracağı gibi parmaklarını sarmasının nasıl bir his olduğunu anlat bana."

Bu kelimeler arzuyla kasılmama neden oldu.

Parmakları o sinir demetini bulduğunda Cáel küfretti.

Knox'un dudakları bir kez daha meme ucuma döndü ve dil darbelerini hissettim. Cáel'in parmakları içimi okşarken Knox da hafifçe meme ucumu ısırmaya başladı.

Zevk ve acı bir dalga gibi üzerime kapandı. Cáel'le Knox bana zevki son demlerine kadar tattırırken bu dalga beni hapsetmiş, tekrar tekrar üzerime çullanıyordu. Tam bitti sanırken tekrar başlıyordu. Ben nihayet bayılana kadar da devam etti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Tek başıma uyandım. Sabah güneşine karşı gözlerimi kırptıtırırken dün geceye dair anılar rüya mıydı yoksa gerçekten yaşanmış mıydı hatırlamaya çalıştım. Bacaklarımın arasındaki belli belirsiz sızı bunların gerçekten yaşandığını söylüyordu.

Yanaklarım ısındı ve ânında yatakta doğruldum. Oda birkaç saniyeliğine dönse de bu çok uzun sürmedi ve gözlerim lambaya dik bir şekilde yaslanmış nota takıldı.

Uyandığında aşağı gel. Banyoda kıyafet var.

Cáel’le her gece ders çalıştığımız için onun elyazısını tanıyabilirdim. Ama o ellerin dün gece nerede olduğunu hatırlayınca bir kez daha kızardım.

Bir yanımda acaba dikkat çekmeden çıkıp bir Uber mi çağırırsam diyordu. Ama sonra gecenin başında yaşananları hatırladım. Soğuk bir ürperti bedenimi sarstı.

O adamlar. Onca kan.

Bunu çok ama çok derinlere bastırdım. O anılarla yüzleşmekten seks kaçamaklarımla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Ayağa kalkıp banyoya yöneldim. Işığı açtım ve içeriyi süzdüm. Çok güzeldi. Beyaz mermer ve soluk mavi desenler. Yatak odası gibi burası da huzurlu ve dingindi.

Lavaboların önüne gittiğimde benim bedenimde olan bir yığın kıyafetle bir diş fırçası ve bugüne dek kullandıklarımın kıyasla çok daha pahalı olan bir dizi bakım malzemesi buldum. Başımı kaldır-

dığımda aynada yüzümdeki pis morluğu gördüm. Bunu açıklaması pek eğlenceli olacaktı.

Hemen hazırlanıp kıyafetlerimi giydim. Lavanta rengi kaşmir kazak gözlerimle aynı renkteydi ve kot pantolon üzerime tam oturmuydu. Oğlanlardan biri bunları ne ara gidip almıştı ki?

Bu düşünceyi kafamdan kovup alt kata indim.

Belli belirsiz sohbet sesleri beni akşam yemeğine geldiğim gün ağırlandığım odaya doğru çekti. O ziyaretin üzerinden sanki bir ömür geçmişti.

Yemek odasına yaklaşırken diğer herkesinkini bastıran Cillian'ın söylediklerini seçebilmeye başladım. "Hainin *icabına* baktık."

Köşeyi dönerken kaşlarımı çattım ama ben içeri adım attığım anda sohbet bıçak gibi kesildi ve beş çift göz bana döndü. Suratımın domatese döndüğünün farkında olarak sertçe yutkundum.

Cillian sandalyesini geri ittirerek ayağa kalktı ve yanıma geldi. Şu anda üzerinde siyah takım elbisesi değil, göğsünün üzerinde gerilmiş olan beyaz bir tişört ile ağzımın kurumasına neden olan gri bir eşofman altı vardı.

Cillian yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Nasıl hissediyorsun, Minik Alev?"

"İyi," dedim çatallı bir sesle.

Eğilip dudaklarını tüy kadar hafifçe dudaklarıma değdirdi. "Güzel. Otur. Ye."

Cillian geri çekildiğinde Easton'ın ters ters bize baktığını gördüm.

"Sakın," diye kısık sesle uyardı gözleri Easton'ın üzerinde olan Cael.

Easton ağzını açtı ama sonra bir şey demeden kapattı.

Knox'a, *Hani Easton benden hoşlanıyordu?* dercesine bir bakış attım.

Knox hafifçe başını iki yana sallarken Cillian da beni kendisiyle Knox'un arasındaki boş sandalyeye götürdü. Burası muhtemelen

Cáel ve Easton arasında oturmaktan daha güvenliydi. Easton bana bir yağ bıçağı saplayabilirdi.

Maddox'ın bakışları tüm duygularını özenle gizliyordu ama beni göstere göstere yakından inceledi. "Kafan nasıl?"

Durup düşündüm. "Fena değil."

"Baş dönmesi ya da bulanıklık var mı?" diye sordu.

"Bu sabah kalkınca biraz döndü."

Maddox'ın çenesi kasıldı. "Birkaç hafta kendini yormaman lazım. Beyin sarsıntıları hafife alınacak şeyler değildir."

Yavaşça başımı yukarı aşağı salladım. "Tamam."

"Knox ve Cáel eşyalarını toplar," diye araya girdi Cillian.

Ona döndüm. "Eşyalarımı mı toplar?"

"Evet. Gelip burada kalacaksın. Senin için bir oda hazırlıyorum."

Sırtım dikleşti ve Knox fısıltıyla küfretti. "Anlamadım?"

Cillian'ın yeşil gözleri karardı. "Dediğimi duydun. Dünyamızda sana zarar vermekten büyük zevk alacak insanlar var. Senin güvenliğini garanti altına almamız gerekiyor."

"Hangi dünyaymış peki bu?" diye sordum.

Cillian çenesini ileri geri oynattı. "Biraz karmaşık."

"Siz uyuşturucu mu satıyorsunuz? Ya da bir tarikata mı üyesiniz?"

Gözleri alevlendi. "Bizim uyuşturucu sattığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Başka ne düşünmem gerekiyor? Abartılı derecede zenginsiniz, sen bir tür yeraltı kulübü işletiyorsun ve insanlar seni öldürmek istiyor."

Tam olarak kahkaha denemeyecek bir şey Cáel'in boğazma takıldı. "Haklı. Fena bir tahmin değil."

"İnsanların damarlarına zehir zerk etmelerine asla müsaade etmem," diye çıkıştı Cillian.

Adamın sert bakışlarına karşılık verdim. "O zaman bir tarikat-sınız."

Adam hırladı. "Tarikat falan değiliz."

“O zaman o insanların sizi niye öldürmek istediğini açıkla bana. Sırf sizinle vakit geçiriyorum diye niye *beni* öldürmek istediklerini?”

Cillian derin bir nefes verdi. “Corbettler. Onların bölgelerini işgal ettiğimizi düşünüyorlar. Kendileri dışında başkalarının başarılı olduğunu görmek istemiyorlar. Bizi ortadan kaldırmak için her şeyi yaparlar. Ve senin bizim için önemli olduğunu gördükleri için...”

“Benim canımı yakmak için de her şeyi yaparlar,” diye fısıldadım.

Başını sertçe sallayarak onayladı. “Böyle bir şeyin olmasına müsaade etmeyeceğiz. Bu yüzden burada yaşamaya başlayacaksınız.”

Cillian’a ters ters baktım. “Önce bir *sor* bakalım.”

Knox’un kahkahası boğazına takıldı ve bunu bir öksürükle gizlemeye çalıştı.

Cillian ona ters ters bakıp ardından sert bakışlarını bana çevirdi. “Seni güvende tutabilmemiz için *lütfen* bizim yanımıza taşınır mısın?”

Kimi kandırıyordum ki? Dünkü adamlardan daha fazlasının dışarıda olabileceğini bile bile yurt odama tek başıma dönmeye korkardım. “Tamam. Kalırım.”

Cillian’ın bedenindeki gerginlik kayboldu. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek,” diye mırıldandım.

Beni hayal edebileceğimden çok daha sertçe boşaltan iki erkek, bir ağaç gibi üzerine tırmanmak istediğim bir alfa, bana bakmaktan imtina eden profesörüm ve erkek arkadaşım diyebileceğim kişinin bana gülümsemektense beni bıçaklamayı tercih edecek olan ikiziyle aynı evde kısıli kalacaktım. Ne ters gidebilirdi ki?

KIRKINCI BÖLÜM

Hayden

Yemek odasından çıkan Easton'ın sırtını izledim. Kahvaltısını bitirir bitirmez bir mazeret mırıldanmıştı. Derin bir nefes vererek sandalyede kamburumu çıkardım.

Knox masanın altından dizimi sıktı. “Yola gelecektir.”

Ben pek ikna olmamıştım ama yine de onu başımla onayladım.

“Knox, Cáel, siz Hayden’la birlikte kampüse gidip eşyalarını alın. Yanınızda koruma da göndereceğim,” diye buyurdu Cillian kısık bir sesle.

“Koruma mı?” diye ciyakladım. “Bu kulağa gerçekten de bir çete gibi geliyor.”

Cillian sinirle homurdandı. “Biz çete ya da mafya değiliz ve uyuşturucu falan satmıyoruz.”

Ona sadece ters ters bakmakla yetindim.

Cillian iç geçirdi ve elimi tutup sıktı. “Döndüğünde her şeyi açıklayacağım ama işinizi bir an önce halletmeniz gerekiyor.”

Dün gecenin anıları beynimde çaktı. Gerçekten de bir tekrarını yaşamak istemiyordum. Özellikle de kampüste bir başımayken.

Bir şey demedim ama elimi çekerek Cillian'ın tutuşundan kurtardım ve sandalyemi geri ittirdim. Knox’la Cáel de benimle kalktı.

Kahvaltının geri kalanı boyunca ağzını açmayan Maddox’a göz ucuyla baktım. Normale kıyasla daha parlak olan kehribar gözleri üzerimdeydi. Benim baktığımı anlayınca hemen gözlerini kaçırdı.

Onu okuyamıyordum. Bazen benden hoşlandığını, hatta bana karşı boş olmadığını düşündüğüm anlar oluyordu. Ama bazen de ondan en fazla soğuk bir kayıtsızlık bekleyebileceğimi düşündürüyordu bana.

“Anahtarlar yanımda,” diye seslendi Knox.

Cáel bir kolunu omzuma atıp beni yanına çekti. “Her şey yoluna girecek, Ufaklık.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye homurdandım.

Knox’un X5’i evin önüne park edilmişti ve bir *bip* sesiyle kilidini açtı. “Biraz zaman alacak sadece.”

Cáel arka kapıyı benim için açık tuttu. Ben binince o da peşimden geldi.

Knox öne binip dikiz aynasından pis pis bize baktı. “Ben sizin şoförünüz müyüm ya?”

Cáel ona sıırttı ama bu daha çok kuduz bir sırtlana yakışan bir ifadeydi. “Sana şu küçük şapkalardan da alayım mı?”

“Beni o şapkalardan birini takmaya zorlamaya kalkarsan o aptal örgülerini tıraşlarım,” diye karşılık verdi Knox.

Cáel hırladı.

“Yeter,” diye uyardım. “Zaten başım ağrıyor.”

Cáel hemencecik bana dönüp ense kökümü ovmaya başladı. “Yola çıkmadan önce sana ağrı kesici getirmemi ister misin?”

“Hayır. Başımın dönmesini istemiyorum. Ama kavgayı azaltsanız iyi olurdu.”

Knox SUV’yi çalıştırırken mahcup mahcup gülümsedi. “Üzgünüm.”

“Üzgün olmalısın da. Ayrıca ben Cáel’in saçlarını beğeniyorum.”

Uzanıp platin sarısı örgülerinden biriyle oynadım.

Cáel başını eğip dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Buna sevindim, Ufaklık.”

“Arkada yiyişmek yok,” diye homurdandı Knox. “Bu hiç adil değil.”

Kendimi tutamadan güldüm. Normalde Knox seyrederken C  el'i öpmek rahatsız edici bir durum olmalıydı fakat nedense nefes almak kadar doğal geliyordu.

Kampüse yaptığımız yolculuk çabucak sona erdi ama bu sırada arkamızdan takip eden simsiyah SUV'yi de gözden kaçırmadım. Cillian'ın bahsettiği korumalar.

Knox yurdumun önündeki boş park yerlerinden birine arabayı çekti ve ikinci SUV de yanımıza yanaştı. Diğer arabadan iki tane ızbandut gibi adam   ıktı.

Knox başıyla onlara selam verdi. "Siz burada bekleyebilirsiniz. Birkaç dakikaya döneriz."

Adamlardan biri anladığını göstermek için başıyla sertçe onayladı ama diğerinin çenesi kasıldı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan..."

Knox adamın lafım sert bir bakışla kesti. "G  peg  nd  z ve kasabanın içindeyiz. Bir şey olmaz."

  kinci adamın asabı bozulmuş duruyordu ama dilini tuttu.

"Hadi gidelim," dedi C   el beni yurda doğru yönlendirerek.

Arka cebimden anahtar kartımı çıkarıp kilide okuttum. Yurdun içinden geçerken öğrenciler durup gözlerini üzerimize dikiyor ve hakkımızda fısılda  ıyordu. C   el'e daha da sığındım.

"Onları görmezden gel," diye mırıldandı. "Onların bir önemi yok."

Onun bu duruma alıştığını fark ettim. Söylentilere ve fısıltılara. Onun adına bundan nefret ettim.

Birkaç dakika içinde yurt odamın kapısına varmıştık. Anahtar kartımı okutup Delaney'nin çıplak olmadığının emin olmak için başımı içeri uzattım.

Kapı a  ılır a  ılmaz kız kafasını ders kitabından kaldırdı. "Ne oldu sana böyle? Birileri senin Cillian'la birlikte..."

Biz içeri girip de yanımdakileri gördüğünde cümlesi yarıda kesildi.

"C   el. Knox," diye ciyaktı.

“Kusura bakma, haber veremedim. Çılgın bir gündü.”

Delaney başını iki yana sallayarak sersemliği üzerinden attı. “Üç kişinin öldürüldüğünü duydun mu?”

“İı, evet.” Anılar tekrar yüzeye çıkarken titremeye başladım.

Cáel kolunu omzuma atarken Delaney’ye ters ters baktı.

Kız yutkunup bir adım geriledi. “Hey, Knox. Nasılsın?”

Oğlan ona gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibi oldu. “İyi.” Sonra hemen bana döndü. “Gardırobunu benim toplamamda sakınca var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Yok. Alt tarafta bir spor çantası var. Her şeyi içine tıktırır.”

Delaney’nin kaşları çatıldı. “Eşyalarını niye topluyorsun?”

Altdudağımı ısırdım. “Biraz oğlanların yanında kalacağım.”

Kızın ağzı açık kaldı. “Onların yanına mı taşıyorsun?”

Kıyafetlerimi hızla spor çantasına doldururken kızın tiz tonu Knox’un yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Kısa bir süreliğine. Yurtta uyuyup ders çalışmakta zorlanıyorum ve onların da boş bir odaları varmış.” Bu tamamen yalan değildi.

Ne diyeceğini bilemez hâlde kekelerken Delaney’nin boğazı kızarmaya başladı. “Bunu yapamazsın.”

Cáel hırladı. “Tabii ki yapabilir.”

“Buna ebeveynlerin ne diyor? Bir sürü erkeğin yanına taşınmanı umursamıyorlar mı?” diye öğrenmek istedi Delaney.

Doğrudan Delaney’nin gözlerinin içine baktım. “Ebeveynlerim ölü.”

Yüzündeki kızarıklık bir ton daha koyulaştı. “Ama yani üniversite de bu konuya pek sıcak bakıyor olamaz. Kurallar var sonuçta.”

Ebeveynlerim hakkında başka hiçbir şey dememesi komikti. Delaney’nin umursadığı tek şey, kendisi için istediği oğlanların çok yakınında olacağım gerçeğiydi.

Knox çantayı gürültüyle yere bıraktı. “Hayden bir yetişkin. İsteddiği yerde yaşayabilir. Ve biz de onu yanımızda istiyoruz.”

Delaney sertçe yutkundu, ardından pis pis bana baktı. “Eh, bir kere gittikten sonra buraya kafana esince dönebileceğini sanma. Gittin mi gittin. Ben de tek kişilik bir odada yaşamayı tercih ederim.”

Zayıf arkadaşlığımız buraya kadarmış.

“Sorun değil,” diye mırıldandım kitaplarımı toparlamak için masaya giderken. Bu çılgınlıklar dinince restoranda fazladan var-diya alabilir miyim diye sorardım. Kasabada ucuza kiralayabileceğim bir stüdyo daire bulurdum herhalde.

Biyoloji kitabımı alınca kaşlarımı çattım. Kitabın ortasında yırtık bir defter sayfası vardı. Sayfayı çıkarıp üzerinde yazanı okuduğumda kanım dondu.

SENİ SONSUZA DEK SAKLAYAMAZLAR.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Ellerim titremeye başladı ve bütün vücudum ellerimi taklit etti. C  el’le Knox ânında yanımda bitti.

“O ne?” diye öğrenmek istedi Knox.

Notu ona uzattım.

Notu çekip elimden aldı ve yazanı okurken gözleri öfkeyle parladı. Bakışları   nında C  el’e döndü. “Cill’i ara. Hemen yola çıkma-mız lazım.”

C  el başıyla onaylayıp cebinden telefonunu çıkardı ve parmak-ları ekranda hareket etti.

“Neler oluyor ya?” diye öğrenmek istedi Delaney.

“Sana ne,” diye hırladı Knox. “Sanki kendinden başkası umu-rundaymış gibi.”

Delaney ağzı bir karış açık hâlde ona bakakaldı. “Knox, anla-mıyorsun ama. O berbat bir oda arkadaşı. Tuhaf biri ve...”

“Kapa   eneni,” diye çıkıştı Knox. “Senin o yalancı ağzından tek kelime daha duymak istemiyorum.”

Delaney’nin nefesi kesildi. “Knox,” diye sızlandı tiz bir sesle.

Knox bana döndü. “Buradan gitmemiz lazım, Hayden. Kitap-larını al da gidelim.”

C  el telefonunu cebine koydu. “Destek ekipleri yolda.”

Knox sertçe başıyla onaylayıp eşyalarımı toplamayı bitirmem için beni nazikçe d  rtt  . Ama masama bakmaktan başka bir şey

yapamıyordum. O adamlarla çalışan birileri odama girmişti. Eşyalarım dokunmuştu.

Midem bulanmaya başladı.

Cáel bana arkadan sarıldı. “Nefes al, Ufaklık. Nefes almaya odaklan. Birer birer.”

“Şaka mı bu ya?” diye çıkıştı Delaney. “İkisini de mi beceriyorsun?”

Dönüp oda arkadaşıma baktım. “Evet.”

Bu doğru değildi. Tam olarak değil. Henüz değil. Ama Delaney’den gına gelmişti.

Beti benzi attı. “Yalan söylüyorsun. Onlar... seni istemez. Kampüsteki herhangi birini seçebilecekken.”

Burnumdan soludum. “*Seni* seçebileceklerken demek istiyorsun. Aklımdan geçen aslında bu, değil mi?”

Delaney sırtını dikleştirdi. “Sen dedin, ben değil.”

Cáel anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

“Umut fakirin ekmeği,” diye mırıldandım.

“Orospu,” diye tükürdü Delaney.

Knox kızın üzerine yürüdü ama elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. “Yapma. O buna değmez.”

Knox sinirli sinirli bakıp ardından kitaplarımı sırt çantama tıkmaya başladı.

Kapı tıklatılınca olduğum yerde zıpladım.

Cáel omzumu hafifçe sıkıp kapıyı açmaya gitti. İki koruma odaya girdi ve her an bir yerden maskeli adamlar çıkabilirmiş gibi etrafı kolaçan etmeye başladı. Belki de maskeli adamlar gerçekten gölgelerin içinden fırlardı.

Omurgam boyunca bir ürperti tırmandı. İçeri nasıl girmişlerdi? Hem yurdun hem de odamın kapısı kilitliydi. Görünüşe göre bunlar kilitlerin durduramayacağı türden adamlardı. Birden etrafı çevrili arazilerinde oğlanların yanına taşındığım için memnun oldum.

Korumalardan biri spor çantam aldı. Diğeri de Knox’tan sırt çantamı almak için elini uzattı.

Cáel şakağıma bir öpücük kondurdu. “Başka alacağın bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. Ember Hollow’a pek bir şey getirmemiştim. Getirecek pek bir şeyim yoktu.

Bu düşünce içimin hüznle kaplanmasına neden oldu. Fiziksel eşyalarım az olduğu için değil, dünyada bu kadar ufak bir iz bıraktığım için. Ortadan kaybolsam biri fark eder miydi?

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı Cáel. “Söz.”

Ona inanmak istiyordum. Ama inanabilir miydim bilmiyordum.

“Gidelim,” dedi korumalardan biri.

Knox başıyla onayladı. “Hayden ortamızda yürüsün.”

Cáel beni korumaların peşine takıp Knox’la birlikte arkamdan gelmeye başladı.

“Sakın bir daha buraya dönme,” diye bağırdı Delaney. “Kilitleri değiştireceğim.”

O yurt odasına dönmektense parkta yatmayı tercih ederdim.

Devasa adamların peşinden merdivenden inip avluya çıktım. Deminki girişimiz esnasında insanların bakışlarına maruz kaldığımı sanıyordum ama şimdiye kıyasla o hiçbir şeydi. Öğrenciler artık bakışlarını gizlemeye bile çalışmıyordu. İşlerini bırakmış, bir karış açık ağızlarıyla bize bakıyorlardı.

Onları suçlayamazdım. Etrafımdaki dört adam devasaydı. Ve Knox’la Cáel de herkes tarafından tanınıyordu. Ama benim bu ilgiye ihtiyacım yoktu. Başımı eğip Knox’un SUV’sine doğru yürüdüm.

Cáel arka kapıyı açtı ve arkamdan atladı. Knox direksiyon başına geçerken herhangi bir şoför şakası yapmadı.

Birkaç saniye sonra park yerinden çıkmış, eve doğru gidiyorduk. Fakat orası benim evim değildi. On bir yaşımdan beri benim hiç evim olmamıştı.

Kafamın içindeki baskı arttıkça gözlerim yanıyordu. Neden şimdi bir ev hasreti çekmeye başlamıştım ki? Evlerin otomatik olarak güvenlik anlamına gelmediğini biliyordum. Annemle ba-

bamın başına gelenler bunun su götürmez bir kanıtıydı. Ama ev insana en azından güvenlik illüzyonu sağlıyordu. Ve şu anda bu göz boyamasına bile vardım.

Knox hız sınırının yirmi kilometre üstünde sürüyor, virajları yavaşlamadan alıyor ve dur tabelalarına doğru düzgün uymuyordu. Arkamızdaki siyah SUV de aynısını yapıyordu.

Bizi oğlanların arazisine götürecek olan çakıl yola girdiğimizde rahat bir nefes aldım. Uzun kızılağaçlar yolun üzerine doğru eğilip bizi koruyormuş gibi bir etki yaratıyordu.

Kendimi yalnızca önümdeki yola odaklanmaya zorladım. Nota değil. Birilerinin bana zarar vermek istemesine değil. Yalnızca önümüzdeki birkaç metreye.

Yol üzerinde kocaman bir gölge dans etti ve Knox küfretti.

Cáel emniyet kemerini çıkarıp öne doğru eğilirken kaşlarım çatıldı. “Kaç tane?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Knox.

Güneşle aramızdan bir uçak geçmiş gibi gölge bir kez daha üzerimize düştü.

Göge bakmak için öne doğru eğildim ama gökyüzü bomboştu.

Derken önümüzde bir hareketlilik oldu. Bir şey yere indi. SUV’nin sarsılmasına neden olacak kadar büyük bir şey.

Gözlerimi hızla kırptıştırırken ağzım bir karış açıldı. Gözlerimi kaç kere açıp kapatsam da önümdeki manzara değişmiyordu. Çünkü önümüzde devasa bir yaratık vardı. Resmen fazla büyümüş bir kertenkeleye benziyordu. Ama öyle bir şey değildi.

Bir ejderhaydı bu.

Bir kükreme havayı yardı ve ejderhanın ağzı açıldı. Derken alevler üzerimize doğru gelmeye başladı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Alevler çok güzeldi. Kırmızı, turuncu ve altın renginin tonlarından bir karmaşa. Ama arabamıza doğru ilerlerken muhteşem olduğu kadar ölümcül olduğunun da farkındaydım.

Knox sertçe fren yaptı ve Cael hemen SUV'den indi. Ağzını açtı ve ağzından mavi-gümüş renkte bir alev fırladı. Bu alev bir tür duvar ya da kalkan oluşturdu. Kırmızı-altın alev bu duvara tosladı ama onu aşamadı.

Kesik kesik nefes alıyordum. Bunların hepsi bir rüyaydı. Dün geceki saldırıdan beri bilincim hâlâ açılmamıştı. Hepsi zihnimin içinde gerçekleşiyordu. Bunların başka bir açıklaması olamazdı.

“Arabada bekle,” diye buyurdu Knox. “Ben ya da bizimkilerden biri seni almaya gelene kadar çıkma.”

“Sen de mi gidiyorsun?” diye ciyakladım.

Başını sertçe sallayarak onayladı. “Gitmem lazım. Dönüşmezsek savunmasız kalırız.”

Knox cevap vermemi beklemedi. Birkaç saniye içerisinde SUV'den inmiş ve havaya fırlamıştı.

Adam gözümün önünde dönüşürken keskin bir nefes aldım ve görüşüm bulanıklaştı. Âşık olmaya başladığım adam gitmiş, yerini gökyüzüne doğru yükselen bir ejderha almıştı. Uçan yaratık çok güzeldi. Yeşil ve altın rengi tonlarındaydı. Ejderhaya daha dikkatli baktığımda üzerindeki desenlerin Knox'un gözlerindeki altın zerreçiklere benzediğini fark ettim.

“Çünkü o Knox,” diye mırıldandım. “Knox bir ejderha.”

Halüsinasyon görüyordum. Tek açıklaması buydu.

Koyu yeşil bir ejderha inişe geçip Knox’un olduğu tarafa doğru alev püskürttü. Dudaklarımdan kopan çığlığı zaptedemedim. Ama Knox aşağı doğru hamle yapıp havada dönerek alevden kaçındı.

Kendisi de alev püskürterek karşılık verdi ve onun alevi saf altın rengindeydi. Saldırısı diğer ejderhanın kanadına isabet etti ve acıyla haykıran ejderha yolun ilerisine iniş yaptı.

Bakışlarım yaratığın üstüne doğru koşan Cael’e kaydı. Koşarken o da dönüştü. Pulları beyazdı ama aynı zamanda değildi. Işığın vurduğu açığa göre renk değiştiren gümüşü bir parıltısı vardı.

İlerideki iki ejderha hırlayıp alev püskürttü.

Cael üzerine gelen alevden ucu ucuna sıyrılırken gözlerim yandı. Ama Cael hemen karşı saldırıya geçerek iki saldırgan ejderhadan birinin boğazını yakaladı.

Yere yığılan ejderhanın çıkardığı ses insanlık dışıydı ve midemin şiddetle kasılmasına neden oldu.

Gökyüzünde gölgeler dans ediyordu ve bakışlarımı yukarı kaydır-dım. Gökyüzünde yarım düzine ejderha vardı. Dövüşüyor gibi görünüyorlardı fakat hangisi hangisi bilemiyordum, ta ki bir tane daha yeşil-altın ejderha görene dek. Bu ejderhanın üzerindeki desenler de tuhaf bir şekilde Easton’ın gözlerindeki desenleri andırıyordu.

Knox’la birlikte üç ejderhaya karşı dövüşüyorlar, onları teker teker indiriyorlardı.

Yolun ilerisinden tekerleklerin ciyaklaması duyuldu ve Cillian’la Maddox’ın bir sedandan dışarı atladığını gördüm. Onlar arabadan iner inmez ağaçların arasından başka adamlar belirdi.

Panik beni ele geçirdi. Bir tuzak. Bunların hepsi bir tuzaktı. Onları teker teker öldürebilmek için kurulmuş bir tuzak.

SUV’nin hemen dışında hareketlenmeler fark ettim fakat arabanın etrafında dönerek arabayı koruyan iki korumayı görünce rahat bir nefes aldım.

Ağaçların arasından gölgeler çıkarken sertçe yutkundum. Daha çok adam. Sayıca çok fazlalardı.

Gözlerim yanıyordu.

Bu yaşanıyor olamazdı. Rüya görüyordum. Rüya görüyor olmalıydım.

Cillian'la Maddox alev ve bıçaklarla, hatta çıplak elle dövüşüyordu. İkisi de kendi başlarına dört ya da beş kişiyi yere sermişti ama bunu daha ne kadar sürdürebileceklerini hiç bilmiyordum.

Rüzgâr hızlandı ve Cael hiddetle kükredi. Adam ağaçlara doğru gümüşü bir alev püskürtürken birden kar yağmaya başladı. Acı dolu çığlıklar arabaya kadar ulaştı ve bize saldıran adamlardan birkaçını öldürdüğünü anladım.

Korumalar da başka adamlarla savaşıyor, onları arabadan uzak tutmaya çalışıyordu. Yardımcı olabilecek bir şey bulabilmek için deli gibi SUV'yi ararken kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Elimden gelirse, onların tek başlarına dövüşmelerine izin vermiyecektim.

Bulabildiğim tek şey bir buz kazıyıcıydı. Bunun savunmada pek bir işe yarayacağını sanmıyordum, bu yüzden aleti bagaja atıp aramaya devam ettim.

El yordamıyla koltuğun altını yoklarken deriye benzer bir şeye denk geldim. Onu çekip çıkardım. Bu ufak siyah bir çantaydı, öteki SUV'de bulunana benziyordu. Fermuarını açıp içindekileri karıştırdım. Pek işe yarar bir şey görememiştim ki sonra içinde metal bir aletin bulunduğu ayrı bir pakete denk geldim.

Bir neşter.

Plastik paketi açtığım gibi neşteri çıkardım. En azından bununla gerçekten birilerine zarar verebileceğimi biliyordum.

Acı dolu bir uluma yukarı bakmama neden oldu. Bir alev topu Cael'in omzuna denk gelmişti. Maddox ona doğru koşmaya başladı fakat sağ tarafından ona yaklaşan adamı görmemişti.

Düşünmedim bile. Arabadan fırlayıp ona doğru koşarken Maddox'a seslenmeye başladım.

Daha beş adım atmıştım ki arkadan biri beni saçımdan yakalayıp sert göğsüne doğru çekti.

“Minik bir ejderha orospusu olduğunu duymuştum ama inanmamıştım. Bakalım nasıl çığlık atıyorsun.”

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maddox

Corbett korumasının Hayden'ı yakaladığını gördüğümde dünyam ağır çekime geçti ve damarlarımda akan kanın uğultusunu kulaklarımda duymaya başladım.

Cillian bağırdı ve göz ucuyla başka bir saldırganı daha gördüm. Adam üzerime atıldı ama fazla yavaş hareket ediyordu. Bıçağımı çekip onun boğazını kestim.

Derken koşturaya başlamıştım. Hayden'a doğru. *Eşime* doğru.

Beni uyarmak için kendi canını tehlikeye atmıştı. Şimdi onun başına bir şey gelirse bu tamamen benim suçum olurdu.

Corbettlerin onun varlığını öğrendikleri anda her şeyi riske atacaklarını tahmin etmeliydik. Saldırıya geçmek için beklemeyceklerini tahmin etmeliydik.

Şimdi de bu her şeyimize mal olabilirdi.

Hayden'a doğru koşarken korumanın yüzünü gördüm ve kanım buz kesti. Jerome Corbett. O en beterlerinden biriydi. Manyak ve sapkındı. Hayden'la birlikte buradan ayrılmayı başarırca ona neler yapabileceğini hayal dahi edemiyordum.

Adam Hayden'ın saçını çekip boğazına bir bıçak dayarken eşim çılgık attı.

Boynundan birkaç damla kan akana dek bıçağı boğazına bastıran Jerome kıkırdadı. "Ne güzel bir çılgıktı o öyle. Daha fazlasını duymayı iple çekiyorum."

Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Bak sen, profesör de gelmiş. Geç kaldınız ama ne zaman vaktinde geldiniz ki?”

Dişlerimi sıktım. “Onu bırak.”

Jerome’sa daha büyük bir şevkle güldü. “Kusura bakma, dostum. Bu iş öyle olmayacak. Dex onu üremek için kullanmak istiyor. Bize doğuracağı bebeklerle kuracağımız orduyu bir düşün.”

Adamın sözlerini duyan Hayden’in bütün rengi çekildi.

Damarlarımda öfke akıyor, hayvanım derimi zorlayıp eşimizin içinde bulunduğu tehdidi sona erdirmeyi talep ediyordu. “Onunla birlikte buradan kaçamayacağını biliyorsun. Destek ekipleri çoktan yolda.”

Arazimize doğru bakan Jerome’un çenesi kasıldı. “O zaman onu toptan ortadan kaldırmamız gerekir. Onu siz hilkat garibelerinin elinde bırakmaktan daha iyidir.”

Bıçak aşağı doğru kayıp Hayden’in göğsünü kesti.

Üzerine koşmaya başladım ama Jerome kızı bir adım geri çekip tekrar bıçağı boynuna dayadı. “Ah ah ah. Kımıldama, Maddox. Gelecek sefere bakarsın elim kayar da şahdamarını keserim.”

Hayden kesik kesik nefes alıyordu, yüzündeki ifade acıyla çarpılmıştı ama yine de bakışlarımı bulmayı başardı. Gözlerinde öyle büyük bir güven, umut ve kararlılık vardı ki. Bakışları tekrar tekrar kendi eline doğru kayıyordu ki o sırada gördüm. Bir neşter.

Tekrar yüzüne baktığımda ses çıkarmadan, *Üç deyince*, dedi.

İçimi dehşet kapladı. Bu çok riskliydi. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Hayden dudaklarını yalayıp tekrar yalnızca ağzını oynatarak konuştu.

Bir.

İki.

Üç.

Hayden elini kaldırıp neşteri Jerome’un kalçasına sapladı.

Adam acıyla haykırıp bıçağı tutuşunu gevşetti.

Beklemeyip uçtum. Ejderham kendi gücünü adımlarıma kattı. Yumruğumu Jerome'un şakağına indirdim ve adamı sendeleterek yere yıktım. Ardından bıçağımla boğazını kestim.

Boğazını tutmaya çalışan Jerome'un gözleri kocaman açıldı ama artık çok geçti. Kurtuluşu yoktu.

Hayden tökezleyip yere yığılırken tepemizdeki dövüş devam ediyordu. Gökyüzünden savaş çılgınlıkları yükseldi ve destek ekiple-
rimizin vardığını anladım. Onlar aşağı doğru dalışa geçtiği sırada Corbettler de korkaklıklarını gösterip kaçmaya başladılar.

Hayden'ı kucağıma alıp kazağını yırttım. Yarasının ne kadar derin olduğunu görmem gerekiyordu.

"Ben iyiyim." Fakat kelimeler zar zor duyuluyordu. Bunun şok-
tan mı yoksa yarasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Kesik derin ve kıpkırmızıydı. Deli gibi kanıyordu. Cillian koş-
arak yanımıza gelirken ayağa kalkıp SUV'ye koştum.

"Ne oldu?" diye hırladı.

"Jerome," dedim hızla, arabanın arka koltuğuna binerken.
"Onu doğru düzgün tedavi edebilmem için eve götürmeliyiz."

Cillian çoktan harekete geçmişti bile. Klanımızın geri kalanı
bizim için yolu açarken o da şoför koltuğuna oturdu.

Açılmış ilkyardım çantasından bir gazlı bez alıp yüzümü bu-
ruşturdum. "Çok özür dilerim, *Mo Ghràidh*. Bu canını yakacak."

"Önemli değil," dedi hırıltılı bir sesle.

Beklemedim. Gazlı bezi göğsüne bastırdım.

Hayden bağışlarını bastırmaya çalıştı ama bunda yalnızca bel-
li bir noktaya kadar başarılı oldu. Çıkardığı her ses derimi doğ-
ruyordu ve aynısının Cillian için de geçerli olduğunu biliyordum.
Direksiyon ellerinin altında gıcırdadı.

"İyileşeceksin. Yaranı dikeceğiz ve iyileşeceksin." Bunu yalnız-
ca ona değil, kendime de söylüyordum aslında.

"Biliyorum," diye fısıldadı Hayden. "Sana güveniyorum."

Ama güvenmemeliydi. Daha önce de birini korumayı başara-
mamıştım. Güvende tutmayı becerememiştim.

Gazlı bezin altından kan akmaya başladı ve kendi kendime sö-
verek bezi daha sert bastırdım. “Acele et,” diye bağırdım Cillian’a.

Gaza abandı.

Hayden’in gözlerinden yaşlar akıyordu ve akan her yaş ruhumu
dağlıyordu.

Ejderhaya dönüşmeyi bilseydi, bu tarz bir yara onun için o ka-
dar da tehlikeli olmazdı. Hayvan formuna dönüşmesi yeterdi ve
yara birkaç dakika içerisinde kendi kendine iyileşirdi. Ama Hay-
den daha ejderha olduğunda bile bihaberdi ki içindeki hayvanın
çağrısına nasıl cevap vermesi gerektiğini hiç mi hiç bilmiyordu.

Kesik kesik nefes alıyordu ve gözleri kapanmaya başlamıştı.

Yarasının üzerine daha sert bastırdım. “Hayır, *Mo Ghràidh*.
Gözlerini kapatma. Benimle kal.”

Onu kaybedemezdim. Onu da kaybedemezdim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

SUV'nin her sarsılmasıyla göğsüme acı saplanıyordu ama Maddox beni bırakmadı. İsli, yanık portakal kokusu beni rahatlatıcı bir kucaklama gibi sarmıştı. Az önce gördüklerim hakkında düşünemiyor, ne gördüğümü anlamlandırmaya kalkamıyordum bile. Yapabildiğim tek şey derin nefeslerle acıya dayanmaktı.

Cillian arabayı sürerken cebinden telefonunu çıkardı. “Büyücüyü hemen ana binaya getirin.”

Hattın öbür ucundaki tanımadığım bir ses konuştu. “Çoktan yola çıktı.”

Cillian başka bir şey demeden telefonu kapatıp bardaklığa bıraktı.

“Büyücü mü?” diye fısıldadım Maddox’a. Bu sözcük kafamı karıştırmıştı. Sesim zar zor çıkıyordu ve görüşüm bulanıktı.

Maddox'ın içinde büyüyen öfkeye karşı kendini zaptetmesini seyrettim. Normalde tam bir kontrol abidesiydi fakat şu anda o hâlimden eser yoktu. “Yardım edebilecek biri. Şifa yetenekleri var.”

Gözlerim kocaman açıldı.

Gazlı bezi göğsüme bastırmaya devam ediyordu. “Merak etme, *Mo Ghràidh*. Sana yardım edeceğiz.”

Daha biz yaklaşmadan arazinin kapıları açıldı ve silahlı adamlarla kadınlar iki yanında belirdi. Yanlarından hızla geçerken boğazım düğümlendi. Nasıl bir işin içine girmiştım böyle?

Birkaç dakika içinde evin önünde durduk. Cillian şoför koltuğundan atladı ve arka kapıyı açtı. Normalde koyu yeşil olan gözleri bana bakarken neredeyse siyah olmuştu. “Hadi gidelim.”

Maddox beni kaldırdı ve dudaklarımdan kaçan iniltiyi tutamadım.

“Çok üzgünüm, *Mo Ghràidh*. Neredeyse geldik.” İstirap ve öfke serbest kalmaya çalışırken sesi hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti.

Cillian sertçe ön kapıyı açıp benim daha önce hiç görmediğim bir odaya gelene kadar bizi labirentvari koridorlardan geçirdi. Bu oda açık renkliydi ve parlaktı, bir tür steril tıbbi alandı.

Maddox beni bir yatağa yatırırken Cillian da etrafımızda dört dönüp çeşitli şişeler ve ilkyardım malzemeleri toparlıyordu.

Koridorda gümbür gümbür ayak sesleri duyuldu ve kapı savru-larak açıldı. Cael ânında yanımda belirdi ve Knox da onun hemen arkasındaydı.

Nefesini kontrol altına almakta güçlük çeken Cael alnını alnı-ma dayadı. “İyisin.”

Onu teselli etmek için elimi yüzüne götürmek istedim fakat bu hareket canımı fazla yaktı.

“Hareket etme,” diye buyurdu Knox. Gözleri çılgın bakıyordu. “Bekle. East yardım getiriyor.”

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. Ama daha bunu sorgulayamadan Easton suratında fırtınalı bir ifadeyle içeri daldı. Bakışları bana döndü ve üzerimdeki kana bulanmış kazağa odaklandı. Sertçe yutkunurken rengi soldu. “Büyücüyü getirdim.”

Easton kenara çekilince aşağı yukarı benimle yaşıt olan sıska bir adamı ortaya çıkardı. Adamın bakışları odada gezinirken beti benzi atmıştı.

Cillian adamın yanına gidince zavallı adamın yanında dağ gibi kaldı. “Onu iyileştirirsen, ömrünün sonuna kadar burada güvenle yaşamana izin vereceğim. Ona zarar verirsen, seni lime lime ederim.”

“Cill,” dedim hırıltıyla. “Yapma.”

Adam sertçe yutkundu. “Ona yardım edebilirim.”

Cillian sertçe başıyla onaylayıp genç adamın önünden çekildi.

Adam yanıma gelip yüzünü buruşturarak başını bana doğru eğdi. “Benim adım Marcus. Sana yardım edebilir miyim?”

“Selam,” diyebildim. “Ben Hayden. Lütfen.”

Marcus başıyla onayladı ve ardından yarısını daha önce hiç duymadığım malzemeleri sıralamaya başladı. Ama adamlar koşuşturup şifacının istediği her şeyi tekerlekli masanın üzerine getirdi.

Kımıldamayan tek kişi Maddox’tı. Resmen elimi bırakmaktan aciz gibi duruyordu. Ve bunun için minnettardım.

Marcus malzemeleri karıştırarak bir lapa hâline getirirken kaşlarının arasında ufak çizgiler belirdi.

Cáel eğilip alnıma hafif bir öpücük kondurdu. “Çok özür dilerim, Ufaklık.”

Gözlerimde onlarca soruyla gözlerinin içine baktım. Ama tek bir soruma bile cevap vermedi.

“Birisi kazağını kesebilir mi acaba?” diye sordu Marcus. “Lapayı sürmem gerekecek.”

Knox çabucak bir hastane makası alıp üzeri artık kanla kaplanmış güzel kaşmir kazağı kesti. Kan yüzünden tenime yapışan kumaşı açarken inlemeden edemedim.

“Ağrısı için de bir şeyler yap,” diye çıkıştı Cillian.

Marcus ona huzursuz bir bakış attı. “Bu yardımcı olacak. Sadece yarasına sürmem gerekiyor.”

Bir fırçaya benzeyen bir aleti alıp lapayı göğsüme sürmeye başladı. Canım yanacak sanmıştım ama lapa tenime dokunduğu anda rahat bir nefes aldım.

“Yardımcı oluyor,” diye hayretle fısıldadı Knox.

“Birkaç saniyeliğine geri çekilin,” diye buyurdu Marcus.

İçerisi hırlamalarla doldu.

“Tamamen iyileşmesi için en iyi yöntem bu,” diye açıkladı.

Adamlar isteksizce geriledi. Zaten uzakta duran Easton ve Cillian dışında hepsi.

Marcus tanımadığım bir dilde ayin yapmaya başladı. Hemen göğsümün üzerinde tuttuğu ellerinden yeşil bir enerji yayıldı.

Tenim ısındı ve derimin tekrar bir araya geldiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Bedenimden yukarı doğru siyah bir duman yükseldiğini görünce keskin bir nefes aldım. Knox hemen bir pencere açtı ve duman dışarı çıktı.

Karıncalanma hissi bir dalga gibi üzerimi kaplayarak bana enerji ve... huzur verdi? Bir saniye sonra Marcus ellerini indirdi ve dengesizce arkaya doğru sendeledi.

Maddox onu yakalayıp oturması için bir tabure çekti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Marcus.

Knox’la Cael ânında yanımda belirdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye öğrenmek istedi Knox.

Birkaç kere şaşkın şaşkın göz kırptırıp bedenimi inceledim. “Harika... hissediyorum?”

Bu ağzımdan bir soru olarak çıkmıştı çünkü böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekiyordu. İmkânı yoktu.

Cael bir bezi su dolu bir kâseye daldırıp nazikçe göğsümü temizledi.

Göğsüme baktığımda nefesim kesildi. Yara ortadan kalkmıştı. Yalnızca belli belirsiz görülen bir iz vardı.

“Gitmiş,” diye fısıldadım.

Cillian, Marcus’un yanına gidip elini uzattı. “Ömür boyu sadakatimi kazandın.”

Marcus’un gözleri kocaman açıldı. “Te-teşekkür ederim, Alfa.”

“Dinlenebilesin diye korumalarım seni kulübene götürecektir. Bugün daha sonra Hayden’i bir kere daha kontrol edersen sevinirim.”

Marcus başıyla onaylayıp ayağa kalktı. “Elbette.”

Ardından hızla odadan çıktı.

Yatakta dirseğimin üzerinde doğrulup etrafa bakındım. “Biri-leri bana neler olduğunu anlatacak mı artık?”

Cillian’ın yanağındaki bir kas seğirdi. “Biz ejderha şekil değiştirenleriz. Sen de öylesin.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hayden

Cillian’a bakarken nefes alıp verişim hızlanmıştı. Gökyüzünü dolduran ejderhalara dair görüntüler zihnime hücum etti. Önce Knox’un, ardından Cael’in dönüşmesi.

Ejderhalar. Ejderha şekil değiştirenler. Cillian böyle demişti.

“Bu gerçek değil,” diye fısıldadım. “Rüya görüyorum.”

Knox önüme gelip önümde çömeldi ve ellerimi tuttu. “Bu gerçek. Sindirmesinin zor olduğunu biliyorum...”

“Sindirmesi zor mu?” diye çıktım. “Bana bir sihirli yaratığa dönüştüğünü söylüyorsun. Bunu kendi gözlerimle gördüm ama gerçek olamayacağını biliyorum.”

“Sen de dönüşeceksin,” dedi Cillian. Sesi kusursuz derecede kontrollüydü. Maskesi geri dönmüştü.

Nefeslerim hızlandı. “Kes şunu.”

Knox ellerimi sıktı. “Ejderha şekil değiştirenler asırlardır var. Diğer doğaüstülerle birlikte gölgelerde yaşıyoruz.”

Zihnim allak bullaktı. Başka ne tür yaratıklar vardı ki? Bilmek istediğimden emin değildim.

“Çoğumuz sürü ya da klan denilen gruplarda yaşıyoruz. Kendi seçtiğimiz bir aile gibi düşünebilirsin.”

Knox’a, ağzından çıkanlara odaklanmaya çalıştım. Kendi ailemizi seçebilme fikri güzeldi ama işin efsanevi-bir-yaratığa-dönüşme kısmını idrak edemiyordum.

“Aile içi bir kavga mı var?” diye sordum.

Sorumu anlamayan Knox'un kaşları çatıldı.

"Corbettlerden bahsediyor," dedi Maddox ıslak bir bezle eline bulaşan kanımı temizlerken. "Onlar bizim ailemizin bir parçası değil, rakip bir sürü."

Gözlerim Cillian'ı buldu. "Kulağa bir çete gibi geliyor."

Surat astı. "Biz çete değiliz."

"Tamam, o zaman kulağa mafya gibi geliyor," diye suçladım.

Çenesindeki o oynayıp duran kas bir kez daha seğirdi. "Kendimizi ve sevdiğimiz insanları korumak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz."

Yanağımı ısırdım. "Ve istediğiniz zaman dönüşebiliyor musunuz?"

Cillian başıyla onayladı.

"Ama bugün insanlar gökyüzünde uçan kahrolası *ejderhaları* görmüş olmalı."

Knox ellerimi son bir kez sıktıktan sonra bırakıp ayağa kalktı. "Bu ormanlar efsunlu. Burada özgürce kendimiz olabiliyoruz. İnsanlar burada bizi ejderha formumuzda göremiyor."

"Ama ben sizi gördüm," diye karşı çıktım.

Cáel kafamın tepesini öptü. "Sen insan değilsin, Ufaklık."

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Ben ejderha değilim. Hiç dönüşmedim. Ebeveynlerim de ejderha değildi."

"Bildiğin kadarıyla," diye karşı çıktı Cillian.

Yataktan kalktım ve kesilmiş kazağımı ellerimle sıkıca tuttum. "Yanlışın var. Bu mümkün değil..."

"Mümkün," dedi Knox nazikçe. "Bir ejderha ömrünün ilk yıllarında bir travma yaşarsa bu onun dönüşümünü engelleyebilir. Sen ebeveynlerini son derecede travmatik bir şekilde çok gençken kaybettin."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ebeveynlerim bana söylerdi."

"Dişi ejderhalar inanılmaz derecede nadirdir," diye açıkladı Knox. "Bu yüzden seninle tanıştığımız gün o kadar şaşırmıştım. Senin gerçek eşimiz olduğunu fark ettiğimde de iyice şaşkına döndüm."

“Gerçek eş mi?” Kafam allak bullaktı.

Cáel başıyla onayladı. “Bu tarz bağlar türümüzde nadiren görülür. Ama bu yüzden aramızda böyle kuvvetli bir çekim hissediyoruz. Evren böyle yazmış.”

Cillian benim temkinli gözlerle seyrediyordu. “Her zaman bir seçim hakkın olacak, Minik Alev. Ama biz seni sevmek için doğduk”

Kafam kesik kesik zonkluyordu. “Bu mümkün değil. Annem bana söylerdi.” Bu itirazım son derece zayıftı.

“Ebeveynlerin seni korumak için saklamış olabilir,” dedi Knox nazik bir sesle. “Muhtemelen normal bir hayat yaşamayı istemişlerdir.”

Anılar zihnime hücum ederken keskin bir nefes aldım. “*Kız nerede?*” Yabancıнын sözleri zihnimde yankılandı.

Bu tepkimi gören Cillian dibime yanaştı. “Ne hatırlıyorsun?” diye buyurdu.

Gözlerim yaşlarla dolup yanaklarımdan akmaya başladı. “Annemi öldüren adam. Sürekli kız nerede diye sorup duruyordu. Beni mi arıyorlardı?”

Cillian diğer oğlanlarla bakıştı ve cevabımı almış oldum. Midem bulanmaya başladı. Birden üzerimde kuruyan kanımla yapış yapış olan kazak bana ağır gelmeye başladı.

“Duş almam gerekiyor. Lütfen. Biri beni banyoya götürebilir mi?” diye yalvardım.

Knox’un yüzü acıyla çarpıldı. “Tabii ki.”

“Benim odamı kullanabilir. En yakın benimki,” dedi Cillian sıkıdığı dişlerinin arasından.

Knox bir elini belime dayayıp beni odadan çıkardı ve koridorda yol gösterdi. Yürürken hiçbir şeye dikkat edemiyordum. Siyah mermerden bir banyoya girip Knox devasa banyoyu açana dek.

Bana acı dolu gözlerle baktı. “Sana yardım etmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım. Kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Kimsenin yakınımda olmasını istemiyordum. Herkesin ve her şeyin benden uzakta olmasını istiyordum.

Knox birkaç saniye oyalandı. “Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen ama.”

Hiçbir şey demedim. Başımı bile sallamadım. Gitmesini beklerken kollarımı bedenime dolamış hâlde öylece durdum.

Banyo kapısı kapanır kapanmaz kollarımı indirdim. Bu kazağı, üzerimdeki her şeyi çıkarmam gerekiyordu. Yere düşene kadar kaşmirle boğuştum. Ayaklarımı savurarak ayakkabılarımı çıkardım ve kirli kot pantolonu indirdim. Sutyenimle iç çamaşırimın da yere düşmesine izin verdim. Ardından doğrudan duşa girdim.

Sıcak su cildimi haşladı ama sıcaklığına dokunmadım. Kırmızı suyun giderin etrafında girdap gibi dönmesini seyrettim. Ardından suyun rengi pembeye döndü. Sonra da nihayet temiz akmaya başladı.

Ancak ondan sonra hareket ettim. Duvarın içine gömülü ufak rafta duran şampuana uzandım. Kapağını açıp kokladım. Belli belirsiz Cillian kokuyordu. Bu da göğsümün sızlamasına neden oldu.

Haklılar mıydı? Ben onların eşi miydim? Boğazım bu düşünceyle tıkanı.

Kafa derimi şampuan ve kremle ovarken zihnim çalkalanmaya devam ediyordu. Beşine karşı da bir çekim hissediyordum. Cinselliğin ötesinde bir bağ hissediyordum. Easton’a karşı bile.

Kremi durularken gözlerim yandı. Tüm bunlar nasıl gerçek olabilir? Hiçbiri mantıklı değildi.

Zihnime annemin bir görüntüsü ilişti. Beni tavan arasına saklarkenki paniklemiş suratı. O benim yüzümden mi ölmüştü?

Göğsümün içinde bir baskı hissediyordum. Bütün vücudum ağrıyordu.

Kendimi yaptığım şeye odaklanmaya zorladım. Temizlik. Temizlenmeliydim.

Duş jelini alıp avucuma sıktım. Ellerimi birbirine sürterek köpürttüm ve önce kollarıma, ardından da göğsüme sürdüm. Parmaklarım o belli belirsiz yara izinin üzerinde durdu.

Marcus beni *iyileştirmişti*. Göğsüm kesilmişti, kanıyordu ve o büyü kullanarak kanamamı durdurmuştu.

Bir tür sinir krizi geçirdiğime inanmak istiyordum ama içimdeki minik bir ses bunu doğru olmadığını söylüyordu. O ses bana oğlanların haklı olduğunu söylüyordu. Onların birer ejderha olduğunu, benim de onlar gibi bir ejderha olduğumu.

Ağzımdan kaçan kahkaha sert ve histerikti. Bir ejderha. Zihnimde milyon farklı soru dönüyordu. Hiçbirinin cevabını bilmiyordum.

Suyu kapattıktan sonra duşakabinden çıkıp bir havlu aldım. Bu havlu Cillian'inkilerden biri olmalıydı ama bunu umursamadım. Havluyu vücuduma sarıp sonra bir tane de saçlarım için buldum.

Buharla dolu odaya bakarken kanlı kıyafetlerimin ortadan kaybolduğunu ve yerlerine temizlerinin konduğunu fark ettim. *Her işe burnunu sokan ejderhalar.*

Yeni rahat eşofmanlarımı giyerken öfledim. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey giymemiştim ve ne kadar pahalı olduklarını düşünmek bile istemiyordum. Saçlarımı elimden geldiğince havluyla kuruladım ama yarın çalı gibi olacaklarını biliyordum.

Havluları yerlerine astıktan sonra omuzlarımı geriye attım ve kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda karşımda Knox'u görmeyi beklemiştim ama başını ellerinin arasına gömmüş Cillian'ı yatakta otururken görünce kalakaldım.

Başını yavaşça kaldırıp bana baktı. "İyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevapladım.

Yüzü acıyla çarpıldı.

O ıstırabı görüp de hiçbir şey yapmadan duramayacağım için yanına gittim.

Yanma vardığım anda Cillian'm kolları bedenime dolanıp beni kendine doğru çekti ve suratı karnıma dayandı. Bana sarıldı. "Bugün ömrümden bir asır götürdün."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Bir asır mı?"

Cillian suratını sağa sola çevirip karnıma sürtüyordu. "Ejderhalar uzun yaşar."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandım.

Cillian başını kaldırıp bana baktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Sen benim her şeyimsin, Hayden. Senin başına kötü bir şeyin gelmesine izin veremem.”

Avucumu adamın kısa saçlarının üzerinde gezdirirken gıdıklandım. “Yanımdayım.”

Göz göze geldik ve başımı eğdim. Dudaklarım dudaklarının hemen önündeydi.

O anda Cillian’ın gözleri alevlendi ve içlerinde parlak yeşil kıvılcımlar dans etmeye başladı. “Dikkat et, Minik Alev. Henüz bana hazır değilsin.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Hayden

Cillian'ın gözlerinde alev çakıp içinde renklerin dönmesini seyrederken kalbim göğüs kafesimin içinde güm güm atıyordu. Sesindeki ve kelimelerindeki meydan okuma barizdi.

“Bana hayatta olduğumu hatırlat, Cillian.”

Tek istediğim şimdi ve burada olmak, birkaç saat önce öğrendiğim ve dünyamı başıma yıkan bilgileri unutmaktı. *Hissetmek* dışında hiçbir şey yapmamaktı.

Cillian'ın eli aşağı kayarak boynumda durdu. “Ejderham seni işaretlemek isteyecektir.”

Kaskatı kesildim. “Bu bizim... eşleşeceğimiz anlamına mı geliyor?”

Başparmağı nabzımın attığı noktayı okşarken başını iki yana salladı. “Eşleşme ısırığının içinde benim ejderha zehrim de olacak. Bedeninde kalıcı bir iz bırakacak, aynı şekilde sen de beni öyle işaretleyeceksin.”

İçimden, çok derinlerden gelen bir ses Cillian'ı ısırمامı ve onu sonsuza dek kendime bağlamamı söylerken kulaklarım uğulduyordu.

“Ejderham buna henüz hazır olmadığını biliyor. Ama yine de onun olduğunu dünyaya ilan etmek istiyor.”

Tek kaşımı kaldırarak Cillian'a baktım. “Biraz barbarca, değil mi?”

Dudakları seğirdi. “Sen de karşılık olarak beni ısırabilirsin.”

Kelimeleri kadınlığımın kasılmasına neden oldu. Bunu yapmak istiyordum. Ama niye? Daha önce hiç böyle bir dürtüm olmamıştı.

Cillian'ın gözlerinin içinde gölgeler dönüyordu. "Ben kardeşlerime benzemem. Benim bazı ihtiyaçlarım var..."

O başparmağıyla boynumu okşamaya devam ederken kaşlarım çatıldı.

"Mutlak kontrol. Mutlak itaat."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Bunun için ne gerekiyor?"

Cillian elini boynumdan indirdi ve ânında dokunuşunun eksikliğini hissetmeye başladım. Kenara uzanıp komodininin çekmecelerinden birini açtı. Oradan çıkardığı şeyi bana uzattı.

Siyah halat kusursuz bir şekilde toplanıp bağlanmıştı. Uzanıp parmaklarımı halatın üzerinde gezdirdim. İpek kadar yumuşaktı ama yine de kötücül bir vaatte bulunuyordu.

Bakışlarımı tekrar Cillian'ın suratına çevirdim. Gözkapakları arzuyla ağırlaşmıştı.

"O ipe dokunduğunu görmek bile kaya gibi sertleşmeme neden oluyor," diye hırladı.

Bedenimin alt tarafında bir sıcaklık zonklarken altdudağımı ısırdım. "Peki ne yapacaksın? Beni bağlamak mı istiyorsun?"

Gözlerinde yeşil kıvılcımlar çıktı. "Evet."

"Niye?"

Cillian çenesini sıktı. "Kontrolün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Senin mutlak ve eksiksiz güvenini arzuluyorum. Sana istediğimi yapmam için kendini bana teslim etmeni."

Onun o yakışıklı suratını incelerken belli belirsiz solmuş yara izlerini de gözden kaçırmadım. Ve bu ihtiyacının arkasında bir hikâye olduğunu anladım. Henüz benimle paylaşmaya hazır olmadığı bir hikâye. Ama ikimiz de o ilk adımı atmazsak asla gerçek bir gelişme kaydedemezdik. Ve yaşanan onca şeye rağmen hem Cillian'la hem de diğerleriyle bu gelişmeyi kaydetmek istiyordum.

"Tamam," diye fısıldadım.

Cillian'ın gözleri parladı. "Tamam mı?"

Başımla onayladım.

“Minik Alev...”

Bir parmağımı dudaklarına götürdüm. “Kendimi tanıdığımıza güven. Ne istediğimi bildiğime. Ve neye ihtiyaç duyduğuma.”

Şu an Cillian’a ihtiyaç duyuyordum. Kendimi onda kaybetmek istiyordum.

Üzerime atlamamak için var gücüyle kendini tutuyormuş gibi çenesini o kadar sert sıktı ki dişleri kırılacak sandım. “Güvenli kelimeleri öğrenmen gerekiyor.”

Kaşlarımı çattım. “Güvenli kelimeler mi?”

Cillian sertçe başını sallayarak onayladı. “Sarı katlanabileceklerinin sınırına yaklaşıyorsun demek. Kırmızı ise her şeyin durmasını sağlar.”

Midem çalkalandı. Neden Cillian’ın durmasına ihtiyaç duyacağtım ki?

“Bizi hangi kelime yavaşlatır?” diye sordu.

“Sarı,” diye fısıldadım.

“Hangisi durdurur?”

“Kırmızı.”

Cillian boynumu okşadı. “Akıllı kız.”

Bedenim daha fazla ısınıp bacaklarımın arası daha da ısıldı ve o daha bana elini bile sürmemişti.

Dilim ağzımdan çıkıp aniden kuruyan dudaklarımı ıslattı. Cillian’ın bakışları bu hareketime odaklandı.

“Gerile,” diye buyurdu.

Yutkunup benden istediğini yaptım. Ama ondan, sıcaklığından, dokunuşundan mahrum kalmaktan nefret etmiştim.

Cillian başparmağını altdudağında gezdirdi. “Soyun.”

Kadınlığım kasıldı ve hiç tereddüt etmedim. Tek bir hareketle hem kapüşonlumu hem de tişörtümü çıkardım. Ardından da eşofman altımı çıkardım. Dantelli bir bralet ile şort külotumla orada öylece dikildim.

“Çok güzelsin.” Cillian eşofmanının üzerinden kendini sıvazlıyordu ve dışarı çıkmaya hevesli sertliğini görebiliyordum. “Her şeyini çıkar.”

Sesindeki hırıltı resmen tenimin üzerinde dolaştı.

Sanki bedenimin onun söylediklerini dinlemekten başka çaresi yoktu. Sutyenimin kopçasını açıp yere düşmesine müsaade ettim. Ardından parmaklarım külotuma indi ve onu da çıkardım.

Cillian ayağa kalkıp yanıma geldi, ardından beni süzerek etrafımda dolaştı. “Tam bir sanat eserisin.”

Bir parmağını uzatıp omurgam boyunca gezdirdi.

Tüm sinir uçlarım daha fazlası için haykırdı.

“Yatağa geç, Minik Alev. Ellerini kafanın üzerine kaldır.”

Bir ürperti vücudumu dolaştı ama sözünü dinleyip devasa yatağa tırmandım ve kollarımı kaldırdım.

Cillian mümkün olduğunu sandığımdan da hızlı bir şekilde hareket etti. Önce bir bileğimi, ardından da diğerini bağladı. Sonra da ayaklarıma geçti. Son düğümü sıkarken bağlarımı test ettim. Kendi başıma kurtulmam mümkün görünmüyordu.

Bana bakarken Cillian’ın gözleri alevlendi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Çıplak ve azmış.”

Sırıttı ve ilk kez güldüğünde bütün suratının aydınlandığını gördüm. “Sen bir başyapıtsın. Dik memelerin. Şimdiden ıslak ıslak parlayan amcığın. Bu hoşuna gidiyor, değil mi Minik Alev?”

Kadınlığım zonkladı ve daha da ıslandım ama bacaklarım açık olduğu için ıslaklığın birikeceği bir yer yoktu ve Cillian’ın bunu görebildiğini biliyordum.

Burun delikleri genişledi. “Ne arzuluyorsun?”

Nefes alıp verişlerim gitgide daha da hızlanıyordu. “Seni.”

Cillian hırlayıp gömleğiyle pantolonunu çıkardı, ayakkabıları zaten görünürde yoktu. “Tekrar söyle.”

“Seni arzuluyorum.”

Birden üzerime atıldı. Cillian’ın suratı bacaklarımdan arasına dalıp dili içime girdi.

Çığlık atarken sırtım gerildi.

“Sen hem cennet hem cehennem gibisin,” diye tısladı dilini klistorisime götürerek.

“Lütfen,” diye yalvardım.

“Boşalmak mı istiyorsun, Minik Alev?”

“Evet,” dedim nefes nefese.

“Ben içine girene kadar olmaz. Senin paramparça olduğunu hissetmeye, son damlama kadar beni boşaltmana ihtiyacım var.”

İki parmağını içime sokarken bütün vücudum seğirdi.

“Henüz değil,” diye buyurdu Cillian, sinir demetinin etrafında diliyle daireler çizerek.

Uyluklarım titriyordu ve orgazmımı kontrol edebileceğimden pek emin değildim.

“Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni.” Cillian elini savurup bacağımanın içini şaplakladı.

Ağızımdan bir inilti kaçtı ve gözleri alev alev olan Cillian başını kaldırdı. “Bu hoşuna gitti.”

“Evet,” diye itiraf ettim kalçalarımı oynatıp parmaklarını daha da içime almaya çalışırken.

“Seninle oynamaktan büyük bir zevk alacağım, Minik Alev.”

İç duvarlarım Cillian’ın parmaklarının etrafında kasıldı ve küfrederek parmaklarını çıkardı. Derken tam üzerime çıktı. “Bana hazır olduğunu söyle.”

“Lütfen,” diye inledim.

Cillian beklemedi. Şiddetli bir darbeye içime girdi. Bu hissin şiddetiyle gözlerimden yaşlar boşandı. Ama ben sadece daha fazlasını istiyordum. Onun daha fazlasını. Bunun daha fazlasını. Bizim daha fazlamızı.

İçime tekrar tekrar girip çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O kadar yoğundu ki gözlerimin önünde ışık noktaları dans ediyor, kaslarım titriyordu.

Cillian kükreyerek son bir kez daha, bu sefer imkânsız olduğunu sandığım bir derinliğe kökledi. Köpekdişleri uzadı ve boynumla omzumun buluştuğu yere sapladı.

Etrafımdaki dünya paramparça oldu. Orgazm olurken bir çığlık patlattım ama zevki ayak parmaklarımdan saçlarıma kadar hissedebiliyordum. Cillian her yerimdeydi. Ve onun bana verdiği her şeyi alırken, dünyanın sonsuza dek değiştiğinin farkındaydım.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Cillian

Parmaklarımı Hayden'in omurgasında aşağı yukarı kaydırıyordum. Parmaklarımın altındaki teni resmen sıvı ipeğe benziyordu. Boşaldıktan sonra ânında uykuya dalıp bütün günü ve geceyi uyuyarak geçirmişti ama ben bir saniye olsun gözlerimi kırpmamıştım.

Ona dokumayı, göğsünün inip kalkışını seyretmeyi bırakamıyordum. Onun burada, hâlâ iyi ve nefes alır hâlde olduğu konusunda kendimi temin etmem gerekiyordu. Annemle aynı kaderi paylaşmadığı konusunda.

Annemin babamın elinden çektiklerini hatırlayınca öfkem kabardı. Babamın canını almanın bana bir nebze olsun huzur vermesini ummuştum. Ama yalnızca kâbuslarımı tetiklemişti.

Hayden uykusunda bir şeyler mırıldanarak bacaklarıyla havayı tekmeledi. Benim Minik Alevim huzursuz uyuyan tiplerdendi. Şimdi bile, bir denizyıldızı gibi yatağa yayılmış ve suratını yastığa gömmüşken bile.

Onu bir aşağı bir yukarı okşamaya devam ettim.

Hayden inleyip sırtüstü döndü ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Selam."

Sırtarak ona baktım. "Selam."

Kime dönüşmüşüm böyle? Gülümseyen ve İngilizce bilmeyen birine mi?

Boğazımı temizledim. "Nasıl hissediyorsun?"

Hayden'in yanakları kızardı ve altdudağını ısırıldı. "İyi."

Dolgun altdudağını ısırıldığında sikim kıpırdandı. Ben de onun dudağını ısırarak istiyordum ama kan akıtmak da istiyordum.

Uzanıp Hayden'in boynundaki ize dokundum. Ejderham bu iz konusunda kendisiyle aşırı gurur duyuyordu. Bu en azından birkaç hafta böyle devam ederdi.

Hayden ürperdi. "Bu niye bu kadar iyi hissettiriyor?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Bu bir tür bağ. Seninle benim aramda, paylaştığımız zevke dair."

Bakışları ağızma kayarken daha hızlı nefes almaya başladı.

"Bana öyle bakma, Minik Alev. Şu anda bunu yapamam."

Ama Tanrım, bunu yapmayı öyle istiyordum ki. Vücudunun her bir yanında izimi bırakmak için kendimi derinliklerine damgalamayı.

"Niyeymiş?"

O tek sözcüğün taşıdığı mutsuzluk gülmeme neden oldu. Eli mi nazikçe Hayden'in bacaklarının arasına koydum. "Hâlâ acıyor olmalı."

Yanaklarına gelen taze allık haklı olduğumu söylüyordu.

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandı Hayden.

Onu dudaklarından öptüm. "Birkaç günlüğüne sana nazik davranmam lazım."

"Dünün ardından nazik kulağa biraz sıkıcı geliyor."

Kendini beğenmiş sırıtışımı dizginlemeye çalıştım. Benim kızım oynamak istiyordu demek. Kader önüme tam da ihtiyacım olan kişiyi çıkarmıştı. Ve şimdi o tamamen benimdi. Bizimdi.

Hayden'in karnı guruldadı ve elleriyle suratını kapattı.

Şakağına bir öpücük kondurdum. "Gel hadi. Seni besleyelim. Neredeyse yirmi saattir uyuyorsun."

Bunu duyunca şak diye doğruldu. "Ben ne?.."

"Buna ihtiyacın vardı."

"Ama restoranda vardiyam vardı. Akşam derslerim."

"Maddox izin kâğıdını halletti, ben de Fiona'ya haber verdim."

Hayden'in omuzları azıcık gevşedi ama bir anda yataktan fırlayıp yerdeki kıyafetlerini aramaya başladı. "Derslerden geri kalmamam lazım. Fiona da herhalde dünyanın en sorumsuz insanı olduğumu düşünüyordur."

"Öyle düşünmüyor. O da sürümüzün bir parçası, bu yüzden neler olduğundan haberdar."

Hayden kapüşonlusunu giyerken duraksadı. "O da mı ejderha?"

Başımı iki yana salladım. "Kurt şekil değiştiren. Ama bizim yanımıza sığındı."

"Kurt şekil değiştiren..." diye fısıldadı Hayden. "Başka neler var?"

"Sayamayacağım kadar çok tür var," dedim yataktan kalkarak.

"Sanırım başım ağrımaya başlayacak," diye mırıldandı Hayden.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Alışsın. Her şeyi öğrenmen biraz vakit alacak ama halledeceksin."

Ofladı. "Umarım haklısındır."

Çekmecemden bir baksır alıp giydim, ardından Hayden'ı banyoma soktum. Ona bir diş fırçası buldum ve o gün için hazırlanmaya başladık.

Bu inanılmaz derecede *normal* geliyordu. Milyon sene düşünsem böyle bir hayatım olacağını hayal edemezdim. Sabahleyin partnerimle, *eşimle* hazırlanmak. Ama işte sarı saçları birbirine dolanmış, gözleri hâlâ biraz kızarık hâlde yanımda dikiliyordu.

Hayden ağzındaki diş macununu tükürürken kapüşonlusunun geniş yakası köprücük kemiğindeki ısırik izini ortaya çıkardı. Ejderham zevkle kükredi. İnsan yarım, izi kapatacak bir şeyler giymesi gerekeceğini biliyordu ama hayvanım bütün dünyanın bunu görmesini istiyordu.

Huzursuzca kıpırdanıp bana baktı. "Bizim, şey, bu tuhaflık yaratacak mı? Diğerleri kızacak mı?"

Hayden'a sarılıp onu kendime çektim. "Kıskanabilirler ama aynı zamanda mutlu da olacaklar. Birimiz sana yakınlaştığında bunu hepimiz hissediyoruz."

Hayden'in gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "O daha bunu itiraf etmeden Knox'la aranızda bir şeyler yaşandığını anlamıştım."

Kaşlarını çattı. "Ama ona kızdın."

"Kızdım. Çünkü hasta olmanın sebebi oydu. Cinsel yakınlık bir bakıma seni bize bağlıyor. O seni öptüğünde, bedeninin bizim fiziksel temasımızın eksikliğini hissetmesine yol açtı. Senin buna hazır olmadığını biliyordum ama Knox sıçıp batırdı."

"Çok çılginca," diye fısıldadı Hayden.

Şakağına bir öpücük kondurdum. "Hepimizin kendine sahip çıkmasını sağlamaya çalışıyordum ama senin için birini öldürdüğümüzde bu da sona erdi."

"Farklı tür bir bağ mı?"

Başımla onayladım. "Bir ruh bağı. İstersen bu bağı koparabiliriz ama hepimiz için acı verici olur."

Menekşe rengi gözleri parıldayan Hayden bana baktı. "Bu bağı koparmanızı istemiyorum."

Bir rahatlama dalgası bütün vücudumu sardı. "Güzel. Çünkü senden uzaklaşmak beni öldürürdü, Minik Alev." Karnı bir kez daha guruldadığında güldüm. "Gel hadi, yemeğe gidelim."

Çabucak kot pantolonumla Henley gömleğimi giydim. Duş almam gerekirdi aslında –kardeşlerim üzerimdeki Hayden ve seks kokusunu alacaklardı– ama elim gitmedi. Kendimi sakın tutabilmek için onun üzerimdeki kokusuna ihtiyacım vardı.

Giyindiğimde Hayden'in elini tutup onu yemek odasına giden hole çıkardım. İçeriden sesler geliyordu ve masaya en son bizim teşrif ettiğimizi biliyordum. İçeri girdiğimizde herkes durdu.

Bizi süzen Cael'in dudakları seğirdi. Ayağa kalkıp Hayden'i öpmek için çabucak yanımıza geldi. "Günaydın."

"Günaydın," diye mırıldanan Hayden'in yanakları o tatlı pembe renge büründü.

Cael onun elini alıp havaya kaldırıncı halatın belli belirsiz izleri ortaya çıktı. "Dün gecen güzel geçti mi, kardeşim?"

Bir tabağın üzerine fırlatılan çatal bıçağın sesleri geldi ve Maddox sandalyesini geri ittirerek kalkıp odayı terk etti.

Hayden'in beti benzi attı. "Ben gitsem..."

Başımı iki yana salladım. "Mad'e sakinleşmek için zaman tanı."

Elini elimden kurtardı. "Hayır. Gidip onunla konuşmam gerek."

Onu takip etmeye çalıştım ama Cael bir elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Gitmesine izin ver," dedi. "Kalın kafasını aşabilecek tek kişi o olabilir."

İçim içimi yiyerek hole baktım. Maddox kendini fedakârlığa öyle kaptırmıştı ki bu dünyada onu bu ruh hâinden çıkarabilecek herhangi bir kuvvet olduğundan şüpheliydim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayden

Holde koşar adım ilerledim ve merdivenleri hışımla çıkan Maddox'ı son anda gördüm. Her basamakta kalbim daha hızlı atarak peşinden koştum. İleride bir kapının çarparak kapandığını duydum. Havada titreşen ses bana dalga dalga vurdu.

Kapalı kapının önüne gelince yanağımın içini ısırdım. Mesaj son derece açıktı: *İçeri girme*. Ama derin bir nefes alıp kapının kulpuna uzandım.

Kapıyı açıp içeri girdim ve şaşkın bir nefes almamak için kendimi zor tuttum. Yatak odası kocamandı ve dört duvarın üçü zeminden tavana uzanan kitaplıklarla kaplıydı. Ve raflar ağzına kadar kitapla doluydu.

Bakışlarım kitapların sırtlarının üzerinde gezindi. Gerilim romanlarından bilim ders kitaplarına kadar her türlü kitap vardı. Maddox hakkında daha fazla şey öğrenmek için her birini yakından incelemek isterdim.

“Git başımdan, Hayden,” diye hırladı Maddox devasa pencerenin önünde durduğu yerden. Bana bakmaya tenezzül bile etmedi. Arazinin etrafını çevreleyen ormandan gözlerini ayırmadım.

Gitmedim. Kapıyı arkamdan kapatıp ona yaklaştım. “Konuş benimle.”

Maddox'ın yanağındaki bir kas seğirdi. “Pek konuşasım yok.”

“Ama olay çıkarasın var,” diye üstüne gittim. “Madem birilerinin peşinden gelmesini istemiyordun o zaman kahvaltı masa-

sından ayrılmak için bir mazeret uydurur, hışımla oradan ayrılmazdın.”

Maddox’ın gözleri altın rengi parladı. “Belki Cillian seni sabahlara kadar siktiğini yüzümüze vururken masada oturmak istememişimdir. Onun üzerinden bu kokuyu alamadığımızı mı sanıyorsun? Senin üzerinden?”

“Kokusunu alabiliyor musunuz?” diye ciyakladım.

“Biz yarı hayvanız, Hayden. Tüm duyularımız kuvvetlidir. Mesela şu anda paniğini de hissedebiliyorum.”

Ah, kahretsin. Bu adamların yanında herhangi bir şeyi saklamak diye bir şey olmayacaktı.

Omuzlarımı dikleştirerek Maddox’ın beni utandırmasma müsaade etmemeye karar verdim. “Paylaştığınız kadarıyla, seks bu yapbozun gayet sıradan bir parçası. Haksız mıyım?”

O kas bir kez daha seğirdi. “Benim için olmayacak.”

Onu birkaç saniye süzerek gerçekten görmeye çalıştım. “Profesörüm olduğun için mi?”

Maddox bakışlarını tekrar ormana döndürdü. “Evet.”

Sessizliğin aramızdaki alanı doldurmasına müsaade ettim. “Yalan söylüyorsun.”

Yumruklarını sıktı. “Bunu öğrendikleri takdirde üniversite beni kovar.”

“Eminim kovarlar ama bunu öğrenmeleri için bir sebep yok. Burada başka bir mesele var.” Nereden anlamıştım bilmiyordum ama bundan yüzde yüz emindim. Belki bu adamlarla olan bağımın kuvvetlenmesi yüzündendi ya da belki de bunca zamandır Maddox’ı bir şeyler sakladığını anlayabilecek kadar yakından incelediğim içindi.

“Ben eş bağına uygun biri değilim, Hayden.”

Kelimeleri göğsüme saplandı ama kırgınlığımı yutkunarak geçiştirdim. “Niye değilsin?”

Maddox’ın bakışları bana döndü. “Kendime güvenmiyorum.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Ne konuda?”

“Seni koruma konusunda.” Bu kelimeler Maddox onları boğazından zorla söküp atmış gibi kopmuştu. “Dün de bunun başka bir kanıtıydı.”

Ağzım bir karış açıldı. “Sen beni kurtardın.”

“Hayır. Neredeyse ölümüne neden oluyordum.” Bir elini koyu renk saçlarının içinden geçirdi. “O kahrolası arabadan beni uyar-mak için atladığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Kendini riske attın ve ben sana yetişemedim. Zamanında yetişemedim.”

Sesi acı yüklüydü ve her kelimesi ıstıraplıydı.

“Ama bunu atlattık,” diye karşı çıktım. “Beraber.”

Başını iki yana sallayan Maddox odada volta atmaya başladı. “O pezevenk senin boğazına bir bıçak dayadı. Seni kesti. *İki kere.*”

O bıçağın keskin kenarının derimi kestiğini, o sırada hissettiğim dehşeti hâlâ hatırlıyordum. “Ben kurtuldum. İyiyim. İzi bile kalmadı neredeyse.”

Odada volta atmaya devam ederken çenesini ileri geri oynatıyordu. “Bu yeterli değil. O ahmakların azıcık beyni olsaydı seni hemen oradan alıp götürürlerdi. Seni korumalarının yanına koyar, bizim ulaşmamızı engellerlerdi. Yıkımımıza neden olurlardı.”

Kalbim göğsümde hopladı ve derimin altında ıstırap dolu bir kükreme duyduğuma yemin edebilirdim. “O zaman iyi ki seçim şansını sende değil.”

Maddox bunu duyunca duruldu ve öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Eskiden biri vardı.”

Taze bir acı bedenimi sardı ama bu farklı türden bir işkenceydi. Çünkü Maddox’ın sesinde aşk ve kayıp vardı. Bana ait olmayan bir aşk ve kayıp.

Damarlarımda akan bu kıskançlığı hissetmemeliydim. Hiç mantıklı değildi. Hele de onu yalnızca birkaç haftadır tanıdığım düşünülürse. Ama yine de kıskanıyordum işte.

“O bana güvenmişti. Onu korumam için. Onu kollamam için,” dedi Maddox hırıltılı bir sesle.

Gözlerim yanmaya başladı. “Ne oldu?”

“Corbettler onu kaçırdı. Ona işkence edip mahvolmuş bedenini arabamın kaputunun üzerine bıraktılar.

Keskin bir nefes aldım. “Mad...”

“Yapma,” diye çıkıştı. “O benim eşim değildi ama benim için önemli biriydi.”

“Onu seviyordun.”

Maddox tekrar pencereye döndü. “Onu sevmem gerekirdi. Bana verebileceği her şeyi vermişti.”

“Bu senin suçun değil.”

Hışımınla dönüp üzerime yürüdü. “Anlamıyorsun. Sen bu dünyanın içinde büyümedin. Partnerimizi koruma içgüdüğü bizim için biyolojik bir şey. Ben başarısız oldum. Dün de başarısız olduğum gibi. Kaçmalısın, *Mo Ghràidh*. Çünkü seni mümkün olan her şekilde mahvedeceğim.”

Maddox benden yalnızca bir santim uzaktaydı. Memelerim aldığım derin nefeslerle adamın göğsüne değiyordu ama kıpırdamadım. “Korkmuyorum.”

“Şimdi kim yalan söylüyor?” diye üsteledi.

Öfkeyle utanç karışımı bir sıcaklık tenimi kapladı. Düşünmeden hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu öptüm.

Ağzının tadı dilimin üzerinde patladığı anda inledim.

Bu ses Maddox’ın içindeki bir şeyi kırdı. Ağzımın içine doğru hırılayarak beni kendi bedenine bastırdı. Sertleşen aleti karnıma baskı uyguluyor, aramızdaki alevleri daha da harlıyordu. Kıcımlı sertçe avuçlayarak beni kendine daha da sıkı bastırdı.

Bir eli kapüşonlumuyla tişörtümü tuttuğu gibi kafamdan çıkardı. Ardından ağzı tekrar ağzıma döndü. Maddox küçük öpücüklerle boğazıma indi.

Bu hissiyatın içinde öylesine kaybolmuştum ki kapıyı duymadım.

“Mad... Ah, siktir,” diye mırıldandı Knox.

Maddox beni bir dağlama demiriymişim gibi bıraktı. Geriye doğru sendeledim ve neredeyse kık üstü yere yapışacaktım.

Çılgın bakan gözleri Knox’la benim aramda gidip geldikten sonra nihayet benim üzerimde takılı kaldı. “Bu bir daha asla yaşanmayacak. Benden uzak dur.”

Ardından odayı terk ederek beni sutyenim ve eşofman altımla odada öylece bırakıp gitti.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayden

Kampüs yolculuğu sırasında sessizdim. Easton'ın G-Wagon'unun arka koltuğunda oturmuş, pencereden dışarıyı seyre diyordum. Ön koltukta oturan Knox'un sık sık attığı bakışları ve yanımdaki Cael'in bedeninden yayılan endişeyi hissedebiliyordum. İlk kez Easton'ın soğuk kayıtsızlığına minnet duydum.

Maddox aramıza mesafe koymuştu. Onu bir daha görmemiştim. Knox tekrar tekrar özür dilemişti ama bu onun suçu değildi. Sonrasında kapüşonlumu giymeme yardım edip beni öyle şefkatle öpmüştü ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Şimdi bile gözlerimin arkasında hissettiğim baskı dayanılmazdı. Ama kendimi salmayacaktım. Şimdi çökersem, ağlamayı asla kesmeyecekmişim gibi hissediyordum. Kafamın içinde çok fazla şey dönüp duruyordu. Ejderhalar. Kocaman bir doğaüstü dünya. Ebeveynlerim. *Eşlerim*.

Bu son düşünceyle midem kasıldı. Benimle muhatap olmak istemeyen iki eş. Ama kader ya da doğaüstü dünyayı yöneten her neyse onları bana zincirlemişti.

İçim suçluluk hissiyle doldu. Buna zorlanmamaları gerekiyordu.

Easton fen fakültesinin arkasındaki park alanına girdi ve iki siyah SUV de iki yanma park etti. Cillian bizi kampüse sekiz korumayla gönderme konusunda ısrarcı olmuştu ve Maddox da fakülte park alanını kullanabilmemiz için bize özel bir izin çıkarmıştı.

Kimse Corbettlerin yakında bir hamlede yapacağını düşünmüyordu ama risk almayacaklardı.

Sırt çantamı alıp kapıyı açtım. Dışarıda dört koruma bekliyordu. Günlük kıyafetler giymişlerdi ama yine de göze batıyorlardı. Gittiğim her yerde beni takip ettiklerini nasıl gizlemeyi planladıklarına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Knox bana sarıldı. “Her şey yoluna girecek. Söz.”

Ama bu onun verebileceği bir söz değildi. Bu yüzden ben de cevap vermedim.

Easton boğazını temizledi. “Psikolojiye geç kalacağız.”

Knox isteksizce beni bıraktı ama bırakmadan önce dudaklarıma minicik bir öpücük kondurmayı da ihmal etmedi. “Bana ihtiyacın olursa mesaj at.” Dönüp ikizine baktı. “Onun yanından ayrılma. Cael’le ben ders bitişinde sizinle buluşuruz ve korumalar da binanın etrafında devriye gezecekler.”

“Biliyorum,” diye homurdandı Easton.

Cael gelip beni tutkuyla öptü. “Dikkatli ol, Ufaklık.”

Cael’le Knox’tan asıl istediğim, beni son birkaç günü unutabileceğim bir yerde saklamalarıydı. Ama bursumu çöpe atmayı göze alamazdım. “Ederim,” diye söz verdim.

Cael beni bıraktı ve Easton’la yan yana fakülte binasına doğru yürüdük. Benim için kapıyı açtı ve içeri girdim. İçerisi derslerine yetismeye çalışan öğrencilerle doluydu.

“Benimle mahsur kaldığın için üzgünüm.”

Easton kaşlarını çatarak yan gözle bana baktı. “Birilerinin yakınında bulunması gerekiyor.”

“Ama bu iş sana düşmemeli.”

Kaşları daha da çatıldı ve yakışıklı suratı kafa karışıklığıyla gölgelendi.

“Benden hoşlanmıyorsun bile,” diye mırıldandım. “Bu sorumluluk sana kalmamalıydı.”

“Senden hoşlanmadığımı söylediğimi hatırlamıyorum.”

Adımlarım yavaşladı ve şaşkın şaşkın ona baktım. “Kusura bakma ama benimle ilk tanıştığında parçaya bak demen gayet de bunu ima ediyordu.”

Easton yüzünü buruşturdu. “Bu seninle alakalı değil,” diye mırıldandı.

Omuzlarım çöktü. Dediği doğru olabilirdi. Ama bu nedense canımı daha çok yaktı. Easton’ın kafasının içinde dolanan boktan şeyleri dağıtmaya yetmeyişim. Belki bunların hiçbirisi *benimle* alakalı değildi. Belki Knox, Cael ve Cillian da beni ben olduğum için sevmiyordu. Belki de ben onlar için yalnızca bir *eştim*. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Üç kızın birbirlerine eğilip bize kaçamak bakışlar atarak fısıldaştığını gördüm. Ah, kahretsin. Kazağımın yakasını yukarı çekiştirip köprücük kemiğimdeki izi örtmeye çalıştım ama zaten kapatıyordu.

Yanlarından geçerken birkaç kelime kulağıma çalındı.

“Delaney onların fahişesi gibi bir şey olduğunu söylüyor. Ona istediklerini yapmalarına müsaade etmesi hoşlarına gidiyormuş,” dedi kızlardan biri.

Arkadaşı da ona doğru eğildi. “Çok üzücü değil mi ya? İnsanın kendine bu kadar az saygı duyduğunu hayal edebiliyor musun?”

Üçüncü kız ofladı. “Kızın itibarını lekelediler. Onu kapının önüne koyduklarında kızın üniversite değiştirmesi gerekecek.”

Yanaklarım yanmaya başlamıştı ve gözlerimin arkasındaki baskı tekrar belirdi.

“Onlara kulak asma,” diye homurdandı Easton.

“Önemi yok.”

Hiçbir şeyin yoktu aslında. Artık yoktu. Bir yanımda zamanı geriye sarıp Ember Hollow’a asla gelmemiş olmayı diliyordu. Ama bu düşünce aklıma düştüğü an aslında ciddi olmadığımı biliyordum. Yaşadığım onca şeye rağmen, Knox, Cael ve Cillian’dan kopmayı dileyemezdim.

Hızla amfiye girip arkalarda bir yere oturdum. Easton yanıma oturunca şaşırdım.

Önümüzde oturan bir oğlan sırtarak döndü. “Moruk, kızla işiniz bittiğinde onu bir posta da ben denemeye hayır demem.”

Easton ânından yerinden kalkmış, oğlanı yere fırlatıp önkolunu gırtlığına dayamıştı. “Ona bir daha yan gözle bile bakarsan tüm kemiklerini kırarım. Bir tüp yardımıyla işlemek ve bir tüp yardımıyla beslenmek zorunda kalırsın.”

“Siktir, abi. Özür dilerim. Ben... ben bilmiyordum,” dedi oğlan hırıltılı bir nefesle.

“Artık biliyorsun.” Easton oğlanın gırtlığına son bir kez daha bastırıp ayağa kalktı ve üstünü başını düzeltti.

Öğrenciler yüksek sesle fısıldaşıyordu ve cep telefonlarını çıkarmışlardı. Bu dedikodunun yayılmasının yalnızca birkaç dakika süreceğini biliyordum.

“Herkes yerine otursun,” dedi Profesör Brent sınıfa girerken. İçeriye bir süzdü ve gözleri beni üzerimde durdu. Easton yanıma otururken suratı asıldı.

“Kaldığımız yerden devam edeceğiz,” diye devam etti Brent.

Adamın anlattıklarına ve arkasındaki slaytlara odaklanmak için elimden geleni yaptım. Hayatımın en iyi notlarını çıkardım. Ama Easton’ın ara ara bana bakışlar attığını hissedebiliyordum. Bakışının eşsiz bir hissiyatı vardı. Sıcak ama ısırان türden, âdeta derimin üzerinde dans eden minik iğneler gibi. Adamın kendisi gibi dikenli.

Çok geçmeden zil çaldı ve eşyalarımı topladım. Easton beni bekliyordu. Dilsiz bir muhafız gibi peşimden amfinin merdivenlerini indi.

Brent önündeki kâğıtlardan kafasını kaldırdı. “Hayden,” dedi.

İnlememek için kendimi zor tuttum. Bugün danışmanım-
la uğraşacak mecalim yoktu. Ama yine de durdum. “Merhaba Profesör.”

Bana çatık kaşlarla baktı. “Birkaç dersi kaçırdığını duydum.”

Yutkundum. “Yine rahatsızlandım. Ama geri kaldığım ödevlerimi tamamladım ve tüm öğretmenlerimle görüştüm.”

Brent’in çenesi seğiriyordu. “Senden daha fazlasını bekliyorum. Yarın beşte bu son sıkıntılarını konuşmak üzere odamda ol.”

Bu artık bir talepten zorunluluğa dönüşmüştü.

Yüzümü buruştursam da başımla onayladım. “Tamam.”

Brent’in bakışları arkamda bekleyen Easton’a kaydı ve gözleri kısılrsa da bir şey demedi.

Oradan ayrılırken Easton hırladı. “O adamdan hazzetmiyorum.”

“Ben de öyle,” diye mırıldandım.

Amfiden çıkar çıkmaz kuvvetli kollar beni kucakladı. Cael kafasını boynuma gömerek kokumu derin derin içine çekti. “İyi misin?”

“İyiyim,” diye yalan söyledim.

Cael bana daha da sıkı sarıldı.

“O herif hâlâ nefes alıyor mu?” diye sordu Knox ikizine.

“Ne yazık ki,” diye karşılık verdi Easton.

Knox başını iki yana salladı. “Umarım mesajın gerekli yerlere ulaşmıştır.”

Kendimi Cael’in kucağına iyice bıraktım. “Hakkımda kötü bir şey söyleyen herkesi dövemezsiniz.”

Carl beni sıkı sıkı sarıp kaşlarını çatı. “Neden olmasın?”

“Buna izin veremeyiz,” dedi Knox. “Yoksa gitgide kötüleşir. Şimdi gücümüzü gösterirsek uzun vadede kafamız daha rahat eder.”

İç geçirdim. “Normallik buraya kadarmış.”

Kafası karışan Knox’un kaşları çatıldı.

“Tek istediğim üniversite hayatını deneyimlemektir,” diye açıkladım. “Normal olabilmek. Ben hep üvey evlat, anne babası ölmüş çocuk oldum. Öyle olunca insanlar size farklı bir gözle bakıyor. Nihayet insanların arasına karışabileceğim, normal bir üniversite deneyimi yaşayabileceğimi sanmıştım.”

Knox yanıma gelip elleriyle yüzümü tuttu. “Hayden.”

“Aptallık işte.”

“Hayır, değil. Normallik istiyorsan, sana bunu sağlayabiliriz,” diye söz verdi.

Cáel bana sarılırken burun büktü. “Götümüzü ısırsa bile normal tanımayız ki.”

Cáel’e kulak vermem gerekirdi.

ELLİNCİ BÖLÜM

Hayden

Günün son dersi birinci sınıflar için İngilizce semineriydi. Edebi analizlerin bir kısmını abartılı bulsam da pek sıkılmamıştım. Bu bir birinci sınıf dersi olduğu için oğlanlardan hiçbiri yanımda değildi. Bir şeyler olursa diye korumaların hemen sınıfın dışında bekleyeceklerini söylemişlerdi ama bu da sınıf arkadaşlarımdan benim hakkındaki düşüncelerini özgürce dile getirebileceği bir ortam oluşturmuştu.

“Orospu,” dedi bir kız ve bunu öksürüğüyle gizlemeye çalıştı.

Onu duymazdan gelip çantamı topladım.

Biyoloji dersindeki laboratuvar partnerim de bu dersi alıyordu ve bana hakaret eden kıza ters ters bakarak yanıma geldi. Koyu renk saçları bir kalkan gibi suratının önündeydi ama yanağındaki yara izini hâlâ görebiliyordum. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Ellerindeki titremeyi görmüştüm ve bu basit soruyu sormanın bile onun için büyük bir güç gerektirdiğini anladım.

Kıza samimi bir şekilde gülümsemek için elimden geleni yaptım ama tam anlamıyla başarılı olamadım. “Ben iyiyim. İnsanlar mal.”

İki sıra arkadaki zorba kıza baktı. “İnsanlar hakikaten beş para etmez.”

Çantamı omzuma taktım. “Buradakilerin bazıları gerçekten öyle.”

Wren ellerini cebine soktu. “Umarım yakında yakandan düşerler.”

Ben başka bir şey diyemeden Wren telaşla sınıfı terk etti. Sormurarak arkasından baktım. Oğlanlarım dışında, Evergreen’de tanıştığım ilk samimi insan o olabilirdi.

“Bir oda karşılığı sakso çekerken iyi eğlenceler,” diye tükürdü yanımdan geçen bir oğlan.

İç geçirdim. Ve gidişat, Wren’in okulda tanışacağım son samimi insan olacağını gösteriyordu.

Sınıftan çıkar çıkmaz iki yanımda birer koruma belirdi. Birinin kaşları çatıktı ama diğeri bana nazikçe gülümsedi. “Eve dönmeye hazır mısın, Hayden?”

Başımınla onayladım. “Adın ne?”

“Pete,” diye cevapladı sırtarak. “Bu da Terry.”

“İkinizle de tanıştığımı memnun oldum. Beni... geri götürdüğünüz için teşekkürler.” Easton’la Maddox’ın beni orada istemediğini bile bile oraya *ev* demek yanlış gelmişti.

“Elbette. Seni sağ salim evine götüreceğiz,” diye beni temin etti Pete.

Korumalar bana eşlik ederken arada yan yan bakanlar ve fısıldaşanlar oldu. Yarınki dedikoduları hayal dahi edemiyordum. Ve hepsi Delaney’nin başının altından çıkmıştı. Ona beddua etmek istemiyordum. Ama umarım hayatı çıplak ayakla legoların üzerine basarak geçerdi.

Park alanına geldiğimizde grubumuza iki koruma daha katıldı. Easton’ın G-Wagon’u gitmiş olsa da diğer iki siyah SUV orada bekliyordu.

Terry SUV’lerden birinin arka kapısına gidip benim için açtı. Ben ortaya doğru kaydıktan sonra o ve tanımadığım başka bir koruma iki yanıma oturdu. Pete’le dördüncü koruma da öne geçti.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi ve kimsenin benimle sohbet etmeye çalışmamasına minnettardım. Çok bitkindim. Tek istediğim uzun bir duş alıp tek başıma yatağıma yatmaktı.

Pete en çılgın düşlerimde bile benim olamayacak güzeller güzeli evin önünde durdu. Ayrıca bin yıl düşünsem evle beraber gelecek koşulları hayal edemezdim.

Korumalar arabayı boşalttı, ben de peşlerinden indim.

Pete başıyla evi işaret etti. “Sen gir. Biz devriyedeyiz.”

Başımla onayladım. “Teşekkürler.”

İçeri girdiğimde dört bir yanımlı sessizlik sardı ve nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim bile olmadığını fark ettim. Buraya ait olmadığım hissiyatı gitgide yükseldi ve gözlerimin arkasındaki baskı da artıyordu.

Uzunca bir süre kapının girişinde durup boşluğa baktım, ta ki bir ses beni çekip düşüncelerimden çıkarana dek.

“Hayden,” diye seslendi Knox.

Başımı kaldırıncı onun üst katta olduğunu gördüm, bana sırtıyordu.

“Yukarı gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Hiç mecalim yoktu ama onunla gitmemek için bir sebep bulamadım. Üçüncü kata çıkana dek merdivenleri tırmandım.

Knox’un yüzü endişeyle çarpıldı. “Zor bir gün müydü?”

“Günlük güneşlik değildi,” diye itiraf ettim.

Bir kolunu belime dayayarak şakağıma bir öpücük kondurdu. “Eh, o zaman umarım bu biraz keyfini yerine getirir.”

Knox beni bir hole soktu. İleriden Cillian ile Cael’in seslerini duyabiliyordum. Bu kata ilk kez çıkıyordum. İkinci katta olduğu gibi buranın zemini de lüks bir halıyla kaplanmıştı ve duvarlarında güzel sanat eserleri vardı.

Knox yavaşlayıp beni nazikçe açık bir kapıdan içeri soktu. “Kendini ait hissedebileceğin bir odan olsun istedik.”

Yatak odasına girerken duraksadım. Devasa bir odaydı ve duvarların boyası hâlâ ıslaktı. Lavanta grisine boyanmışlardı. Evin arkasındaki ormana bakan devasa bir pencere, kitaplıklarla çevrili bir oturma alanı, ders çalışmak için bir masa ve üç tane iki kişilik yatağın birleşimi gibi duran bir yatak vardı.

Yatağın üzerinde çemberler ve çizgilerden ibaret soyut bir sanat eseri asılmıştı. Tüm bunlara bakarken gözlerim yanmaya başladı. “Onlar atom mu?”

Knox omuz silkti. “Bilimden hoşlanıyorsun.”

Ona, Cael’e ve Cillian’a döndüm. Hepsinin üzerinde boya bulanmış eski kıyafetler olduğunu da o anda fark ettim. Lavanta rengi boya. “Bana bir oda verdiniz.”

Cael sırtıtmaya çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturuyormuş gibi göründü.

“Odamı boyadınız,” dedim titrek bir sesle.

“Kendini evinde gibi hissetmeni istedik,” dedi Cillian, kaşları endişeyle çatılırken.

Sıcak gözyaşları hızla yanaklarımdan süzölmeye başladı.

“Ağlıyor,” dedi gözleri panikle parlayan Cael. “Niye ağlıyor?”

“Bence beğendiği için,” dedi Knox nazikçe.

“Çok beğendim.” Daha da şiddetle ağlamaya başladım.

Cillian yanıma gelip beni kucakladı. Hüngür hüngür ağlarken bir örümcek maymunu gibi ona sarıldım.

“Te-teşekkür ederim.”

“Şşşş, Minik Alev,” diye mırıldandı. “Her şey yolunda.”

Hiçbir şey yolunda değildi ama Cillian’ın bana yalan söylemesine izin verdim.

Cael yanıma geldi. “Bu rengi beğenmediysen başka bir renge boyayabiliriz.”

Gözyaşlarımdan arasında ağzımdan bir kahkaha çıktı. “Bu rengi çok beğendim.”

Surat asarak bana baktı. “Ağlaman hoşuma gitmiyor.”

“Kusura bakma, koca adam. Bazen duygularım gözlerimden akıveriyor işte.”

Knox saçlarımı öperken kıkırdadı. “Evinde hissetmeni ve hayatında biraz normallik olmasını istedik.”

Cillian’ı bırakıp ayaklarımdan yere basmasına izin verdim. “Kusura bakma ama bir malikânedeki devasa bir odanın normal olduğu söylenemez.”

Knox sırttı. “Tamam, bizim bildiğimiz türden bir normallik. Dahası da var.”

Titrek bir nefes verdim. “Dahasını kaldırabileceğimden emin değilim.”

“Sadece son bir şey daha,” diye söz verdi Knox. “Gardırobunda elbiseler var. Seksi bir tanesini seçip akşam dokuzda hazır ol. Seni dışarı çıkaracağız.”

Üçüne teker teker baktım. “Hepiniz?”

Cillian bir köpekbaliğına yakışır şekilde sırttı. “Hepimiz.”

Hasiktir ya...

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Hayden

Bir adım gerileyip boy aynasındaki yansıma baktım. Altdağımı ısırdım. Belki de bu bir hataydı.

Dört bir yanıma saran gardırop ağızına kadar yeni kıyafetlerle doluydu. Etiketlerinin üzerinde Valentino ve Balmain gibi isimler vardı. Restoranda bir sene çalışsam kazanacağımdan daha pahalı markalar.

Ama bu gerçeği görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bunun yerine hazırlanmaya odaklandım. Devasa küvette bir saatten uzun yıkanıp her yerimi özenle tıraşladım ve ipek kadar pürüzsüz olana dek ovaladım. Saçıma maske yaptım, ardından kurutma makinesiyle kusursuzca kurutup hacim kazansın diye birkaç tutamı dalgalandırdım.

Ağızına kadar dolu olan tek şey gardırobum değildi, banyom da öyleydi. Burada her türlü cilt ve saç bakım ürünü bulunuyordu, nerede kullanacağımı bilmediğim kadar makyaj malzemesi de vardı. Ben de özenerek makyajımı yaptım ve menekşe rengi gözlerimin iyice patlamasını sağlayan, siyaha kaçan mor bir far seçtim. Dudaklarımı daha dolgun gösteren bir tür parlaticı sürdüm.

Fakat elbise seçiminde hata yapmışım gibi hissediyordum. Knox seksi bir şeyler giy demişti. Bu kesinlikle seksi sayılırdı.

Balmain elbiseyi elimi almış ve gülmeden edememiştim. Çok narin görünen askıları olan kısacık bir ipek elbiseydi. Bu, sutyen

takamayacağım ve yalnızca hayatımda gördüğüm en minik iç çamaşırını giyebileceğim anlamına geliyordu. Fakat beni asıl güldüren şey kumaşın üzerindeki tasarımıdı.

Bolca gümüş ve lavantanın kullanıldığı pastel renklerle boyanmış eski tarz bir melek tablosuydu bu. İtalyadaki bir müzede görebileceğiniz türden bir şeydi. Oğlanlar beni günahla ayartmaya çalışırken benim de onları cennetle baştan çıkarmam çok mantıklı gelmişti.

Eğilip üzerinde kocaman tokaların bulunduğu siyah stiletto sandaletleri giydim. Kendimi şık ve seksi hissediyordum, Knox'un söz verdiği gibi *normal* değildi ama çok daha iyi bir histi.

Telefonumun, kimliğimin ve biraz da nakdin bulunduğu gümüş bir el çantasını alıp saat tam dokuzu gösterirken kapıya yöneldim.

Alt kattan sesler geliyordu. Hepsinin sesini ayırt edebiliyordum. Cillian, Knox, Cáel. Her birinin kendine has bir konuşma tarzı ve tınısı vardı. Easton ve Maddox'ın eksikliğinin beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermemeye çalıştım.

Bu hissi bastırıp benim için dünyalara bedel olan üç erkek-le yaşayacağım geceye odaklandım. Sahanlığa çıktığımda tüm konuşmalar kesildi. Üç adam ağızları bir karış açık hâlde bana baktı.

Gözlerindeki şok ve arzu kendime güvenimin tavan yapmasına yol açtı. Her biri leziz görünüyordu. Koyu yeşil gözleri aklık-la parlayan Cillian her zamanki siyah takım elbisesini giymişti. Knox üzerine tam oturan siyah bir pantolon ile kollarını kıvrarak bronz ve kaslı önkolları ile pahalı saatini ortaya çıkardığı bir gömlek giymişti. Cáel ise koyu renkli, yırtık bir kot pantolon, motosiklet botları ve şık bir şekilde dağınık duran bir deri ceket-le tam kendisiydi.

“Selam,” diye fısıldadım.

Cillian bir anda yanımda belirip ellerini belime yerleştirdi. “Minik Alev...”

“Seni doğrudan cehenneme götürecek bir melek,” diye mırıldandı Knox kıcımı okşarken.

Kafamı kaldırıp Cael’e bakarken yanaklarım kızardı.

Adam hırladı. “Evde mi kalsak?”

Gülmeden edemedim. “Bu makyaj üzerinde evde kalamayacak kadar çok uğraştım.”

Cillian kolunu belime doladı. “O bir sanat eseri. Kızımız başkaları tarafından tapılmayı hak ediyor.”

Bakışları altında sertleşen meme uçlarım kumaşı zorluyordu.

Cillian homurdandı. “Bu elbise bana kalp krizi geçirtecek.”

“Ama ne ölüm olurdu,” diye mırıldandı Knox, ön kapıyı açıp hepimiz çıkana kadar beklerken.

Dışarı çıktığımızda bizi bekleyen şık bir limuzin olduğunu gördüm. Sırıtarak Cillian’a baktım. “Gerçekten mi?”

Omuz silkti. “Normalde daha az dikkat çekerim. Ama bu gece hiçbir şeyden kısmıyoruz.”

“Senin şu yarış arabanın dikkat çekmediğini mi sanıyorsun?” diye laf soktum.

Cael’in kahkahası boğazına tıklandı. “Kız haklı, Cill.”

“Binin şu kahrolasica limuzinine,” diye söylendi Cillian.

Elbisemin kısılgı yüzünden arabaya binmek biraz zor oldu ve adamların bacaklarımı seyrettiği de gözümünden kaçmadı. Gülmek için altdudağımı ısırمام gerekti.

Şoför yola çıkarken Cillian dudağımı kurtardı. “Çok yaramazsın, Minik Alev.”

“Asla,” dedim gülerek.

Knox bacağımı tutup kucağına aldı ve tenimi okşamaya başladı. “Başka türlü olmanı istemeyiz zaten.”

Yol boyunca parmakları beni gıdıklayıp okşadı ve asla çok yukarı tırmanmasalar da aynı derecede aklımı başımdan aldı.

Durduğumuzda şaşkın şaşkın göz kırptırdım. “Kulüp mü?”

Cillian birkaç saniye beni seyretti. “Kulübün farklı bir kısmına gidiyoruz. Sana uyar mı? Kötü anılarını canlandırmak istemem.”

Başımı iki yana salladım. “Dert değil.”

“Güvenliği iki katma çıkardık ve artık kendi kişisel koruman da olacak,” diye beni rahatlattı Cillian.

Elini tutup sıktım. “Sizin yanınızda güvende olduğumu biliyorum.”

Gözleri o koyu yeşil ışıkla parladı. “Güzel.”

Limuzinden inerken Cillian elini uzatarak inmeme yardımcı oldu. Elimle elbisemi düzeltip kulübün arka kapısına baktım. Burada parlayan ışıklar yoktu ama kapının yanında dev gibi iki koruma bekliyordu.

“Alfa,” diye selam verdi bir tanesini başını eğerek.

Diğeryse kapıyı açarken yalnızca çenesiyle selam verdi.

Cillian beni içeri soktu ve Knox’la Cael de peşimizden girdi. Girdiğimiz yer, kulübün ön tarafından tamamen farklıydı. Motosikletçilerden bankerlere kadar geniş bir misafir yelpazesi vardı ama her birinin doğaüstü bir güzelliği vardı.

Knox diğer yanımda belirdi. “Kulübün bu kısmı yalnızca doğaüstüler için.”

“Ah,” dedim nefes nefese ve onların ne olabileceklerini merak ederek herkese ayrı bir gözle baktım.

Burada çalan müzik daha sakın, daha şehvetliydi. Bölmeler kestane rengi deridendi ve masalar siyah mermerdendi.

“Beğendin mi?” diye sordu Cillian.

Bu sorunun cevabını gerçekten merak ettiğini sesinden anlayabiliyordum.

“Çok güzel,” diye itiraf ettim. “Kafes dansçalarına kıyasla bana daha uygun.”

Cael kıkırdayıp arkadan kulağıma fısıldadı. “Senin de bir kafes içinde dans ettiğini görmeyi isterdim. Ama tabii ki sadece bizim için.”

Kelimelerindeki vaatle vücudumu sıcak bastı.

“Sana içecek bir şeyler alalım,” diye mırıldandı Cillian beni bara yönlendirerek.

Jilet gibi bir takım elbise giymiş bir adam başını eğdi. “Alfa, size ne verebilirim?”

Cillian bana bir bakış attı. “Hayden?”

Dudaklarımı yalayıp yutkundum. “Soda ve biraz ananas suyu?”

Barmen başıyla onaylayıp oğlanların da siparişini aldı. Bir adam el ederek Cillian’ı çağırdı ve Cillian onun yanına gitti ama içeceklerimizi yudumlarken Cael boşta kalan yanımı hemen doldurdu.

Knox’la ikisi sürekli bana dokunmanın bir yolunu buluyordu ama bu masum dokunuşları benim tam aksini hissetmeme yol açıyordu. Bacaklarımı birbirine bastırıp oradaki zonklamayı bir nebze rahatlatmaya çalıştım.

“Bence onu alt kata götürmeliyiz,” dedi Knox hırıltılı bir sesle.

Cael’in gözleri parladı. “Buraya ilk gelişi için biraz fazla kaçmaz mı sence de?”

Bir Cael’e bir Knox’a baktım. “Ne var aşağıda?”

Knox sırttı. “Orası da farklı bir oyun alanı.”

“O sikik aklınızdan ne geçiyor?” diye söylendi Easton grubumuza yaklaşırken.

Knox’un suratındaki keyif tamamen çekildi. “Senin sorunun ne, East? Gelmek istemediğini söyledin. Tamam. Ama gelip bizim tadımızı da kaçıрма.”

Kelimeler kalbime saplandı. Easton davet edilmişti ama benimle doğru düzgün zaman geçirmek istememişti. Şaşırmamam gerekirdi ama bu yine de canımı yakmıştı.

Easton’ın çenesi kasıldı. “*Buraya* geleceğinizi bilmiyordum. Bir şeyler içmeye uğradım sadece.”

Ama ona bakarken daha fazlası olduğunu görebiliyordum. Başka bir niyetiniz olmadan bara yalnız başınıza gelmezsiniz. Ben olmayan bir kadını ayartmak gibi.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Hadi alt kata inelim. Buranın havası boğucu hâle geldi.”

Easton’ın gözleri altın rengi çaktı. “Sen oraya hazır değilsin.”

Ona ters ters baktım. “Benim neye hazır olup neye olmadığımı dair en ufak bir fikrin yok. Çünkü beni gerçekten tanımak için bir saniye bile ayırmadın. Bana kalsa ayırmalıydın ama sen bunu deneyemeyecek kadar korkaksın.”

Bunu dedikten sonra beni alt katta bekleyen şeylere götüreceğini umduğum bir asansöre doğru yürüdüm. İneceğim yer cehennem bile olsa Easton’ın zehrinden daha katlanılır olurdu.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Hayden

Asansör kapısının önündeki iki dev adamı görünce kalakaldım. İfadesiz suratlarıyla bana baktılar. Sertçe yutkundum. Alt kata inmeyi başaramazsam bir hışım ortamı terk etme tepkimin etkisini yitirirdi.

Belime bir kol dolandığında sırtım alev alev yanmaya başladı. Knox yanımda dururken burnuma çam ve yağmur kokusu doldu.

“Sorun değil, Harrison. Asansörü çağırabilirsin.”

Düğmeye basan koruma kaşlarından birini belli belirsiz havaya kaldırdı.

“Cill seni haşlayacak,” diye mırıldandı Cael.

“Bırak da o konuda ben endişeleneyim,” diye karşılık verdi Knox.

“İnan bana, o kendini kaybettiğinde aranızda girmeyeceğim.”

Cillian’ın Cael’in uyardığı gibi kendini kaybetmesine yol açacak ne vardı bu alt katta?

Asansör çınlayarak geldi, kapılar açıldı ve içerideki pofuduk deri duvarlar gözler önüne serildi. Knox beni içeri soktu, Cael de peşimizden bindi. Kapılar kapandığı anda Cael bana döndü. “Ayrılmak istediğin anda söylemen yeter.”

Yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalıştım. O özenli maskenin altında yalnızca bazı duyguların belli belirsiz emareleri vardı. Endişe. Gerginlik. Arzu.

Daha birkaç saniye geçmişti ki asansörün kapıları tekrar açıldı. Burada başka bir müzik çalıyordu. Tam olarak nasıl tarif ede-

bileceğimi bilmiyordum. Kısık ve şehvetli bu müzik sizi kendine çekiyordu.

Cáel dönüp asansörden indi. Bir hostes standma benzeyen bir yere gittik. Fakat Cáel'le Knox'a bakan kadın bizi bir restoran masasına götürebilecek birine benziyordu. Kuzgun karası saçları ve parlak kırmızı dudakları vardı. Nefes almasını zorlaştıracak kadar sıkılmış deri bir elbise giyyordu.

"İyi akşamlar çocuklar," diye mırladı puro kutusuna benzeyen bir kutuyu açarken. "Bu gece hangi rengi istersiniz bakalım?" Kutudan kırmızı bir bileklik çıkarıp Cáel'e verdi. "Sen hep kırmızı alıyorsun. Ama bir gün bu konuda fikrini değiştirmeni sağlayacağım."

Cáel cevap olarak yalnızca homurdanıp kırmızı ipek bilekliği kalın bileğine geçirdi.

"Kırmızı lütfen," dedi Knox elini belimden çekerek.

Kadının gözleri parladı ve bana döndü. Hafifçe kaşlarını çattı. "İlginç. Peki ya sen?"

"O da kırmızı alacak," diye benim adıma cevap verdi Knox.

Kadının kusursuz makyajlı gözleri sinirle parladı. "Sanırım söylentiler doğruymuş."

"Evet," dedi Knox soğuk bir tavırla. "Haberı yayabilirsiniz."

Kadın çenesini sıktı ama başıyla onayladı. "Akşamın tadını çıkarın."

"Ah, çıkaracağız, çıkaracağız," dedi Knox sırtarak.

"Bileklikler ne anlama geliyor," diye tısladım.

"Bir partnerin olduğu ya da başkalarının sana dokunmasını istemediğin anlamına geliyor," diye beni bilgilendirdi Cáel kulübün daha iç kesimlerine doğru ilerlerken.

Üst kattaki bara kıyasla burası daha karanlıktı. Işıklar mora çalıyordu. Hoparlörlerden çalan hipnotik müziğe uygundu.

Önümdeki bir kadın döndü ve nefesim kesildi. Giydiği elbise yalnızca narin zincirlerden oluşuyordu ama altında başka bir şey yoktu. Meme uçlarından tutun da bacaklarının arasındaki kısa kesilmiş tüylere kadar her şeyi görebiliyordunuz.

Ama dahası da vardı. Boynuna deri bir tasma takılmıştı ve o tasma bir adamın tuttuğu zincire bağlıydı. Bir tasma ve zincir mi?

Kadının adamın peşinden kalabalığın içinde kaybolmasını seyrederken vücudumu sıcak bastı. Nereye gelmiştim ben böyle?

Cáel eğildi ve dudaklarını kulağımda hissettim. “Doğaüstüler cinselliğe son derece düşkün yaratıklardır, özellikle de şekil değiştirenler. Biz dokunmaya ve temasa açısızdır.”

Sorgu dolu gözlerle ona baktım. Cáel benim dışımda birilerinin ona dokunmasına nadiren müsaade ederdi. Yani hayvan yarısı temasa aç mıydı?

Bir elimi kaldırıp kirli sakallı yanağını okşadım. Başını eğip başıma yasladı. “Ufaklık,” diye hırıltıyla fısıldadı.

Cáel dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ardından gözleri vaatle gölgelenmiş bir şekilde geri çekildi.

Bakışlarımı ondan kopararak nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sahne dikkatimi çekti ve durdum.

Bir tür hastane yatağına benzeyen fakat herhangi bir doktorun ofisinde denk gelemeyeceğiniz kadar kaliteli bir deriyle kaplanmış olan yatağın üzerine bağlanmış bir kadın vardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu, kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, neredeyse yeri süpürüyordu. Kolları ön tarafa, bacakları da arka tarafa bağlanmıştı. Arkasında duran bir adam kadının kıkına bir şey indirirken arkası tamamen açıktaydı.

Kadın bir çığlık koparınca irkildim. Ama kadının çığlığının acı dolu olduğunu söyleyemezdi. Daha fazlasıydı.

“Burası bir seks kulübü.” Bu kelimeler benim ağzımdan çıkmış gibi gelmiyordu kulağa.

“Cillian buraya bu ismi verme konusunda pek hevesli değildi,” dedi Knox, parmakları ipek elbisemin üzerinden karnımda gezinirken.

Adamın elinde tuttuğu şeyin deri sicimleri kadının kıkına bir kez daha indiğinde sahnedeki kadın haykırdı.

“Buna püsküllü kırbaç deniyor,” diye açıkladı Knox.

Yüzüne baktım. “Sen de... bunu yapıyor musun?”

Sırttı. “Ben pek insan önünde yapmayı sevmem.”

Midem altüst oldu; çekince ve heyecandan oluşan bir karışım bedenimi kapladı. Ama arzu galip geldiği için sahneye yaklaştım ve Cael’le Knox da benimle geldi.

Sahneye çıkan ikinci bir adam kadının çenesini kaldırdı. Kadın adamın başparmağını bütünüyle ağzına alırken adam inledi. Bu sesler ve görüntü kadınlığımın kasılmasına neden oluyordu.

İlk adam kırbacı bir kez daha indirdi ve inleyen kadının bacakları titredi. Adam avucunun içiyle kırbacın isabet ettiği yerleri okşadı ve diğer eli de kadının bacaklarının arasına daldı.

Burnum isli sedir kokusuyla dolarken sırtım alev alev yandı. “İzlemekten zevk alıyorsun, Minik Alev.”

Bu bir soru değildi ama yine de yanaklarım yanmaya başladı. Cillian’a bakmaya çalıştım ama nazikçe çenemi tutup beni sahneye bakmaya zorladı. “Onları seyret. Başka hiçbir yere bakma.”

Kalbim güm güm atıyordu ve Cael’le Knox’un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Üçü sıcaklıkları ve kokularıyla etrafımı sarmıştı.

Cillian’ın eli kısa ipek elbisemin altına kaydı. “Evet mi?” diye hırladı.

“Evet,” dedim nefes nefese.

Parmakları minicik tangamı kavradı ve bir saniye sonra tangamı cebine koyuyordu. “Bu ânı unutmamak için.”

Cillian’ın parmakları geri dönüp benimle oynamaya başlayınca nefes alıp verişim hızlandı.

“İzlemeye devam et,” diye buyurdu.

Sahnedeki üç kişiye odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. İkinci adam kadının etrafından dolaştı ve pantolonunu indirip kendini sıvazlamaya başladı. Birinci adama başıyla işaret etti. Birinci adam kırbacı kadının kışına indirirken ikinci adam da kadının içine girdi.

Kadın ığlık attı ama sesinde hiç acı yoktu, tamamen bir zevk ığlığıydı. Kırbalı adam kadını kırbalarken ikinci adam da kadının içine girip çıkıyordu. Kaslarım titrerken benim de kadınlığım kasıldı.

Cillian  parmağını iime soktuğu sırada kulağıma hırladı.

Knox bir taraftan bana iyice yanaşıp altın rengi parlayan gözleriyle bana baktı. “O al al yanaklarınla, Cillian’ın seni boşaltması için yalvarırken ne de güzelsin.”

Duvarlarım Cillian’ın parmaklarının etrafında kasıldı ve bir inilti çıkardım.

Cáel uzanıp ipek elbisemin üzerinden bir mememi avuçladı. Bacaklarım titrerken meme uçlarım sertçe dikleştı. Bir yandan Knox kulakmememi ısırırken Cáel’in parmakları da meme uçlarımdan birini çekiyordu.

Bu yetmişti. Paramparça oldum. Cillian bir kolunu belime dolamasa yere yığılırdım. Orgazmımı uzatıp vücuduma dalga dalga vurmasını sağlarken beni ayakta tuttu.

Yavaş yavaş kendime geldikçe soluklanmaya çalıştım. Cillian parmaklarını çıkarıp ağzına götürdü ve onları emerek temizledi.

Ağzım bir karış açık hâlde ona baktım ama o yalnızca sırttı.

Biri Knox’a omuz attı. Ve tanıdık yeşil-altın rengi gözler öfkeyle bana baktı. Bana ters ters bakarken Easton’ın çenesindeki bir kas çılgınca seğiriyordu.

“Bana bir iyilik yapın ve gelecek sefere onu farklı bir yerde sokin,” diye hırladı Easton. “Benim de hayatımda zevk alabileceğim bir yer kalsın.”

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayden

Cillian'ın göğsünden ayrılıp Easton'ı sertçe ittim. “Canın ne istiyorsa onu yapmanı engelleyen mi var? Rasgele birini tutup sahnede sikmek mi istiyorsun? Buyur o zaman.”

Easton'ın yeşil gözlerindeki altın zerrecikler parıldayıp dönmeye başladı. “Senin burada olduğunu bilmek bile başlayamadan ereksiyonumu indirir.”

Göstere göstere kasığına baktım. Fermuarını zorlayan uzun ve kalın bir şey vardı. “İçimden bir ses senin lanet bir yalancı olduğunu söylüyor.”

Easton yumruklarını sıkarken bir öfke dalgası vücuduma vurdu. “Sırf kahrolasica kader beni sana zincirledi diye teslim olacağımı sanma. Bedenim sana tepki veriyor olabilir ama asla benim ruhumu çalamayacaksın.”

“East,” diye ikazla hırladı Knox.

Ama Easton kardeşini sallamadı. “En son baktığımda hâlâ özgür iradem vardı ve seninle muhatap bile olmak istemiyorum. Bu yüzden gidip şu pisliklerden birini kişisel vibratörün olarak kullanabilirsin. Ama şunu unutma, onlar da aslında seni seçmedi.”

Easton'ın sözleri bedenime çarpıp her biri diğerinden daha sert olan art arda darbeler indirdi.

Gözlerim yanmaya, boğazım tıkanmaya başladı ama onun önünde ağlamayı reddediyordum. Tek bir kelime dahi etmedim, yalnızca bir arka koridora benzeyen bir yere koşturdum.

Arkamda bir sürtüşme yaşandı ve dönüp baktığımda Knox'un yumruğunun Easton'ın yanağına indiğini gördüm. Kavgalarının sona ermesini beklemedim. Kulüp sakinleri ve çalışanlarından kaçınarak kulübün daha derinlerine girdim ve en sonunda *Yalnızca Personel Girebilir* yazan bir koridor buldum.

Oraya girip *Çıkış* yazan bir kapı bulana kadar dolandım. Bunun bir alarmı tetiklemeyeceğini umarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Soğuk hava etrafımı sardı ama ayaz hoşuma gitmişti. Easton'ın sert sözlerinden aklımı uzaklaştıracak her şeye razıyım. Gerçek olduklarından ödümün koptuğu o sözler.

Daha da ilerleyip beni sokak seviyesine çıkararak merdivenleri tırmandım. Arka sokağın sessizliği ilaç gibi gelmişti. Yalnızca köşedeki kapı açıldığında belli belirsiz bir müzik duyuluyordu.

Kaldırıma oturup kafamı dizlerime dayadım. Gözyaşlarımı tutmaya ne kadar çabolasam da birkaçı aktı. Şimdiye makyajımın mahvolduğundan emindim. Ama bunun ne önemi vardı ki? Sonuçta ben de rol yapıyordum.

Bu dünyaya ayak uydurabilirmişim gibi. Oğlanlar gerçekten beni seçmiş gibi. Tüm bunları beraber yürütebilirmişim gibi.

Hepsi bir şakadan ibaretti. Göğsüm sıkıştı. Belki ejderhaların, kurtların ya da başka doğaüstü varlıkların bulunmadığı başka bir okula transfer olabilirdim. Arka plana karışabileceğim bir yere. Hatta belki çevrimiçi okula yazılıp bir yerlerdeki minicik bir daireye bile kapatabilirdim kendimi.

Kaldırımında ayak sesleri duydum ve vücudum gelirken başımı kaldırdım. Easton'ın geldiğini görünce rahatlamadım. Topuzu yamulmuştu ve koşmuş gibi duruyordu. Ve bir gözü şimdiden şişmeye başlamıştı.

Ama yine de o gözleriyle bana sert sert bakmayı başarıyordu. "Ne arıyorsun sen burada?"

İçimden bir yerde bir öfke patlaması oldu ve ayağa fırladım. "Sen de bir karar ver, Easton! Senden mümkün olduğu kadar uzakta olmamı mı istiyorsun yoksa uslu bir kız gibi içeride beklememi mi?"

Göğsü kesik kesik aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. “Mallık yapmamaya ne dersin? Daha iki gün önce ölümden döndün.”

“Ölmediğim için kusura bakma ya. O zaman hayatın çok daha kolaylaşırdı, değil mi?”

Easton ona vurmuşum gibi geri sendeledi. “Hayden...”

“Kapa çenenin. Seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Bir öyle bir böyle tavırlarından bıktım artık. Bir an benden nefret ediyorsun, sonra bir bakıyorum acaba arkadaş mı olduk diyorum ama hemen ardından bana kimsenin beni burada istemediğini söylüyorsun. İyi işte. Ben de senin yanında durmak istemiyorum. Bana birkaç hafta zaman ver de transfer olabileceğim bir okul bulabilir miyim ya da çevrimiçi ders alabilir miyim diye bakayım. Sonra bir daha beni görmek zorunda kalmazsın.”

“Hayden...”

“Hayır. İstemiyorum,” dedim omuzlarım çökerken.

Karanlığın içinden bir cık cıklama geldi ve Easton hışımla döndü.

Kızıla çalan kahverengi saçlı bir adam gölgelerin içinden çıktı. “Kulağa *bana-phrionnsa*’na pek iyi davranmıyormuş gibi geliyor, Easton. Annen sana bunları öğretmedi mi?”

Easton savunmacı bir pozisyon alarak kendini hazırladı. “Aptalca bir hamle bu, Hal. Burada hoş karşılanmadığını biliyorsun. Seni öldürmeye hakkımız var.”

Adam sırtıtmakla yetindi. “Ama ben şu meşhur Hayden’la tanışmak istemiştım.” Bakışları bedenimin üzerinde gezinince ürperdim. “Yüz yüze daha da güzelmiş. İyi bir ganimet olacak.”

“Cesedimi çiğnemen lazım,” diye hırladı Easton.

“Bunu ayarlayabiliriz.” Hal’in ağzı açıldı ve sanki her şey ağır çekimde yaşandı. Ağzından altın renkli bir alev topu fırlayıp Easton’un üzerine doğru uçmaya başladı.

Düşünmedim bile. Bedenim kendi başına hareket etti. Kendimi Easton’un üzerine atarak onu ittirdim. Ama yeterince hızlı davranmamıştım.

Ateş sert bir darbeyle göğsüme isabet etti. Acı o kadar anıydı ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Easton da suratında şok ve dehşetle dizlerinin üzerine çöktü.

Bana uzanmaya çalıştı ama artık çok geçti. Ateş çoktan beni tüketmeye başlamıştı.

Hayden'ın hikâyesi *Küllerin Geceyarısı*'nda devam edecek.

